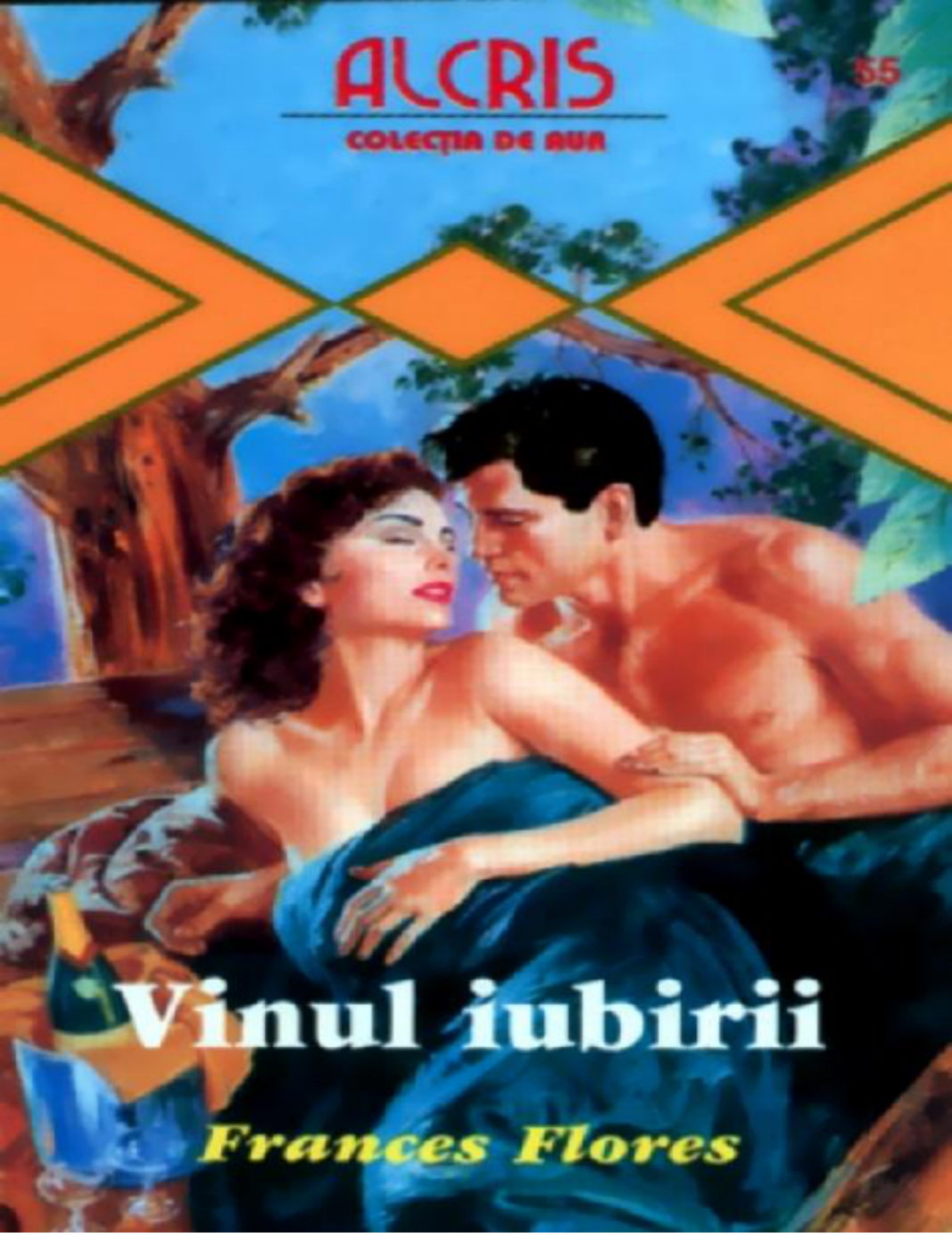
ALCRIS
COLECȚIA DE AUR
55
Vinul iubirii
Frances Flores

Cuprins

1
2
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
←1
←2

Frances Flores

VINUL IUBIRII

Traducerea și adaptarea în limba română de
MIHNEA COLUMBEANU

COLECȚIA DE AUR, Nr. 55

Editura ALCRIS, 2001

Capitolul 1

Lui Vic Remo nu-i venea să-și creadă ochilor. Făcuse atâta drum, tocmai până în mijlocul Văii Lunii, ca să se certe cu-o babă pe nume Laura D'Asti Spandoni, și suferise șocul vieții lui.

Laura nu se descuraja sub presiunea acelei priviri. În schimb, își vedea de treabă, îngenuncheată pe pământul cald, mănos. Mâinile ei nu conteneau să exploreze textura fiecărei frunze fragede.

— Dumneavoastră sunteți doamna Spandoni? Nu pot să cred!

Cam nemulțumită, Laura îl învrednici în sfârșit pe intrus cu o privire. Soarele fierbinte al amiezii strălucea la zenit, așa că nu-l vedea prea bine.

— Domnule Remo, îmi pare rău dar, după cum vedeți, sunt foarte ocupată.

În vie erau atâtea de făcut. Și avea așa de puțin timp, de puțini bani și de puține ajutoare!

— Ce anume doriți?

— Nu se pune problema ce vreau eu. Întrebarea este: ce doriți dumneavoastră, doamnă Spandoni?

Unda inconfundabilă de asprime din glasul lui o sili pe Laura să se întoarcă spre el. Ridică încet brațul, punându-și mâna streașină la ochi. Acel gest dezinvolt și firesc păru să determine o ușoară schimbare în ritmul respirației lui Vic Remo. Laura fu amuzată, dar preferă să nu-i dea atenție. Ceea ce însă nu mai putea ignora era faptul că acea confruntare între ea și necunoscutul domn Remo devenea cam prostească. Se simțea cu atât mai ridicol cu cât pantalonii tăiați și bluza subțire începeau să i se lipească de pielea asudată, dezvăluind mult mai mult decât brațele și picioarele bronzate. Dar Laurei nu-i stătea în fire să se lase intimidată prea mult timp. Scuturându-și repede palmele și genunchii de țărână, se ridică în picioare.

— Prefer să fiu numită din nou Laura D'Asti, nu mai sunt doamna Spandoni - și, sinceră să fiu, în acest moment nu doresc altceva decât să fiu lăsată să-mi termin treaba. Nu vreau să par nepoliticoasă, dar funcționarea acestei vii nu-mi lasă prea mult timp pentru șuete filosofice...

Urmărise să fie categorică, dar impactul reproșului ei se pierdu. Cuvintele îi amuțiră brusc în gât. Îl vedea pentru prima oară, cu

adevărat, pe Vic Remo. Acesta stătea la o oarecare distanță, iar lumina soarelui continua să-l facă să arate neguros, dar dintr-o dată toate detaliile înfățișării lui i se întipăriră în minte la fel de profund ca și cum s-ar fi aflat chiar lângă ea. Avea genul de chip care atrăgea tocmai prin paradoxurile lui. Puternic, aproape dur, îl salvau de brutalitate felul în care părul negru-albăstrui i se ondula ușor până la rădăcina gâtului, scânteierile pe care le aruncau ochii lui de corb, dar mai ales forma plină a gurii sensibile, senzuale. Nu era mai înalt decât Laura, dar totuși domina fiecare palmă de loc din jurul lui.

Își schimbă puțin poziția trupului, trădând o undă de nervozitate. Laurei îi plăcu acest lucru: se bucura că reușise să-l intimideze. Totuși, și el îi cam zguduise siguranța de sine, așa că se grăbi să continue:

— Mai pe scurt - cine sunteți dumneavoastră, domnule Remo?

Îi privi atentă pantalonii reiați, nu tocmai noi dar vizibil scumpi, sacoul și cizmele lucrate manual.

— De ce ați venit tocmai de la San Francisco pentru ca să mă vizitați?

— Sunt intermediar de vinuri, răspunse el, după care zâmbi pentru prima oară - avea un zâmbet fermecător. Și, da, ați ghicit corect: sunt din San Francisco. De aceea m-ați antipatizat din prima clipă, Signorina D'Asti?

— Ați citit prea multe romane proaste, râse fără chef Laura. Noi, acești rustici de-aici din Pana-Sonoma, nu mai tremurăm la vederea oricărui străin sofisticat din la *cittá*, care-și răsucește mustața, să știți.

Își strânse în creștet părul lung și arămiu, cu o nepăsare fermecătoare care ar fi avut efecte catastrofice dacă așa ar fi urmărit, dar de fapt nu făcea decât să-și elibereze umerii și gâtul fin de bogata povară.

— Nu, nu vă antipatizez, domnule Remo, din simplul motiv că nu vă cunosc. Spuneți că sunteți agent de vinuri. Ce anume vindeți?

Îngândurat, Vic redeveni aproape serios.

— Nu vând, cumpăr.

— A, atunci e clar, râse în sfârșit Laura, lăsându-și părul să se reverse în jurul capului, plutind ca o spumă auriu-roșiatică. Mă tem că amândoi ne pierdem vremea.

— Sunteți sigură?

— Evident! Presupun că sunteți un intermediar de vinuri cu mult succes...

— Se poate spune și așa...

— ...și nu mă îndoiesc că aveți multă experiență în afacerile cu vinuri, nu?

— Am, într-adevăr.

— Atunci, cu siguranță, știți că familia mea nu și-a vândut niciodată vinul prin intermediul unor agenți din afară! Avem o

podgorie mică dar exclusivistă și am produs încă de la bun început cele mai alese vinuri din California. Eticheta și reputația D'Asti au fost întotdeauna singurele lucruri necesare pentru a ne asigura vânzarea completă a stocului.

Își impuse să rostească următoarele cuvinte cu cea mai mare tărie și convingere, deși orele de veghe și nopțile albe îi erau bântuite de o teamă obsesivă.

— Am moștenit vinăria asta de la tatăl meu, care a moștenit-o de la tatăl lui. Străbunicul meu a adus lăstarii originali de vie din nordul Italiei, de la podgoria pe care o moștenise de la tatăl lui. Am de gând să duc mai departe tradiția familiei D'Asti pe toate planurile, domnule Remo, credeți-mă.

Trase adânc aer în piept, aruncându-și capul pe spate.

— Nu intenționez să schimb nimic din metodele de cultivare, recoltare sau marketing, așa că...

— N-am venit aici ca să cumpăr vinul D'Asti.

Laura fu sincer surprinsă. Lui Vic Remo nu i se clintise nici un mușchi, nu se apropiase nici cu un pas, dar Laura avu dintr-o dată senzația că o atinsese cu o mână rece ca gheața. Fără a ști prea bine de ce, se simțea amenințată.

— Nu înțeleg. Dacă nu vă interesează vinul, atunci ce-ați venit să cumpărați?

— Laura... Domnișoară D'Asti, n-am putea merge în altă parte ca să stăm de vorbă?

În glas îi revenise aceeași notă categorică. Laura simți că, dacă ceda rugăminții lui, avea să dezlănțuie un proces de nestăvilit, poate chiar distrugător. Dar firea ei inteligentă și iscoditoare o îndemna să afle ce se ascundea îndărătul acelui mister. Și-n plus, Vic Remo o intriga. Sau... nu, ca să fie sinceră cu sine, ca întotdeauna, recunoștea că era mai mult decât intrigată. Vic Remo iradia o forță lăuntrică, o calitate cu atât mai fascinantă cu cât Laura încă n-o mai întâlnise niciodată la un bărbat.

— Chiar este atât de important? Spuneți-mi adevărul.

— E foarte important - pentru dumneavoastră. Credeți-mă.

Aceste cuvinte avură efectul decisiv.

— În regulă.

Din depărtare, un strigăt ascuțit împunse nervii Laurei ca un vârf de ac:

— Lauretta! Lauretta! *Ciao, padrona, ciao*!

Un lucrător zâmbăreț, cu mâinile bătrâne și noduroase agitându-se pentru a-i face Laurei semn să-l urmeze, apăru din mijlocul unui rând de vițe.

— *Abbiamo gia fatti la prova del terreno. Tutté bene!* Vino să arunci o privire, Lauretta.

— *Gioia*, Beppo! Mă bucur atât de mult! Vin imediat.

Venerabilul muncitor dădu din cap și se întoarse, dar apoi ezită. Ochii lui, lucitori și plini de tandrețe, săgetară de la Laura înspre Vic. Peste o secundă dispăru la fel de repede pe cât se ivise, dar numai după ce se exprimase în cel mai elocvent mod, ridicând ostentativ din umeri.

— Protector moșneagul, nu-i așa? comentă Vic, nu fără bunăvoință, în timp ce se apropia de Laura, cu zâmbetul său cald din nou pe buze. Cine e, o rudă?

Laura clătină din cap.

— Beppo este practic o prezență permanentă aici, în Valea Lunii. E șeful meu de echipă în vie. Legenda spune că a plantat cu mâna lui primii struguri din Napa-Sonoma!

Acum, când Vic Remo se aventurase până în apropierea ei, Laura îl studia fără ascunzișuri. O surprindea să-i vadă cele câteva șuvițe atrăgătoare de păr argintiu de la tâmple. Oare câți ani avea? Patruzeci, poate, patruzeci și unu? La dracu', oricât ar fi avut, chipeș mai era! Lăsându-se în voia unui impuls involuntar, complet feminin, îi privi mâna stângă pentru a vedea dacă purta verighetă. Dar mâinile lui stăteau în buzunarele hainei, așa că nu putea să observe. Ce Dumnezeu îi adusese în minte un amănunt atât de prostesc? Ca să-și compenseze nechibzuința de moment, reveni la inofensivul subiect al bătrânului Beppo.

— Nu, Beppo nu mi-e rudă, dar țin enorm la el. Și, da, e adevărat că a devenit peste măsură de protector, de la moartea lui Frank Spandoni.

Laura nu se înșelase presupunând că Vic Remo era un om de afaceri realizat. Manierele lui urbane, hainele scumpe, mașina sport elegantă, europeană, parcată pe drumul desfundat, toate indicau acest fapt. Ceea ce n-ar fi avut cum să ghicească era faptul că urcase până în vârful unui domeniu foarte competitiv observând și reținând fiecare nuanță, fiecare detaliu, chiar și din conversațiile cele mai banale. Acum fusese impresionat de căldura apărută în vocea Laurei când vorbise despre Beppo ca bătrân lucrător la ferma D'Asti, și totuși nu manifestase nici o emoție menționându-l pe Frank Spandoni. Vic studiase datele problemei și știa că Frank Spandoni avea în jur de șaizeci și cinci de ani când își pierduse viața într-un accident. Această femeie incredibil de fermecătoare era tânără. Dar, în pofida enormei diferențe de vârstă, Laura fusese soția lui Frank Spandoni, nu? Ceea ce-l deranja îngrozitor pe Vic era faptul că nu putuse afla decât foarte puțin despre văduva doamnă Spandoni. Presupusese, evident, că era o femeie bătrână. Cât de amarnic se înșelase! Iar Vic Remo nu-și îngăduia prea des să greșească. Își reproșase în tăcere această eroare încă din momentul când, sosind în vie, o zărise pentru prima oară pe

Laura D'Asti. Deși încă mai avea de furcă să-și liniștească orgoliul rănit, reuși să pară calm în continuare.

— Ei, oricum, mă bucur pentru dumneavoastră și pentru Beppo că probele de sol au ieșit atât de bine. E greu să păstrezi un echilibru perfect al solului, nu-i așa? Poate să asigure sau să distrugă o recoltă. Dar, în fond, viile D'Asti sunt celebre de o sută de ani pentru solul lor „nobil", nu?

Era o afirmație, nu o întrebare.

Laura clipi din ochi surprinsă.

— Ați înțeles ce-a spus Beppo! Ciudat, nu mă așteptam să știți italiana.

— Dacă m-ați cunoaște - ceea ce nu e cazul, amintiți-vă - ați descoperi că sunt plin de surprize.

Strigătul ascuțit al lui Beppo străpunse din nou tăcerea.

— Lauretta!

— Trebuie să mă duc la el, spuse Laura, privind peste umăr; ce anume avea Vic Remo atât de sâcâitor, de misterios? Dacă nu aveți nimic împotrivă să așteptați, ne putem întâlni la mine acasă. Acolo putem discuta fără să fim întrerupți, bine?

— Nu mă deranjează.

— De fapt, probabil voi ajunge acolo înaintea dumneavoastră. Dacă mergeți pe acest drum, pe la marginea viei, veți ieși în șoseaua principală, care intră pe poartă, până la casa noastră. N-aveți cum să n-o găsiți. Casa e o relicvă victoriană mare...

— Știu. Am trecut pe-acolo căutându-vă. O cucoană foarte în vârstă mi-a spus unde vă pot găsi.

Nu adăugă că o luase pe babă drept văduva Spandoni!

— Trebuie să fi fost Donna Evangelina, spuse Laura, cu o undă de respect. E soacra mea, adăugă ea cu un zâmbet la început ezitant, apoi mai strălucitor. Atunci, ne vedem peste câteva minute.

Și plecă, alergând prin vie.

— Fir-ai al dracului de dobitoc nenorocit! se blestemă Vic pe sine însuși, încet dar cu foc.

Se urcă în mașină, trântind zgomotos portiera, ambală fără milă motorul și porni pe drumul de țară, stârnind nori de praf.

Peste douăzeci de minute, ajungând la șoseaua principală, aproape izbucni în râs amintindu-și în ce stare de spirit diferită parcursese acel drum, dimineața. Atunci, Vic Remo fusese stăpânul lumii. Plecase de la San Francisco relaxat, sigur pe sine, știind că tot ce atingea se preschimba în aur. Nu simțise nevoia să se grăbească, nici să-și facă griji. Era doar vag surescitat de misiunea cu care pornise la drum - aceea de a cumpăra Podgoria D'Asti.

De fapt, se îndrepta spre Napa-Sonoma ca să cumpere mult mai mult decât doar o vie veche și vestită; avea de gând să achiziționeze,

pe lângă ea, integritatea și reputația numelui D'Asti. Simpla tranzacție de afaceri n-avea să pună mari probleme, căci deși familia D'Asti continuase să producă vinuri de înaltă calitate, întreaga operațiune se dezarticula din toate încheieturile, în pragul falimentului. Mai rău, podgoria rămăsese în mâinile debile ale bătrânei văduve a lui Frank Spandoni!

Vic fusese atât de sigur de ușurința succesului, încât se hotărâse să-și facă de cap și pornise spre Sonoma pe drum ocolit. Podul Golden Gate arăta splendid, iar Vic observase pe îndelete flota de vele albe din golf, umflate în vânt, lunecând vesel pe apele albastre și scânteietoare. Ieșise de pe pod în locul de unde pornea în spirală drumul în jos spre elegantul orășel Sausalito, cotise de pe autostradă la Black Point, și ajunsese în Napa-Sonoma, la binecuvântata, neprețuita ei inimă, botezată și încă numită așa cum îi spuseseră primii coloniști californieni - Valea Lunii.

Vic refăcea acum drumul spre proprietatea D'Asti într-o cu totul altă stare de spirit. Era furios și știa al dracului de bine cum se numea cauza: Laura. Canova ar fi trebuit să-l prevină. Nu încăpea nici o îndoială, Canova știuse totul despre noua patroană a podgoriei. De aceea acceptase Vic să-l reprezinte ca agent în unele tranzacții reciproc-avantajoase; el și Canova își desfășurau viața de afaceri și cea personală în același fel - meticulos, neimplicat și necruțător.

În timp ce se apropia de poartă, Vic începu să-și regăsească autocontrolul. Își dădea seama că abordase misiunea dintr-o perspectivă greșită. Fusese descumpănit de adevărata Laura Spandoni, sau Laura D'Asti, cum prefera să-și spună, și era necesar să-și schimbe tactica. Trecu repede pe lângă vechile butoaie de stejar folosite ca indicatoare, conservate și vopsite proaspăt. Acum își putea permite să râdă. Totul era fals. Aleea întreținută cu grijă, mărginită de plopi și garduri de lemn, trecea drept printre viile bogate, îngrijite. Priveliștea era copleșitoare.

Vic opri mașina lângă un umbrar acoperit cu glicină multicoloră. Ocoli repede gardul viu, pășind pe o peluză moale și pufoasă ca o plapumă. În fața lui se înălța mândru conacul D'Asti, cu fantasticele sale înfrumusețări victoriene, frontispiciile și acoperișurile ascuțite. Laura D'Asti tocmai ieșise în fața casei. Imaginea ei, încadrată în ușa grațioasă, era aproape doborâtoare. Dar Vic îi cunoștea secretul: totul, în acel loc, nu era decât o iluzie calculată, deliberată!

— De ce a durat atât de mult? întrebă ea. Veniți aici, ne putem așeza pe trepte, ca să stăm de vorbă.

Vic se așeză cu o treaptă sau două mai jos. Laura avusese timp să se schimbe, iar el îi salută în sinea lui repeziciunea. Majoritatea femeilor pe care le cunoștea l-ar fi lăsat intenționat să aștepte. De asemenea, majoritatea ar fi arătat searbăd în hainele pe care și le alesese ea -

blugi roși, cămașă de doc, espadrile și o eșarfă albastră legată strâns în jurul capului, cu un nod la ceafă. Dar Laura D'Asti reușea cumva să arate juvenil și vulnerabil. A, era frumoasă, ba bine că nu, dar Vic nu se lăsa amăgit. Era și deșteaptă-foc.

— A, Bella! Pe unde mi-ai umblat, iubito?

Din casă ieși cățeaua cea mai ciudată la înfățișare pe care o văzuse Vic vreodată, trântindu-se lângă Laura. Scundă, îndesată și cu trupul lunguieț ca al unui dachshund[1], avea pielea acoperită cu smocuri stufoase de blană ruginie. Nu-ți venea s-o numești tocmai „drăguță", când vedeai acea făptură neobișnuită, dar în pofida numelui ei neinspirat ales reușea să-și păstreze demnitatea. Îl privea pe Vic cu o expresie de avertisment cald. Dar Bella era capabilă și de adorație, după cum o dovedi lingând cu devotament cotul Laurei.

— Aș îndrăzni să spun că nu e un câine de casă obișnuit, comentă Vic, rezemându-se de treapta următoare, cu un zâmbet nesigur.

— A, nu, Bella e absolut unică. Rasa ei e tradițională în Italia, dar nu veți găsi multe ca ea în California. Însă nu vă lăsați amăgit de înfățișarea ei neobișnuită, îl preveni Laura, pentru că e cu adevărat feroce la vânătoare.

— Sunt gata să te cred pe cuvânt!

Trecură câteva momente, apoi Laura spuse simplu:

— În regulă, domnule Remo, să trecem la subiect. Ce vreți să cumpărați de la mine?

— Via.

— Via nu e de vânzare.

— Știi, mi-e cam greu să te cred, răspunse el, direct și candid. Dacă aș fi proprietarul acestei vii și aș avea problemele financiare pe care le ai dumneata, aș fi vândut-o de mult.

Laura rămase nemișcată, privindu-l pe Vic cu ochii ei mari și limpezi.

— De mult...? Nu înțeleg. Cred că v-ați format o impresie greșită...

— Mă tem că dumneata ești cea care a greșit, Laura. Toată afacerea asta ar fi trebuit să fie vândută cel mai târziu acum doi ani, când a murit soțul dumitale.

— De ce?

— Ți-am spus, sunt agent de vinuri. Dar sunt specializat și în producție, marketing și vânzări. Am studiat documentele financiare ale Vinăriei D'Asti, iar sfatul meu cel mai sincer e s-o vinzi, să te mulțumești cu paguba și să salvezi cât de mulți bani poți.

— Dar nu-mi amintesc să-ți fi cerut sfatul, domnule Remo.

Laura era iritată, dar nu se cobora la nivelul istericalelor ieftine.

— Cine ți-a permis să-ți bagi nasul în finanțele mele? continuă ea, cu vocea tăioasă ca oțelul.

— N-am nevoie de permisiunea nimănui, Laura, te rog să mă

asculți. Reviziile contabile țin de domeniul public, iar în profesiunea mea lectura lor este strict necesară. Dar nici măcar n-a fost nevoie să scormonesc prea adânc în documente. Am știut că ești implicată într-o încurcătură financiară de-a dreptul tragică doar discutând cu furnizorii dumitale, care n-au fost plătiți. Nici muncitorii la vie n-au fost plătiți...

— La fel de necesar în profesiunea dumitale este și să porți discuții neprincipiale cu muncitorii mei?

— Un moment.

Orgoliul masculin al lui Vic începea să se afirme.

— Îmi folosesc inteligența, experiența și toate celelalte mijloace legale pentru a obține ceea ce doresc. Culeg informații din orice surse și nu le consider „discuții neprincipiale", cum le-ai numit dumneata. Dar dacă vrei să fii neprincipială, să știi că și eu pot să fiu. Ești falită. O știi foarte bine și o știu și eu. Cum o știe aproape toată lumea din vale.

Se ridică dintr-o dată, făcu câțiva pași, apoi se întoarse din nou cu fața spre Laura. Era gata să-și folosească argumentul cel mai convingător, dar se simțea cam prost. De ce? Doar îi spunea adevărul, nu?

— Fii realistă. E evident că ții foarte mult la via asta. Nu cred c-ai suporta să stai cu mâinile-n sân, privind cum renumele și reputația familiei se duc pe copcă. Dar, dacă mai continui să funcționezi în pierdere, asta o să se-ntâmple, fiindcă știu că n-ai destui bani ca să mai ții afacerea pe picioare nici măcar o lună. Ești pe punctul să pierzi totul. Dacă acționezi imediat, încă mai poți salva prestigiul vinăriei, rămânând și cu destui bani. Nu înțelegi? N-ai încotro decât să vinzi. Nu vrei nici măcar să te gândești la asta?

— Nu.

Deși vorbise încet, răspunsul ei monosilabic avea forța unui strigăt.

— Tot ceea ce ți-am spus e adevărat...

— Nu!

— Îți dai seama câți bani sunt la mijloc? Te-ai îmbogăți...

— Nu!

De astă dată, trupul ei fu străbătut de un fior. Apropiindu-se de stăpâna ei, Bella își ridică botul și adulmecă aerul, ațâțată de mirosul pericolului.

— Atunci îmi pare rău, crede-mă.

Vic știa că exercitase suficiente presiuni pentru moment. Cu următoarea ocazie când avea să-i prezinte Laurei D'Asti aceeași propunere, lucrurile urmau să meargă mai lin, balanța înclinând în favoarea lui. Mândria era o calitate dificil de îngenuncheat, o știa din proprie experiență. Urcă încet treptele, până ajunse din nou la același nivel cu Laura.

— Oricum, poftim cartea mea de vizită. Dacă te răzgândești, vei fi atât de amabilă să-mi dai un telefon?

Puse cartonașul alb, gravat în relief, pe treaptă, lângă ea, la mică distanță.

— Domnule Remo?

Ajuns la jumătatea gazonului, Vic se opri, dar nu se întoarse. Se așteptase ca femeia aceea tânără și frumoasă să lupte mai înverșunat, să dea dovadă de mai multă bărbăție. Alungându-și ușoara dezamăgire, se întoarse din nou cu fața spre ea.

— Da, domnișoară D'Asti?

Laura continua să stea așezată pe treaptă. Nu făcuse decât să-și cuprindă genunchii cu brațele. Cartea de vizită rămăsese neatinsă.

— Mi-ai cerut să privesc adevărul în față. Cum ai reacționa, mă întreb, dacă eu ți-aș cere să privești în față un miracol?

„Mă rog," își spuse el, „bine măcar că are o atitudine înviorător de neconformistă!"

— Asta-i o întrebare retorică, sau chiar aștepți un răspuns?

— Vorbesc cât se poate de serios.

Intrigat, Vic acceptă jocul.

— Nu știu cum aș reacționa. În domeniul meu de activitate n-am avut de-a face niciodată cu miracole.

— S-ar putea ca experiența directă să-ți schimbe atitudinea. Poate că ai devenit prea cinic, prea practic...

Dintr-o mișcare fluidă, dezinvoltă, Laura se ridică în picioare.

— Ei, ești dispus?

— Cum aș putea rezista unei asemenea provocări?

— Am ghicit eu cumva că ești genul de om care nu poate rezista provocărilor, spuse Laura, coborând treptele, cu Bella după ea. Urmează-mă. Și n-ai nici o grijă, nu sunt nebună.

Ironia următoarelor ei cuvinte îl izbi pe Vic drept în față:

— Ai încredere-n mine!

Atmosfera familială, de modă veche, a proprietății deveni evidentă din clipa când Laura și Vic se îndepărtară de grandoarea conacului. Peste tot se vedeau echipamente agricole vechi, din anii douăzeci, ca niște relicve ruginite. Peisajul era înțesat de-a valma cu ateliere de lemn nevopsit, iar prin aer răsunau glasurile răgușite ale diverselor animale domestice. Totul arăta patinat și cam lăsat de izbelițe. Lângă aleea principală era plantată o grădină impresionantă cu irișI, levănțică și tufe de trandafiri. Emana o mireasmă suficientă pentru a seduce toate simțurile, dar pe Vic păreau să-l intereseze mai mult legumele cultivate cu migală în straturi, în interiorul chenarului de flori.

— Credeam că nu te interesează decât strugurii, murmură Laura.

— Într-adevăr, dar am învățat și tot ce-am putut găsi despre astea,

răspunse el, arătând spre diversele carciofi, zucchini, cicori, pomodori și broccolirappen care răsăreau din pământ.

Laura nu-și putu ascunde surprinderea.

— Tatăl dumitale a fost agricultor?

— Nu, râse el cam fără chef, părinții mei aveau un mic magazin de legume în San Francisco.

Se aplecă și culese una dintre dolofanele pătlăgele în formă de pară, mușcând din ea.

— Delicios! Da, ăsta zic și eu miracol! E grădina dumitale?

— Nu, este a soacrei mele. Își petrece mult timp aici, dacă tot n-are altceva de făcut. Mergem mai departe?

Păstrându-și comentariile pentru sine, Vic termină roșia, în timp ce Laura îl conducea spre un grup de clădiri acoperite cu straturi-straturi de plante agățătoare.

— Astea sunt clădirile originale, spuse ea mângâind pereții vechi de piatră, așa că te rog să ai mare grijă pe unde calci, înăuntru. Podelele sunt denivelate și chiar periculoase.

— Faimoasa cameră de degustare, nu-i așa? întrebă el, intrând într-o încăpere răcoroasă și umedă, unde lumina soarelui de după-amiază pătrundea printr-o singură fereastră; recunoscu pereții cu încrustații complicate și barul masiv de mahon. Am văzut-o de multe ori, în fotografii istorice.

— Da, dar am închis-o pentru public acum doi ani. Încerc s-o țin curată și lustruită, însă tot se mai mucegăiește pe ici, pe colo, se scuză Laura, vădind pentru prima oară o stranie nervozitate; deschise grăbită o ușiță laterală. Așa e mult mai bine.

Bella, care o urmase tot timpul, amușină repede prin jur, lătrând, apoi se repezi pe ușă ca din pușcă.

— De ce ai închis-o? Camera, vreau să zic.

Răspunsul Laurei fu acoperit de un țipăt ascuțit, hidos, de dincolo de ușița deschisă. Un moment, nimeni nu se mișcă. Apoi Vic se repezi într-acolo, cu Laura pe urmele lui.

— Nu, Bella! Stai!

Sursa tărăboiului fu ușor de depistat. Pe podețul care traversa un mic iaz tocmai trecea maiestuos un cârd de gâște cu ciocul roșu, când se întâmplase nenorocirea. Bella, cedând cine știe cărei porniri ancestrale, își înfipsese colții în posteriorul nefericitei gâște care se întâmplase să fie ultima la paradă. Într-o furtună de pene, bătăi de aripi, mârâieli și gâgâituri, cu Laura trăgând de gâscă și Vic forțând botul cățelei, până la urmă se restabili pacea.

— Marș în casă imediat! ordonă Laura, pocnind din degete sub nasul Bellei. Marș!

Bella, pocăită, se supuse fără întârziere.

— Scuză-mă... oftă Laura, ușurată să vadă că gâștei îi fusese

vătămată mai mult demnitatea decât integritatea corporală. De obicei, Bella e cuminte cu animalele de casă. Nu știu ce-a apucat-o. Totuși, detest s-o pedepsesc pentru că face ceea ce-i dictează instinctul.

— Ai dreptate. Când lupți contra naturii, n-ai nici o șansă de izbândă, nu-i așa?

Dacă Vic era conștient de nuanța batjocoritoare din cuvintele lui, n-o arătă. Vorbea cu un ușor zâmbet, privind-o pe Laura drept în ochi, în timp ce-și scutura absent niște pene de pe mâneca sacoului.

— Ce-ai pățit la mână...? O, Doamne, te-a mușcat Bella!

Surprins, Vic își privi mâna.

— N-am nimic. Las-o-ncolo...

— Nu-i adevărat! E o rană adâncă și sângerează. Am o trusă de prim ajutor în pivniță. Hai, repede!

Astfel, ajunseră chiar în inima cramei. Acolo vinul era pus la fermentat și învechit, lăsat să se odihnească și, în cele din urmă, îmbuteliat. În timp ce Laura căuta trusa medicală, Vic profită de ocazie ca să studieze locurile. Singurele echipamente moderne erau numeroasele vase de fermentat din oțel inoxidabil. Toate celelalte, de la magnificele butoaie de stejar pentru învechit, până la rastelurile pentru sticle înalte până în tavan, erau superb de antice și absurd de costisitoare, ca bani și timp, în zilele noastre.

— Am găsit-o, anunță Laura, ridicând trusa. Și-acum, vino la masa aia... A, Matt! Nu știam că ești aici.

De după butoaie apăru un bărbat înalt, cu un ciudat aspect băiețesc, venind spre Laura. Avea un păr blond nisipiu, de aceeași culoare cu ochii gălbui și ramele ochelarilor. În vârstă de vreo treizeci și cinci de ani, părea sfios ca un puștan de doisprezece, deși pentru unele femei ar fi putut să arate destul de atrăgător.

— Ai uitat? Ți-am spus aseară că e timpul să rașchetez butoaiele de pe rândul ăsta și să verific echilibrul bentonitei. Aș vrea să mă mai și asculți când îți vorbesc, Laura. Nu mai pot lăsa vinul ăsta de-aici să doarmă multă vreme...

— Matt! Am mai discutat asta și nu vreau să începem acum iar, îl întrerupse cam tăios Laura, observând că Vic urmărea conversația cu mult interes.

— Bine, Laura, cum zici tu... ridică din umeri Matt, resemnat, aruncând o privire spre Vic.

— Domnule Remo, el este Matt Moyer, laborantul meu expert, încercă Laura să destindă atmosfera. Matt e adevăratul geniu care ne păstrează calitatea vinului.

Cei doi se măsurară tăcuți din priviri, salutându-se cu înclinări ale capetelor. Dacă Matt se întreba cine era domnul Remo, își păstră nedumerirea pentru sine. Laura păru să aibă o bruscă inspirație.

— Sunt sigură că Beppo te caută. A terminat testele solului. Ce-ar fi

să te duci la el, Matt?

— Da, bine...

Matt dădu să mai spună ceva, apoi se răzgândi. Dând încă o dată scurt din cap spre Vic, plecă.

Imediat ce părăsi pivnița, Matt Moyer pieri și din gândurile Laurei.

— Ia să vedem acum de mâna asta, domnule Remo.

Buzele pline ale lui Vic se arcuiră într-un zâmbet gânditor.

— Nu crezi că ai putea să fii mai destinsă și să-mi spui Vic? Mie-mi place să te numesc Laura, dar mi-e foarte penibil dacă mă tot iei cu „domnule Remo".

— În regulă. Vic, dă mâna-ncoace.

Vic își întinse mâna stângă, cu pielea sfâșiată, depunându-și-o în palma Laurei. Dinții Bellei se înfipseseră în mușchiul de lângă încheietură, iar lucirea aurie de-acolo atrase atenția Laurei. Vic purta un ceas subțire, cu brățară de aur masiv. Pe suprafața metalului era gravat un nume, dar lumina slabă o împiedica să-l citească. Observă însă imediat că pe inelar nu exista nici o verighetă. Evident că nu! Dacă apreciase corect caracterul lui Vic Remo, pentru el căsnicia era o capcană mortală, în care n-ar fi pășit nici în ruptul capului.

Își stăpâni fiorul ușor care-o străbătuse și se concentră să aplice un pansament steril, încercând să nu se compromită. Căci - da, compromisă, așa se simțea în acel moment. Toată după-amiaza se străduise zadarnic să-și stăpânească emoțiile. Omul acela pătrunsese în lumea ei, doborând toate obstacolele. Și nu faptul că știa despre problemele financiare ale cramei o durea atât de mult. Dacă stătea să se gândească, Matt Moyer știa și el adevărul, cu siguranță, sora ei, Tina, începea să aibă bănuieli, și era foarte posibil ca întreaga situație să fi devenit un secret comentat pe șoptite de toată lumea din domeniu. Nu, toate astea n-o dureau, fiindcă avea în mânecă un as cu care era sigură că avea să salveze podgoria. Ceea ce o rănea cu adevărat era felul sistematic în care Vic Remo îi spulberase toate fortificațiile emoționale, una câte una, din clipa când îi văzuse ochii aceia pătrunzători și aroganți. Însă Laura n-avea de gând să se lase îngenuncheată cu una cu două...

— Am terminat. Oricum, însă, cred că mâine ar trebui să consulți un medic.

— N-aș crede, răspunse el, flexându-și mâna. Mă simt normal. Îți mulțumesc. Și-acum, să trecem la alt subiect. Ai uitat că mi-ai promis un miracol?

— N-am uitat. Mai întâi, vreau să-ți arăt ceva.

Laura porni spre partea cea mai întunecoasă a beciului, unde un rastel susținea vreo zece sticle, toate poziționate astfel încât să stea cu dopurile scufundate în vin. Reveni cu o sticlă, două pahare de cristal și un tirbușon. Fără nici o explicație, scoase dopul unei sticle, cu grijă

să nu agite vinul, apoi turnă câte un șuvoi delicat de lichid auriu-palid în fiecare pahar.

— Gustă-l.

Vic duse paharul la buze. Trecu mult timp până să murmure:

— N-am mai gustat vinul ăsta decât o singură dată.

Aruncă o privire spre sticlă, iar în ochi îi apăru o lucire de respect. Sticla, de un verde închis ciudat, acoperită cu praf fin, purta blazonul Stocului Privat D'Asti: un șoim negru, numele Andrea D'Asti litografiat și un număr scris de mână.

— Acesta e cel mai fin pinot noir blanc al tatălui tău, numit Ochiul Șoimului, nu-i așa? O adevărată legendă. Dar spune-mi, de ce poartă un nume atât de neobișnuit?

— Pe vremuri, tatăl meu a avut șoimi de vânătoare. S-a hotărât să numească vinul ăsta *L'occhio del falcone* după lucirea din ochii păsării lui favorite.

Va să zică, sângele familiei D'Asti conținea o undă de mare romantism. Oare cât de mult din această calitate moștenise Laura? se întrebă el.

Apoi, încercă să-și amintească unde mai gustase vinul acela magnific. Îi veni în minte imediat: Canova. Canova îl invitase să bea împreună o sticlă, lăudându-se tot timpul cum ticluise s-o obțină și citând la nesfârșit prețul fabulos pe care-l plătise pentru privilegiul de a savura acea nestemată din Stocul Privat D'Asti. Acel memento îi aminti lui Vic și motivul pentru care venise.

— Sunt dezolat că te deziluzionez, dar oricât ar fi de sublim vinul ăsta, ți-au mai rămas doar câteva sticle. Chiar dacă ai scoate stocul rămas la licitație, pornind de la cel mai înalt preț, tot n-ai câștiga destui bani ca să-ți acoperi pierderile.

Laura îl privi șocată.

— Dar vinul ăsta nu l-aș vinde nici moartă! E adevărat că tata a dăruit câteva sticle unor prieteni foarte apropiați, dar restul mi l-a lăsat mie și Tinei, ca moștenire de suflet!

— Tinei...? întrebă Vic încordându-se la gândul unui nou obstacol posibil.

— Sora mea mai mică. E studentă în ultimul an la oenologie și viticultură, la U.C. Davis. S-a hotărât să învețe știința vinului pe cale academică, nu luând-o pieptiș... ca mine, adăugă ea, cu un zâmbet afectuos.

Vic clătină din cap, spunând cu seriozitate:

— Nici toate cunoștințele științifice din lume nu te mai pot salva, Laura. Crama asta are nevoie de bani.

— Am impresia că banii sunt subiectul tău favorit!

Laura nu-și mai putea stăpâni furia. De ce se lăsa terfelită așa? Cine se credea acel Vic Remo?

— Am crezut că ai în suflet o adevărată iubire pentru vinuri, pentru istoria și datinile artei lor. Se pare că m-am înșelat, că nu înțelegi decât partea materială. Ei bine, am să-ți spun un fapt care va impresiona până și mintea ta hrăpăreață. Vezi șirurile alea lungi de butoaie din centrul beciului?

— Te referi la vinul pentru al cărui tratament cu bentonită își pierde Matt Moyer timpul și-ți toacă banii? A, scuză-mă! Am uitat că asta e venerabila metodă de a filtra sedimentele, nu-i așa? întrebă el, cu umor răutăcios.

— Este metoda noastră, da! Așa producem vinuri de calitatea celui pe care îl savurezi tu acum!

Remarca ei nimeri drept la țintă. Vic se întoarse spre ea, cu multă atenție.

— În butoaiele alea e un vin care va depăși tot ceea ce-ai gustat tu vreodată. Va fi mai magnific chiar și decât Ochiul Șoimului. Și nu e vorba doar de câteva sute de sticle, a, nu, ci de mult, mult mai mult!

— Suficient ca să salveze vinăria?

— Da!

— La timp ca să salveze vinăria? Cum îi vei plăti pe muncitorii necesari la îmbutelierea miracolului ăstuia al tău? Nu te mai minți, Laura! N-ai bani nici măcar ca să strângi recolta de anul ăsta, care se coace în vie. Sunt gata să pariez că ai fost nevoită să închizi camera de degustare fiindcă nu-ți mai puteai permite s-o ții deschisă pentru public!

— Muncitorii sunt loiali, nu mă vor părăsi...

— Și cât crezi că va ține loialitatea asta?

— Atâta cât e necesar ca să salvăm podgoria!

— Visezi. Au și ei familii de hrănit. N-o să meargă.

— Trebuie să meargă! Și chiar dacă nu merge, ce-ți pasă ție? Sunt sigură că poți găsi altă vinărie pe care s-o devorezi. De ce ești așa de pornit să cumperi vinăria mea?

Chiar dacă n-ar fi ajuns să țipe unul la altul, plafoanele boltite ale pivniței tot le-ar fi transformat cuvintele tăioase în săgeți. În tăcerea apăsătoare care se lăsă, Vic îi spuse în sfârșit:

— Nu mă interesează să cumpăr vinăria pentru mine. Reprezint o firmă foarte importantă, care domină industria vinurilor din toată valea: Corporația Canova.

— Și de ce vrea corporația asta așa de importantă să cultive struguri?

— N-o interesează numai cultura strugurilor. Principalul interes al corporației este să-și investească banii în producții de succes, ca să obțină beneficii substanțiale. Nimic mai simplu.

— Dar e îngrozitor! exclamă Laura, stupefiată. Vrei să spui că lucrezi pentru o companie enormă și fără față care nu vrea decât să

scoată bani și căreia puțin îi pasă cât de mult și greu a muncit familia mea ca să facă vinuri de soi ales? Nu e numai îngrozitor, e de-a dreptul dezgustător!

— Ba nu, e doar practic, replică Vic, abia reușind să-și stăpânească nervii. Și e o strategie economică serioasă, lucru despre care e clar că nu știi nimic. Întâmplător, îmi place munca mea, mai ales din moment ce m-a îmbogățit onorabil.

— Da' nu mai spune! Ei bine, află că din vânzarea asta n-ai să vezi nici un sfanț, Vic Remo, fiindcă...

Laura nu se simțea indignată numai la adresa lui, ci și la adresa ei însăși.

— ...nu ți-aș vinde podgoria asta ție, sau corporației tale, nici de-aș ști că mor de foame!

— Acum vorbește mândria neamului D'Asti, nu rațiunea.

— Nu-ți permit să folosești tonul ăsta condescendent cu mine! Știu foarte bine ce vorbesc. Chiar tu ai spus-o, acum câteva minute - despre loialitate e vorba. Nu râde, domnule Remo! Loialitatea e cel mai important ingredient pe care-l vei găsi în butoaiele astea! O știu, fiindcă a distrus sănătatea tatălui meu și a costat viața soțului meu. Și-acum, aș prefera să pleci de-aici și să mă lași în pace!

Repede, cât mai repede, înainte s-o podidească lacrimile alea prostești, trădându-i slăbiciunea.

— Și să nu te mai întorci, înțelegi? N-am să mă răzgândesc. Nu vând podgoria!

Probabil că Vic Remo plecase imediat, căci Laura încă mai auzea ecoul propriilor ei cuvinte, când ușa din capul scării se trânti. Nu-și amintea când mai simțise o asemenea furie sau ură la adresa cuiva. Tremura din creștet până-n tălpi. O rază de lumină cădea pe prismele celor două pahare de cristal, unul gol, celălalt plin. Lucirea palidă din Ochiul Șoimului părea s-o ironizeze: „Nu te mai minți, Laura. Dacă nu-l mai vezi niciodată, ai să mori!”

Capitolul 2

— Îți mulțumesc, Giorgio, spuse Laura, coborând din limuzină.

Șoferul se dădu la o parte, cu chipiul în mână, arătând o politețe și o deferență care nu putuseră fi cultivate decât generații de-a rândul. Rămase în acea poziție până când Laura și sora ei traversară trotuarul lat, ajungând pe treptele care urcau spre intrarea grandioasă a Operei. Abia atunci reveni la volanul Rolls-Royce-ului negru, de comandă și, în pofida faptului că mai multe limuzine stăteau la coadă pentru a intra în parcarea rezervată, porni într-acolo fără grabă, cu demnitatea cuvenită capodoperei pe care o conducea.

— Mă bucur că am venit aseară de la colegiu acasă, deși mai aveam o grămadă de studiat, mărturisi Tina, privind în jur. N-aș fi vrut să pierd asta pentru nimic în lume.

— Și eu mă bucur, îi zâmbi Laura surorii ei.

Era a patra premieră la care veneau împreună de când murise tatăl lor. Frank Spandoni nu se prea dăduse în vânt după operă.

Tinei îi scăpă un amestec de oftat și chicotit.

— Una dintre cele mai vechi amintiri din copilăria mea e a țipetelor tale, când tata voia să meargă la operă cu altcineva.

Laura își luă sora de braț, urcând împreună treptele.

— Da, cred că eram insuportabilă, râse, amintindu-și și ea acele incidente.

— Chiar și acum, ai fi mai suportabilă dacă ți-ai mai deschide și tu din când în când sufletul, Laura.

Tinei nu-i plăcea când sora ei devenea îngândurată și melancolică, lucru care în ultima vreme se întâmpla tot mai des. Dar comportamentul Laurei din seara trecută o speriase de-a binelea. Ar fi trebuit să-și dea seama că era ceva în neregulă când fusese nevoită să tragă pe dreapta din cauza unei mașini sport care venea cu toată viteza dinspre conac. Nesimțitu' dracu'! A doua ciudățenie fusese prezența Bellei pe trepte, cu urechile culcate pe spate și o lucire feroce în ochi, mușcând furioasă dintr-o carte de vizită. La comandă, cățeaua scuipase cartonul maltratat, dar apoi se repezise în casă fără a da o singură dată din coadă în semn de salut. Ciudat! Tina încercase să citească cuvintele de pe cartea de vizită, dar nu mai rămăsese lizibil decât numele Vic Remo. Cine naiba mai era și ăsta? Cel mai probabil, dementul care fusese cât pe ce s-o azvârle în șanț.

Donna Evangelina sforăia în salon, ca de obicei. Tina se cutremurase la vederea ei. Niciodată n-o putuse suferi pe cotoroanța aia. Ieșind din casă, se ciocnise de Matt Moyer. Și ăsta de ce stătea singur în întunericul ce se lăsa?

Când îl întrebase unde era Laura, Matt, de obicei cel mai blând dintre oameni, mârâise ca un tigru furios:

— În beci.

Chiar își ieșiseră cu toții din minți?

Când o găsise pe Laura în pivniță, Tina aproape leșinase de ușurare. Mai bine zis, până văzuse lacrimile de pe obrajii surorii ei. Șocată, își dăduse seama că niciodată nu-și mai văzuse sora plângând, nici chiar în momentele cele mai dureroase. Laura nu-i dăduse nici o explicație, iar Tina, cu tact, n-o luase la întrebări.

În timp ce se pregătea să intre în holul Operei, Laura se gândi din nou la cuvintele Tinei: „ai fi mai suportabilă dacă ți-ai mai deschide și tu din când în când sufletul". Era mai bine să nu exploreze posibilitățile. Cum i-ar fi putut explica cele din noaptea trecută, fără a vorbi despre Vic Remo? Și cum i l-ar fi putut explica pe Vic Remo?

Holul de marmură era plin cu murmure scăzute, iar Laura și Tina își petrecură minutele următoare salutând prieteni și cunoștințe. Distinsul director al operei, un prieten drag de familie, care o delectase pe Laura, în tinerețe, cu relatări ireverențioase despre cele mai obscure intrigi din culisele operei, le zâmbi celor două surori cu adorație:

— *Ah, Lauretta, carissima! E Titina, piccolina! Come felice sono che ambedue voi saresti cui ancora per cominciare nostra stagione nuova!*

Conform protocolului milanez, depuse pe fruntea Tinei un sărut părintesc, dar apoi se aplecă adânc peste mâna întinsă a Laurei, sărutând-o cu multă afecțiune.

— Pare să se anunțe o stagiune minunată, *maestro*. *In bocca lupo!* îi ură Laura succes, citând tradiționalul avertisment al teatrului italian de a evita gura lupului și a nu ispiti soarta.

— Laura! Dumnezeule! Dar arăți superb!

La auzul acestei izbucniri familiare, cele două surori se întoarseră în loc. Cine alta să fie, dacă nu zgomotoasa, excentrica și fermecătoarea Lucy? Lucy Kaye avea o bucățică de pământ, cum îi plăcea ei să-și numească ferma de o mie de pogoane, lângă proprietatea D'Asti, și cu toate că avea cu douăzeci de ani mai mult decât Laura, erau cele mai bune prietene și confidente. De fapt, cele două surori își petreceau weekendul în eleganta casă de la oraș a lui Lucy, din Pacific Heights.

Dându-și toată silința să nu zâmbească, Laura văzu că prietena ei era, ca de obicei, exagerat de împopoțonată. Lucy afișa ceva purpuriu-țipător cu pete enorme roșii și avea pe deasupra o eșarfă roz aflată

într-un conflict violent cu agitația ei necontenită. În ansamblu, dădea efectul unei păsări tropicale cu penajul ciufulit, care nu se mai hotăra odată să-și ia zborul.

— Îți mulțumesc pentru compliment, Lucy, dar rochia asta nu-i tocmai nouă, să știi. M-ai mai văzut cu ea.

— Poate, dădu din cap Lucy, inspectând-o atentă.

De la părul strâns într-un colac cu luciri de bronz, rochia simplă și neagră, lungă până-n pământ, care-i dezgolea gâtul, umerii și partea de sus a sânilor, până la șalul alb de mătase drapat pe un braț, cu capătul atârnând pe jos, Laura era imaginea întruchipată a eleganței sigure pe sine.

— Poate, iubito, dar tu orice-ai purta și oricât de des reușești întotdeauna să arăți ca o împărătească. Ăsta-i stilul tău, Laura. Pe când eu, orice-aș lua pe mine tot ca un pat nefăcut arăt, așa că de ce să nu mă distrez, făcându-mi de cap? Cum îți place ținuta mea? Am cumpărat totul de la un second-hand, undeva în Mission District!

— Arăți de toată coma! Dar să nu te schimbi niciodată, Lucy, îmi placi așa cum ești, adăugă Laura, râzând. A, să nu uit, îți mulțumesc că ne-ai trimis astă-seară Rolls-ul și pe Giorgio.

— Plăcerea a fost de partea mea. Dar de ce n-ați venit cu mine înainte, la șampania aia delicioasă din Salonul Verde, înainte de premieră? Cred că Tinei i-ar fi plăcut la nebunie. Salut, drăguță! aruncă ea, strângând-o pe Tina la pieptul ei opulent. Și tu arăți fermecător. Of, tinerețe, tinerețe...!

Peste o secundă, își repetă întrebarea:

— De ce n-ați venit la petrecere, Laura?

— Nu-mi place șampania, dădu Laura primul răspuns care-i trecu prin minte.

— O scuză mai puțin jalnică n-ai găsit? replică Lucy, privind-o mai atentă. Oare sub aparența aceea de calm clocotea ceva?

— Nu e nici o scuză, atâta numai că...

— Ba este o scuză, o întrerupse Tina, avântându-se înainte de a-i pieri curajul; dacă Lucy n-ar fi fost de față, în veci n-ar fi îndrăznit să vorbească. Recunoaște, Laura, în ultimul timp nu ești deloc în apele tale.

— Serios, Tina, cred că nu e nici locul, nici momentul...

— Și pentru tine când e locul sau momentul potrivit ca să spui ce ai pe suflet? A, știu că încă mă mai consideri surioara cea mică și proastă. Mereu încerci să mă protejezi, de parcă eu habar n-aș avea de-ale vieții.

Pufni, întorcându-se spre Lucy, cu o privire rugătoare.

— Tu ești prietena ei cea mai bună, poate cu tine să fie mai deschisă. Poate-o să-ți spună de ce, aseară...

— Tina!

Tocmai bătuse primul gong. Cu vizibilă ușurare, Laura porni spre una dintre scările largi.

— Să ne grăbim. Vii și tu sus la pauză, Lucy?

— Sigur, sigur. Ne întâlnim în holul mare, lângă bar.

Laura tocmai ajunsese în capătul scării, așa că nu observă schimbul de priviri dintre Tina și Lucy.

— Chiar a fost necesar, Tina?

— Cred că da.

Mergeau grăbite și vorbeau în șoaptă. Tina o apucă pe Laura de mână înainte de a deschide ușa lojei.

— Laura, ce s-a întâmplat?

— Nimic. Hai mai bine să ne bucurăm de reprezentație, da?

Cele două surori abia mai avură timp să schimbe o privire încărcată de subînțeles, înainte ca luminile să înceapă să se stingă treptat. Apariția dirijorului fu salutată cu aplauze și, după câteva tuse și murmure generale, începură primele acorduri suave din uvertura operei „La traviata”[2].

„Concentrează-te asupra muzicii”, își spuse Laura. „Îți place opera asta, așa că fă bine și te concentrează asupra fiecărei note!”

Dar îi era peste putință. I-o luau razna și gândurile și ochii, chiar și după ridicarea cortinei, când începu să se desfășoare atemporala poveste de dragoste.

Nu-i fu greu s-o observe în sală pe Lucy, chiar sub nivelul orchestrei. Penele din cap îi țâșneau ca un moț de papagal printre blănuri albe și cravate negre. Stătea printre doamnele și domnii din presă, pentru că, deși fabulos de bogată, Lucy nu credea și în lenevia fabuloasă. Era mândra patroană a ziarului „Sonoma Sundial” și cea mai mare plăcere a ei era aceea de a-i scrie rubrica mondenă.

Ochii Laurei continuară să parcurgă publicul. Cu câteva loji mai în față, o blondă foarte atrăgătoare privea scena cu ochii întredeschiși. Familia D'Asti avusese dintotdeauna primele două locuri din Loja Șase, iar Laura n-o mai văzuse niciodată pe blondă în loja aceea, așa că o privi în continuare. Observă că purta un colier cu diamante luxos, inimaginabil de scump. Fiecare nestemată era atât de mare și de scânteietoare, încât nu puteau fi decât false. Dar, dacă stătea să se gândească, nici o femeie șic în toate mințile n-ar fi purtat un fals atât de bătător la ochi.

În secunda următoare, un bărbat ai cărui umeri și față nu se vedeau își puse brațul pe spătarul scaunului blondei. Dar atenția Laurei fu atrasă de obiectul care strălucea chiar sub manșeta bărbatului - brățara subțire de aur a unui ceas și, lângă ea, un bandaj familiar.

Trebuia să fie o coincidență. Dar... atunci de ce o apucase dintr-o dată tremuratul?

Dacă și-ar fi ascultat instinctul, ferindu-și ochii imediat, nu l-ar fi

văzut pe Vic Remo foindu-se cam nervos în fotoliu și nu l-ar fi privit cum scruta absent chipurile din jur, până când, inevitabil, îl găsi pe al ei.

În prima clipă, Laura fu sigură că n-o recunoscuse. În ochii lui nu păru să lucească decât o admirație masculină politicoasă. Dar, peste câteva secunde, expresia admirativă îi deveni uimită. Laura nu zâmbi, însă nici nu întoarse capul. Era la fel de surprinsă ca el. Nu mai departe de ieri, se certaseră ca doi nebuni. Ce întorsătură diabolică a sorții îi adusese din nou față în față, tocmai aici, atât de curând?

Nici unul dintre ei nu părea să mai fie conștient de lumea din jur. Seducătoarea însoțitoare a lui Vic îi simți brațul căzând de pe spătar și îl privi peste umăr, surprinsă. Neprimind nici un răspuns, îi urmări direcția privirii...

— Laura! Te-a furat peisajul? Ai auzit vreodată o arie interpretată mai superb?

Buimăcită, clipind din ochi în lumina care se aprinsese din nou, Laura văzu că Tina stătea în picioare, aplaudând cu entuziasm. Emoționanta arie *Sempre libera* din finalul actului întâi trebuia să fi fost cântată splendid de divă, căci toată sala era în picioare, aplaudând la fel de înfocat.

— Da, da, a fost minunat...

Laura se ridică și ea, alarmată. Nu auzise nici o notă a ariei, nici măcar una singură! Aplauzele continuau la nesfârșit, zgâriindu-i urechile și nervii. În fine, după un răstimp cât o eternitate, chemările la rampă încetară și toată lumea porni spre holul mare.

— Vai, ce mulțime! În veci n-o s-o găsim pe Lucy în aglomerația asta, spuse Tina, imediat ce sosiră la bar.

— Mă îndoiesc că a reușit să ajungă până aici. Hai s-o așteptăm în celălalt capăt al holului.

Laura avea motivele ei de a evita barul. Tocmai îl văzuse pe Vic, cu blonda. Numai să stea de vorbă cu el nu-i ardea. Avea nevoie de timp pentru a-și limpezi mințile.

Așa cum prevăzuse ea, Lucy apăru în sfârșit, cu respirația tăiată, clătinând din cap.

— Numai urlete și chiuituri, de-ți vine să te urci pe pereți! Cum puteți recunoaște serios că vă place hărmălaia asta? Vă spun cinstit, nu pot să sufăr opera!

— Atunci de ce Dumnezeu mai vii aici ca să te torturezi singură? i-o întoarse Tina, izbucnind în râs.

— Fiindcă în instituțiile de cultură se adună toată lumea bună. Despre asta scriu în rubrica mea mondenă, ai uitat? Lumea bună și bogată. Am și reperat câteva persoane foarte interesante...

— Tina, lumea de la bar pare să se mai rărească, iar lui Lucy pare să-i fie cam sete, biata de ea. Nu te duci tu să-i aduci o șampanie?

Laurei nu-i plăceau șiretlicurile, dar avea s-o întrebe pe Lucy ceva important și prefera ca Tina să nu audă.

— A, mi-ai salva viața! mugi Lucy.

— Sigur, zâmbi Tina. Vrei și tu ceva, Laura? Știu că nu-ți place șampania...

Începea să devină din nou obraznică.

— Nu, mulțumesc.

Imediat ce Tina plecă, Lucy trecu la subiect.

— În regulă, acum că ai scăpat de surioară, poate-mi spui și mie ce te frământă.

Lucy era perspicace, iar Laura o știa.

— Ceva foarte important, serios. Vreau să știu cum o cheamă pe blonda aia trăsnitoare care stă lângă bar.

Lucy privi în direcția respectivă, mijind ochii.

— A, sigur, o cunosc, spuse ea, întorcându-se din nou spre Laura. De unde interesul ăsta neașteptat față de o trezorerie ambulantă ca ea?

— E foarte drăguță... și are niște bijuterii fabuloase...

Laura nu mai continuă. Acum chiar o făcuse lată!

— Mda, și-a agățat la gât ditamai funia cu cuburi de gheață. E Carole Canova.

Reacția Laurei la auzul acestui nume ațâță și mai mult curiozitatea lui Lucy. Nu era doar impresionată, ci de-a dreptul buimăcită. Lucy se hotărî să dezlege misterul, așa că vorbi în continuare, fără s-o scape pe Laura din ochi.

— Este mult-măritata și mult-divorțata fiică a lui Ricardo Canova. Îl știi, țarul investițiilor și al băncilor. S-ar putea să te intereseze știrea că Papa Canova s-a apucat în ultima vreme să acapareze o mulțime de pământuri din Napa-Sonoma. Oricum, îi dă mâna! I-a cumpărat îngerașului lui scump farafastâcul ăla de la gât ca răsplată că a ieșit cu bine din ultimu-i dezastru matrimonial. Fostul soț numărul patru era un fel de jeg organic care nu mânca decât aer! Îți dai seama de ce blestemății trebuia să se țină sărăcuța fetiță bogată ca să nu se plictisească?

Apoi continuă, pe un ton mai confidențial:

— Dar sursele mele confidențiale mi-au spus că principala problemă a scumpei de Carole nu e plictiseala sănătoasă. Se pare că libidoul ei a cam deraiat puțin și, pe sub toate sclipiciurile ei, Carole Canova nu e decât o drăguță, normală și banală nimfomană...

— Astea-s doar bârfe veninoase, precis, replică Laura, mai tare decât ar fi fost cazul.

De ce apăra o femeie pe care nici n-o cunoștea? Dar... nu, nu era atât de simplu. Nu la adresa reputației șifonate a lui Carole Canova protesta.

— A, n-aș crede. De obicei, sursele mele sunt demne de încredere. Oricum, va fi fascinant să vedem dacă Vic Remo devine soțul numărul cinci. Dar pariez că-i prea deștept ca să se lase prins în mrejele ei.

— Vic Remo...? abia avu Laura încredere în sine ca să-i murmure numele.

— Ăsta-i tipul ăla incredibil de arătos care stă lângă ea.

Urechile lui Lucy depistaseră în vocea Laurei o nuanță pe care nu prea știa cum s-o ia.

— Să nu-mi spui că nu l-ai observat! Dumnezeu e martor că-n seara asta fiecare femeie de-aici și-a fâlfâit spre el cel puțin o dată genele false.

— L-am observat.

Lucy pufni fără pic de eleganță.

— Îl știu pe Vic de când era un puști. Nu ți-am mai vorbit despre el?

— Nu.

— Vic a urcat pe coate scara succesului și a devenit un expert renumit în industria vinurilor. E director în Corporația Canova, dar nu depinde de nimeni, înțelegi ce vreau să spun? A, sigur, e ambițios ca toți dracii, dar are ceva care mă face să-l respect și să-l admir.

Respect? Admirație? Numai așa ceva nu-i inspira Laurei Vic Remo! O fi reușit el s-o îmbrobodească pe Lucy, dar pe ea n-o păcălise! Nu încăpea nici o îndoială că avea farmec și putea face țăndări autocontrolul unei femei dintr-o singură privire a acelor ochi senzuali. Însă Laura știa că nu putea fi mai mult decât un oportunist calculat și fără scrupule. Nu era de mirare că se putea lăuda cât de mult îi plăcea munca - nimănui nu i-ar fi stricat niște firimituri blonde și sexy cum îi picau lui!

— Vai de mine! Se pare că viața încrezutei noastre regine a răsfățului nu e tocmai vis și armonie, comentă Lucy, arătând cu capul spre bar.

Laura prefera să nu vadă și să nu audă nimic, dar următoarea exclamație a lui Lucy nu putu fi ignorată:

— Vai de mine și de mine!

Laura aruncă o privire, tocmai când Vic se întorcea de la bar. Avea două pahare și îi întinse unul lui Carole. Probabil că o supărase cu ceva, căci Carole refuză șampania, scuturând violent din cap. Îl privi cu venin, apoi scuipă un cuvânt vulgar și plecă, turbată de furie.

Nici limbajul și nici absența lui Carole nu păreau să-l deranjeze prea mult pe Vic. Singura lui problemă era aceea că nu știa ce să facă cu cele două pahare pe care le mai avea în mâini. Norocul făcu ca Tina să se afle la doar câțiva pași, așteptând să-i vină rândul la bar. Vic nu ezită nici o clipă; cu o curtoazie fermecătoare, îi zâmbi Tinei, oferindu-i cele două pahare.

Într-o secundă, Tina ajunse înapoi la Laura și Lucy, cu ochii strălucind de încântare.

— Știți ce mi s-a întâmplat? Stăteam la coadă, văzându-mi de ale mele. Și a apărut un tip de-a dreptul divin care mi-a dat paharele astea două!

— Știm, am văzut momentul, o liniști Lucy, luând unul dintre pahare. Tocmai îi spuneam surorii tale câteva amănunte fascinante despre tipul de-a dreptul divin. Se numește Vic Remo.

Tina se înecă zgomotos cu șampania.

— Auzi, ăsta nu-i cel care-a fost ieri la cramă, Laura? Mi-a spus Matt Moyer.

Laura închise ochii, nu numai ca să nu mai vadă privirea stupefiată a lui Lucy, ci și pentru că Vic Remo venea spre ea. Trebuia să învingă acea stare de jenă, la urma urmei ce putea să-i facă? Era doar un bărbat ca oricare altul, nu? Dar, la auzul glasului său blajin, cu o undă de fermitate abia simțită, hotărârea i se risipi în cele patru vânturi.

— Ce faci, Lucy? Continui să-ți bagi nasul peste tot pentru rubrica ta de scandal?

O sărută cu drag pe creștetul capului.

— Știu că nu de-amorul muzicii ai venit aici.

— Al dracului de bine zici! râse Lucy, strângându-l în brațe. Oricum, cititorilor le plac articolele mele. Să-ți spun ceva. Acum chiar am să-i cuceresc pe toți, cu versiunea mea pitorească despre scena la care tocmai am asistat, între tine și notoria Carole Canova!

Vic ridică din umeri nonșalant, exprimându-și clar dezinteresul față de întreaga situație. În schimb, se întoarse spre Tina.

— Dumneata ești Tina D'Asti, nu-i așa?

— Da, da, eu sunt... Dar de unde știți...?

— Sora ta mi-a spus multe despre tine, ieri.

Întoarse încet capul.

— Bună seara, Laura.

— Bună, Vic, răspunse ea, cu un calm surprinzător.

— Ei, ei, interveni Lucy. Nu știam că tu și scumpa mea prietenă Laura vă cunoașteți! remarcă ea, cu o voce numai lapte și miere. Dar, ia stai puțin. Ce-ai pățit la mână, Vic? Să nu-mi spui că în sfârșit ai scos-o din țâțâni pe una dintre adoratoarele tale! I-a filat o lampă și-a-nceput să-ți ronțăie mâna?

Vic își ridică mâna bandajată, râzând.

— Ca să ți-o spun p-a dreaptă, cam așa ceva s-a întâmplat - ce zici, Laura?

— Nici pe departe ceva atât de melodramatic, aș zice. Văd că ți-ai schimbat bandajul. Ai fost la doctor?

— Nu, în nici un caz. Rana aproape s-a vindecat, așa că mi-am bandajat-o eu cu puțin tifon.

— Nu înțeleg, murmură Tina. Ce s-a întâmplat ieri la vinărie?

Vorbiseră pe un ton politicos, civilizat, iar Laura se mândrea cu felul în care evitase să-l privească pe Vic drept în față. Acum, însă, făcu greșeala de a ridica privirea și îi văzu lucirea ironică din ochi și zâmbetul care începea să-i arcuiască gura cu buze senzuale. În minte îi reveni fulgerător imaginea tărăboiului caraghios de lângă eleșteu, cu gâgâieli și pene zburând care-ncotro. Nu se putu stăpâni și izbucni și ea în râs.

— Totul a fost numai din vina Bellei - ce mai aiureală!

— Întrucât Bella nu e aici, ca să se apere, propun să uităm totul, spuse Vic. Văd că nu bei nimic, Laura. Pot să-ți aduc un pahar de șampanie?

Continuând să râdă, Laura clătină din cap.

— Nu, mulțumesc.

— Laurei nu-i place șampania, spuse Tina, pe un ton dulce-acid. Nu ți-a spus ieri?

— Nu, n-am ajuns să discutăm despre șampanie.

Vic redevenise serios, dar în privirea lui se simțea o anumită căldură pe care Laura n-o putea trece cu vederea.

— Spre deosebire de prietena mea Lucy, aci de față, cred că ție îți place opera foarte mult, nu-i așa, Laura?

— Da, încă de când eram mică.

— De câte ori ai văzut „La traviata”? De cinci ori, poate chiar de mai multe...?

— Mm-m-m, de mult mai multe ori. De ce?

— Renunță la restul reprezentației și ia cina cu mine în schimb.

Era o idee atât de nebunească, încât Laura rămase cu gura căscată. Oare de ce omul acela simțea întotdeauna când își lăsa garda jos, fie și numai o clipă?

— Nici nu m-aș gândi să plec...

Se auzi gongul, anunțând sfârșitul pauzei.

— Mă gândeam la un mic restaurant care cred că-ți va plăcea foarte mult. E localul meu favorit din San Francisco.

Vic vorbea încet, dar în tonul provocator i se simțea totuși o întrebare nerostită:

— Ți-e frică de mine, Laura?

— …

— Lucy, nu te deranjează s-o duci pe Tina acasă după spectacol, nu-i așa?

— În weekendul ăsta, Tina și Laura stau la mine.

— Chiar așa? Atunci, nu-i nici o problemă s-o însoțești tu pe Tina.

— A... a, nu, absolut nici o problemă! Sigur că da! Haide, pisicuțo, o chemă Lucy, fără pic de subtilitate, târând-o după ea prin hol.

În foaierul de marmură se lăsase tăcerea. Nu se mai auzeau decât

slabe acorduri muzicale, din sală. Mai rămăseseră doar Vic și Laura, care nu scoteau o vorbă. În cele din urmă, Vic întinse mâna, rămânând în așteptare. Laura își lăsă degetele să se strecoare în mâna lui puternică și începură să coboare încet scara.

Capitolul 3

Toate se pierdeau ca într-o ceață - luminile, străzile, clădirile, oamenii. Laura stătea cu capul întors spre fereastră, dar abia dacă era atentă la ceea ce se întâmpla în afara mașinii sport.

— Cred c-ar trebui să declarăm un armistițiu, nu ești de aceeași părere? Îți promit să nu fac nici o referire la vinărie, iar tu poți înceta să mă mai tratezi ca pe un dușman de moarte.

Vic băgă în viteza a treia, iar mașina acceleră rapid pe strada în pantă accentuată.

Ținându-se de bordul capitonat cu piele, Laura așteptă să ajungă în vârf, înainte de a întoarce capul spre el.

— Va fi cam greu, nu crezi? Să declarăm armistițiu, vreau să zic. Poate uita vreunul dintre noi cele întâmplate ieri?

— E foarte ușor. Eu am și uitat. Ziua de ieri n-a existat niciodată. Astă-seară ne-am întâlnit pentru prima oară. Te-am văzut, în întuneric, m-ai văzut și tu pe mine. Și ne-a plăcut ce-am văzut.

Vorbea atât de încet, încât murmurul motorului amenința să-i acopere cuvintele. Îndreptă mașina spre cealaltă latură a colinei.

— Ar putea să iasă ceva, Laura, dacă ai vrea să-i acorzi măcar o șansă.

Putea să se întâmple atât de simplu? se întrebă ea. Își puteau șterge din memorie toate cuvintele pe care și le aruncaseră unul altuia la furie? Și totuși, îl urmase. Vic n-o scosese cu forța de la operă. Nu, venise cu el de bunăvoie.

— Astă-seară ne-am întâlnit pentru prima oară...

De ce nu?

— Bine, acceptă ea cu un umor sec, declar un armistițiu între Vic Remo și Laura D'Asti! Cel puțin, pentru seara asta. Nu știm unul despre altul decât că tu locuiești în orașul ăsta, iar eu locuiesc la țară.

Îi plăcea felul cum o ținea de mână, strângând-o aproape prea tare. Va să zică, era impulsiv! Pe sub aparențele acelea de autocontrol rigid, Vic Remo ascundea ceva. Poate că fusese prea aspră când îl făcuse calculat și lipsit de scrupule. Degetele lui calde îi dădeau o senzație de onestitate, dar nu-i putea descifra expresia feței. Aplecând ușor capul înainte, îl întrebă:

— Apropo, de la ce vine Vic?

— Va trebui să fim prieteni mult mai buni înainte de a-ți spune

secretul ăsta, răspunse el, râzând.

Tocmai intraseră în tunelul de pe Stockton Street, iar farurile mașinilor se reflectau în pereții placați cu dale albe, amintindu-i Laurei de scânteierile unor rubine și diamante. Diamante!

— Carole Canova n-o să se întrebe unde-ai dispărut?

— S-ar putea, dar n-are nici o importanță. Va găsi ea pe cineva care s-o ducă acasă.

Răspunsul lui era destul de direct, iar mâna îi strânse degetele Laurei și mai tare.

„Las-o în pace", se preveni ea, „și schimbă imediat subiectul."

— Dacă nu-mi spui adevăratul tău nume, vrei măcar să-mi vorbești despre restaurantul ăsta care-ți place atât de mult? Sunt foarte curioasă. Ce anume are atât de deosebit?

— Mâncarea e excelentă, dar localul nu are nimic grandios sau pretențios. De fapt, nu e decât o mică *trattoria* de cartier, unde se servește vin la ulcior. Te deranjează cu ceva?

— Nu, în nici un caz! Dar cred totuși că trebuie să aibă ceva special, altfel n-ar fi localul tău preferat. Să spunem lucrurilor pe nume, orașul San Francisco e celebru pentru restaurantele lui italienești!

La capătul tunelului, spre North Beach, traficul începea să se aglomereze, iar când avu timp să vorbească, Vic o întrebă:

— Îți place bucătăria siciliană autentică?

Privirea ei întrebătoare îl făcu să râdă.

— Probabil nu ești familiarizată cu arta culinară din sudul Italiei, nu-i așa? Îmi amintesc ce-ai spus, că familia ta provine din nord.

Așadar, nu uitase acest amănunt?

— Da, suntem de origine din Toscana. Mâncarea e chiar atât de diferită?

— Diferită ca ziua de noapte, cum sunt și obiceiurile, și limba. Și oamenii, de asemenea.

Îi ridică ușor mâna, ca pentru a-și accentua cuvintele. În semiîntunericul din mașină, pielea lui bronzată contrasta cu a ei, mult mai deschisă.

— Și iubim cu mai multă patimă.

Laura fu cât pe ce să-l contrazică, dar nu era prea sigură dacă nu cumva o tachina din nou. Fără îndoială, se considera expert și în arta amorului. Își continuară drumul prin Washington Square, apoi pe una dintre străzile înguste cu sens unic de sub Telegraph Hill. Panta era abruptă, iar mașinile stăteau parcate de-a valma peste tot. Vic opri mașina în mijlocul străzii, proptindu-i roata din dreapta de una dintre barele de beton împotriva vitezei.

— Am ajuns. Dă-mi voie să te ajut.

Laura fu surprinsă. Chiar avea de gând să-și lase mașina scumpă în

poziția aceea precară? Dar nu avu timp să stea pe gânduri. Se simți trasă fără efort pe trotuar. Văzu o hală agro-alimentară mare, cu inscripția *Uzzanoda Messina* pe vitrine.

— Unde-i restaurantul?

Neputându-se mișca, simți că brațele lui îi cuprinseseră talia. Dar nu conta; era o senzație foarte plăcută.

— În spatele pieței.

— În spatele pieței?

Pantofii ei de seară delicați nu fuseseră concepuți pentru a escalada pante abrupte, mai ales când vântul sufla cu atâta putere, și se sprijini de Vic.

— Nu-mi vine să cred.

— Totuși, așa este.

Îi privi chipul, așteptându-se să vadă un zâmbet glumeț, dar Vic era absolut serios. Buzele pline i se întredeschiseseră și murmură:

— Laura...

Poate voia s-o sărute; Laura ardea de pofta unui sărut.

Când în sfârșit simți mângâierea, aceasta nu-i atinse buzele, ci șuvițele de păr. Ridică fața spre el, căutându-i gura...

— Hei, Vic!

Vic se trase puțin într-o parte, înjurând încet. Din piață apăru în fugă un copil cu părul cârlionțat. Purta un șorț mare și alb peste blugi și rânjea cu gura până la urechi.

— Nu m-așteptam să te văd în seara asta, prietene!

O măsură pe Laura din privire și se declară satisfăcut, cu un zâmbet și mai larg.

— Vrei să-ți parchez mașina în garajul tău, Vic?

— Sigur, murmură acesta, aruncându-i băiatului cheile. Tremuri, îi șopti el Laurei. Vino înăuntru, să scăpăm de vântul ăsta, și-am să-ți dovedesc că n-am mințit în legătură cu restaurantul.

Laura îl lăsă pe Vic s-o conducă spre ușa halei, cu gândurile în plin tumult. Ce ciudat! Ar fi putut să jure că băiatul pomenise de garajul lui Vic. Poate se înșela. Poate greșea în multe privințe.

Dar surprizele serii încă nu se terminaseră. În clipa când Laura păși în interiorul cald și primitor al halei, o năpădiră amintirile. De cât ani nu mai intrase într-o piață atât de caracteristic europeană ca aceea? Aproape imediat o cuprinse o nostalgie copleșitoare.

— Știu că e cam neobișnuit, mărturisi Vic, dar drumul spre restaurant trece prin hală...

— Te rog! Pot să mă uit și eu prin jur câteva clipe?

— Sigur că da.

Vic începea să-și dea seama că Laura era o femeie cu stări de spirit foarte schimbătoare.

— Locul ăsta îmi trezește amintiri atât de minunate...

Laura privi în jur, la abundența de măsline negre, șunci afumate, nuci, acadele glasate și, atârnate sub tavan, salamuri și brânzeturi. Desigur, locul de onoare le revenea nenumăratelor sortimente de paste făinoase. Laura se aplecă să citească denumirile:

— *Cannelloni, manicotti, lasagna, fettuccine, tagliarini, cavatelli, rigatoni, mostaccioli...*

Râse, cu răsuflarea tăiată.

— Parc-ar fi personajele unei opere bufe!

— Într-adevăr, confirmă Vic, urmărindu-i firul cam încâlcit al gândurilor. Și-acum, spune-mi adevărul. Care e soiul tău favorit?

— Nici unul din astea.

Era rândul ei să-l tachineze.

— Mama prepara întotdeauna pastele în casă. Nu conta ce formă aveau - dacă mâncam paste făinoase, erau proaspete, făcute în aceeași dimineață în bucătăria noastră.

Deodată, Laura scutură din cap.

— Ce m-a apucat? Retrăiesc trecutul, și-i așa de nesănătos și anormal!

— Ba nu e deloc. Ce este anormal în a-ți retrăi trecutul?

— E prea dureros, asta-i!

Vic îi acoperi ușurel buzele cu degetele, pentru a o face să tacă. În jur, oamenii făceau cumpărături, dar nimeni nu părea să observe cuplul îmbrăcat elegant care conversa intim lângă perete.

Când degetele lui Vic i se desprinseră de pe buze, Laura zâmbea din nou, cu o nonșalanță demnă de invidia celor mai experimentate actrițe.

— Vic, mi-e foame! Unde-i afurisitul ăla de restaurant?

N-avea altă soluție decât să-i facă jocul.

— Intrarea e în spatele tău. Uite că, dintr-o dată, m-a apucat și pe mine foamea.

O conduse pe o ușă care dădea din hală în *trattoria,* unde îi întâmpină pe dată, cu căldură, un bărbat care nu putea fi decât patronul micii braserii.

— Dario, vărul meu, i-l prezentă Vic Laurei.

Dario își desfăcu brațele, într-un gest larg de bun-venit, conducându-i spre *tavola calda*, o tejghea prelungă plină cu platouri ovale care conțineau diverse mâncăruri gata preparate.

— Alege ce vrei la început, iar apoi Dario ne va aduce restul mâncării la masă, spuse Vic.

Laura inspectă felurile, apoi luă o hotărâre înțeleaptă.

— Ai avut dreptate, toate sunt gătite altfel. Mai bine ajută-mă tu, Vic.

— Ar trebui să te pedepsesc.

— De ce?

— Pentru că ai fost sceptică atunci când ți-am spus că există diferențe între noi. Ar trebui să te las să flămânzești.

— Dar n-ai face-o, nu-i așa?

Gura lui se încordase, într-o expresie pe cât de surprinzătoare, pe atât de fascinantă pentru Laura.

— Nu, și numai pentru că sunt bun la inimă. Voi alege pentru amândoi, explicându-ți din mers.

Laura îl luă de braț. Nu i se păruse. Simțea clar încordarea care-i cuprinsese tot trupul la atingerea ei.

— Mă căiesc cu adevărat, jur. Continuă, domnule Remo.

— Astea-s vinete crude marinate în untdelemn de măsline și usturoi, iar astea-s inimi de anghinare tăvălite prin brânză și fripte. Aici avem ardei roșii copți, cojiți și conservați în oțet din vin, iar astea-s cubulețe de vițel proaspăt, garnisite cu piure de spanac. A, uite și una din mâncărurile mele favorite, orz fiert și dat printr-un amestec de brânză cu firimituri de pâine, apoi copt până prinde o crustă rumenă...

Și lista continuă la nesfârșit, fără să se apropie măcar de felul următor de mâncare, care conținea delicatese de la midiile prăjite pe jăratic până la codul fiert în suc de roșii, ceapă și măsline negre.

— Ajunge! protestă Laura. Te rog! Întreci orice măsură!

Dario le întinse peste tejghea două farfurii pline.

— Duceți-vă la masă și-am să vă servesc mâncarea caldă, când o terminați pe asta. *Buon gusto!*

Vic o conduse pe Laura la o masă unde ardea o singură lumânare, pe fața de masă simplă. Ceilalți clienți păreau mai preocupați de cina lor, decât să se uite la Laura și Vic. Un grup de studenți înfulecau cu poftă macaroane, discutând plusurile și minusurile ultimului concert de punkrock, iar niște localnici pestriți din North Beach, îmbrăcați fistichiu în costume demodate, cu cravate, berete și șepci, dezbăteau cele mai reușite momente ale meciului de *bocce* din aceeași după-amiază. Vorbeau *sotto voce*, cu accent napolitan. Păreau cam cherchelițți. Ceilalți clienți mâncau și beau în tăcere, citind ziare publicate în limba italiană.

Vic turnă vin rubiniu din ulcior, în paharul Laurei.

— Ăsta a fost tescuit abia ieri, dar e bun totuși. Cum ți se pare mâncarea?

— Delicioasă. Nu prea știu ce mănânc, dar are un gust grozav.

Luă o înghițitură de vin.

— Și vinul e bun, într-adevăr. Te temeai că n-o să-mi placă aici, Vic? Chiar atât de snoabă mă crezi?

Dar Vic nu apucă să răspundă. Dario apăru lângă ei, împingând un cărucior doldora de specialități, și urmă un dialog însuflețit în dialectul sicilian despre continuarea festinului. Laura nu înțelese alte

cuvinte decât *mostaccioli* și *salsa arrabiata*. În farfurii apăru imediat o combinație de paste tubulare și sos de tomate roșu ca focul.

— Și arde ca focul, constată ea, gustând sosul condimentat, dar e delicios și, sincer îți spun, nu cred că mai pot lua nici o îmbucătură.

Observă că nici Vic nu se prea atingea de mâncare, împingând la o parte și farfuria cu paste. Era cam încruntat, iar Laura regretă că-i pusese o întrebare atât de necugetată. De ce-ar fi crezut-o snoabă?

— Spuneai că ți-era foame, ai uitat?

— Serios, replică el, în timp ce se rezema de spătar, bându-și vinul. Mi-o fi fost, dar acum mi-a trecut.

Expresia i se destinse, iar colțurile gurii începură să i se arcuiască.

— Îi voi prezenta lui Dario scuzele mele mâine. Când oamenii nu-și ling farfuriile până le fac lună, o ia ca pe un afront personal.

— Chiar este vărul tău?

— A, da, iar fratele lui e proprietarul pieței, răspunse el, cu un zâmbet și mai larg. Sunt înconjurat numai de veri.

— Cu toții ați crescut aici, în San Francisco?

— Nu, am crescut la o lume întreagă distanță. Când s-au căsătorit, părinții mei și-au luat rămas-bun de la familiile lor din Sicilia și au început o viață nouă, în orașul ăsta. Literalmente, am crescut chiar aici unde stăm acum.

— Aici? Nu înțeleg.

— Aici era micul nostru magazin.

În ochii lui se ivi o licărire irezistibilă, iar Laura se pomeni reacționând într-un fel aproape alarmant.

— Ar fi trebuit să ghicesc!

Dintr-o dată, simți că trebuia să știe totul despre copilăria și viața lui.

— Părinții tăi mai locuiesc în cartier?

Vic clătină din cap.

— Ce ciudat a evoluat totul... Deși le plăcea în California, cred că părinții mei își promiseseră să se întoarcă în patrie cândva. Dar stăteau prost cu banii și nutreau visul ca eu să urmez colegiul, așa că au trecut câțiva ani până mi-am putut permite să-i trimit înapoi în Sicilia. Ăsta-i unul dintre avantajele de a avea bani, murmură, umplând din nou paharele cu vin. Te simți bine când poți cheltui cât de mult dorești pentru oamenii la care ții cu adevărat.

Laura căută o undă de sarcasm în cuvintele lui, dar nu distinse nici una.

— Tot tu ți-ai adus și verii aici, nu-i așa?

— Da, răspunse Vic, luând o înghițitură de vin. De fapt, am făcut un târg. Părinții mei au preluat vechea casă a familiei din Sicilia, iar Dario a luat în primire proprietatea de-aici. Am cumpărat clădirile învecinate, am construit magazinul și am adăugat această *trattoria*. În

plus, am modernizat vechea casă din Sicilia. Și-acum, toată lumea e mulțumită.

— Dar tu?

N-ar fi ghicit niciodată că generozitatea făcea parte din firea lui și-și dădea seama ce gafă fusese gata să facă. Dacă-l întreba cât de mulțumit era, ar fi însemnat să-și bage nasul unde nu-i fierbea oala.

— Vreau să zic... nu ți-e dor de părinții tăi?

— Călătoresc acolo de două-trei ori pe an, spuse el, plimbându-și degetul peste buza paharului. Ți-ar plăcea priveliștea din jurul vechii noastre case, Laura. E pe culma unei coline, iar jos se întinde o vale care seamănă mult cu a ta. Și vremea e aproape la fel.

Un zâmbet răutăcios îi alungă gândurile.

— Altfel, cele două locuri nu au absolut nimic în comun! Vezi că nu-ți bei vinul.

— Nu... nu mai vreau, mulțumesc.

— O cafea?

Laura nu dorea nici cafea, dar nici nu voia să părăsească atât de repede sanctuarul liniștit al braseriei. Poate că cel mai mult se temea să facă sau să spună ceva care ar fi spulberat fragila punte de intimitate și înțelegere ce începuse să se lege între ei.

— Laura...?

— Da, aș dori o cafea.

Vic se ridică.

— În regulă. O bem la mine acasă.

Laura știa că ar fi fost o copilărie să protesteze.

— Bine...

Nu ezita decât fiindcă se temea de vântul rece de-afară. Sau, cel puțin, așa își spunea.

— Aici e atât de liniștit și plăcut...

— Și în apartamentul meu e la fel de liniștit și plăcut.

Vic îi ridică șalul, învelindu-i cu el umerii goi.

— Locuiesc în apropiere, așa că n-o să ți se facă prea frig.

Încă o surpriză.

— Serios? Credeam...

— Ce credeai? Că stau în cine știe ce căsoi scump, la Marina?

— Drept să-ți spun, exact asta credeam.

— Nu trăiesc după regulile altora, mi le fac pe ale mele. Încă n-ai înțeles asta, Laura?

Nu-i lăsă timp să analizeze întrebarea. Cât ai clipi din ochi, ieșiră în hală. Răsărind de după o stivă de lăzi cu *citroni dolci*, tânărul Joe îi înapoie lui Vic cheile mașinii.

— Merge ca focu', comentă el, apoi adăugă, ca să-și arate priceperea în domeniu: da' ar trebui să-i mai verifici camele alea...

— Îți promit, răspunse Vic, pentru a-i satisface orgoliul copilăresc.

Afară, vântul rece se înteţise, dar Vic, ţinându-se de cuvânt, o conduse doar câţiva paşi, până la o venerabilă casă de gresie. Urcară în grabă treptele şi, când uşa din faţă se deschise, Laura avu încă o surpriză. Peste tot lucea lemnărie de stejar masiv, cu o patină care nu se putea menţine decât cu preţul unor îngrijiri meticuloase şi costisitoare. Se aflau într-un mic vestibul. Vic deschise o uşă laterală.

— E modestă, dar e casa mea.

„Modesta" lui casă îi reflecta perfect personalitatea. Masculină, discretă, locuinţa vădea în acelaşi timp sensibilitate. Şi... da - temperament.

Cu încântare, Laura îl privi cum aprindea focul în şemineul ce cuprindea un perete întreg. Era neîmpodobit, cu excepţia granulaţiei senzuale care se găseşte întotdeauna în marmura de Carrara veritabilă.

Se întoarse şi porni încet prin cameră, observând lucrurile care-i aparţineau lui Vic: gravurile chinezeşti în lemn de pe pereţi, sistemul stereo complex, înconjurat de o discografie vastă, de la primele opere ale lui Monteverdi până la jazzul tradiţional din New Orleans, canapeaua şi fotoliile confortabile, tapiţate cu catifea de culoarea pământului, cărţile, obiectele personale, cum era colecţia de pipe şi tabachere aliniate pe birou. Toate erau discrete, dar accentuate de o valoare subtilă.

Mai existau şi alte detalii care nu-i scăpară: de exemplu, o pereche de cercei scumpi de jad, lăsaţi lângă o scrumieră de Baccarat. Încercă că nu stăruie asupra lor, acceptând în schimb paharul de cristal verde-închis pe care i-l oferea Vic.

— Asta nu-i cafea, murmură ea.

— Nici pe departe! Se numeşte *grappa* şi garantez că te va încălzi mult mai repede decât cafeaua.

Bănuindu-i tăria, Laura luă o sorbitură infimă.

— Ar trebui să fie scoasă în afara legii!

Peste câteva secunde, îşi regăsi respiraţia. Vic îşi bău cu uşurinţă alcoolul insidios, iar Laura ridică paharul în semn de salut.

— „Modesta" ta casă e o frumuseţe! Cred că aici ai locuit cu părinţii tăi, nu-i aşa?

Vic dădu din cap.

— Da, dar pe vremea aceea apartamentul nostru ocupa doar o parte din camera asta. Acum am preluat tot nivelul, am dărâmat câţiva pereţi şi am adus unele îmbunătăţiri - o saună, o bucătărie din epoca spaţială, nimicuri din-astea. Mă bucur că-ţi place.

Cu paharul în mână, se aşeză pe podeaua lustruită, în faţa ferestrei.

— Stai jos aici, lângă mine. Putem privi împreună cum intră şi ies navele din golf.

Laura îşi strânse sub picioare rochia lungă, aşezându-se comod lângă el. Cu mâna bandajată, Vic începu să-şi desfacă nodul cravatei

negre de la gât. În lumina focului care tocmai se învăpăiase, Laura putu citi în sfârșit cuvântul gravat pe brățara de aur a ceasului. O emoție pe care n-ar fi acceptat s-o recunoască în veci ca gelozie o îndemnă să întrebe:

— Carole Canova locuiește și ea aici, cu tine?

— Vine uneori în vizită.

Fu nevoită să-i admire diplomația. Ce capriciu drăcesc o împinsese să pună o întrebare atât de indiscretă?

Dar subiectul nu părea să-l deranjeze deloc. Ba chiar, Vic ripostă la rândul lui cu o întrebare personală.

— De când e îndrăgostit de tine Matt Moyer?

— Dinainte de a mă fi măritat. Ești foarte perspicace, nu-i așa?

— N-a fost greu de observat. Am văzut cum se uita la tine.

— Ai observat și că suntem doar prieteni buni, în ciuda faptului că mă iubește?

— Da... Am văzut cum nu te uitai tu la el.

— Ai tras multe concluzii despre mine, nu-i așa? Nu crezi că e un lucru cam pripit și periculos?

— Nu la fel de pripit sau nejustificat ca unele dintre concluziile pe care le-ai tras tu despre mine.

Se rezemă într-un braț, aplecându-se spre ea.

— Am dreptate, Laura?

Laura nu se putu îndura să mintă.

— Da, e adevărat. Ieri, aproape că te uram!

— Dar asta a fost ieri...

— Și mi-ai promis că nu vom vorbi despre ziua de ieri.

— Nu vom vorbi.

Vic întinse mâna și-i desfăcu catarama pantofului. Apoi, i-l scoase din picior. Cu dosul degetului, îi urmări ușor curbura tălpii.

— Povestește-mi despre Frank Spandoni.

— A fost un om bun și un soț minunat...

— Putea să-ți fie tată. De ce te-ai măritat cu el?

— Când tatăl meu s-a îmbolnăvit, s-a temut să mă lase singură, împovărată cu responsabilitatea podgoriei. Frank Spandoni era partenerul lui și cel mai bun prieten...

— Ți-ai fi putut angaja un manager bun. De ce a trebuit să te măriți cu el?

— Fiindcă... era... Fiindcă asta a fost ultima dorință a tatălui meu.

— Înțeleg.

Totuși, nu părea să fie prea atent la șoaptele ei. Între timp, îi scosese și celălalt pantof, iar palma lui îi masa ușor glezna suplă.

Laura rămase nemișcată, savurând mângâierea. Dar, când gura lui, cu buze fierbinți și pline, încercă să i-o cotropească pe a ei, șopti - cu sinceritate, nu ca o scuză:

— N-am venit aici ca să mă culc cu tine...

— Știu...

Cuvântul îi scăpase într-un murmur arzător.

— Dar toată seara ai purtat o luptă fără sorți de izbândă cu tine însăți...

O aplecă pe spate până când Laura se pomeni imobilizată între podea și trupul lui dur.

— Cred că eu am pierdut lupta în clipa când te-am văzut...

„În clipa când te-am văzut." Laura se temuse de acea stare, îngrozită la gândul sentimentelor pe care i le putea trezi. Era prea târziu; niciodată nu mai trecuse prin ceva asemănător cu ceea ce i se întâmpla acum. Nu încercă să se elibereze. Dimpotrivă, se înălță spre gura lui, cuprinzându-i strâns umerii cu brațele. Înțelegând că numai un preludiu lent, senzual, o putea pregăti complet, Vic nu se grăbi. Sărutul lui fu arzător, pătrunzător, poruncitor, nesățios. Corsajul subțire al rochiei fu înlăturat. O căldură incandescentă, năucitoare, îi inundă sânii cu piele mătăsoasă.

— Te-ai culcat cu soțul tău din supunere, ca să-l mulțumești?

— Da... nu... nu știu...

— Cu el, n-ai cunoscut niciodată diferența dintre sex și plăcere... nu-i așa?

— Nu... te rog, o, te rog, nu mai...

— Nici cu el, nici cu altcineva?

— Vic!

— La dracu', zi odată!

Orgoliul lui îi cerea să mărturisească pe față acea poftă teribilă. Dar Vic știa, iar acest lucru era de ajuns pentru a-l împinge imediat dincolo de orice reținere.

— Niciodată n-ai simțit asta... sau asta... sau asta...!

Un foc dulce porni să se răspândească în jos dinspre buzele ei, imediat ce limba lui începu să-i guste, să-i lingă și să-i sugă convulsiv vârful mic și rigid al sfârcului. Apoi, adânciturile trupului începură să i se umezească, Laura vibrând și tremurând toată, în spasme scurte, repezi, neputincioasă sub atingerea lui. Delicioasa tortură prin care trecea aproape că o făcu să răspundă, strigând: „Niciodată, niciodată n-a fost așa ca acum, iubitule!" dar nu putu decât să geamă.

Atât de brusc încât o făcu să tresară, Vic sări în picioare.

— Nu aici. În dormitorul meu.

Amețită, incapabilă să se miște, Laura îl privi cum își arunca sacoul în lături. Se aplecă și-și plimbă încet mâinile peste trupul ei, de la sâni până la coapse.

— Ești atât de frumoasă... Acel așa-numit soț al tău trebuie să fi fost nebun.

O cuprinse iar, strâns, ridicând-o în genunchi. Fără vlagă, Laura se

rezemă de el.

— În noaptea asta, mormăi Vic, vreau numai ceea ce dorești tu, Laura, și vreau să fii egoistă. Dar mâine...!

Mâine? De ce gândul la ziua de mâine o străpunse ca un junghi de durere? Ceea ce-i făgăduia pentru mâine îi amplifica fanteziile până la un nivel insuportabil...

Ziua de mâine era prea departe. Numai momentele imediat următoare erau reale. Însă adevărul continua s-o zădărască. Cu cât se agăța mai strâns de Vic, cu atât devenea mai limpede. În cele din urmă își aminti.

— Vreau atât de mult să mă iubești în noaptea asta! Dar mâine... Nu pot sta cu tine până mâine...

— De ce nu? întrebă el, cu răsuflarea tăiată și gura febrilă explorându-i toate misterele trupului. La naiba, de ce nu poți rămâne?

Existau atâtea motive credibile, dar Laura știa că nici unul dintre ele nu mai conta. Fără a bănui ce greșeală cumplită săvârșea, îl alese pe cel mai important.

— Vic, șopti ea, sărutându-i bărbia încordată, nu vreau să plec de lângă tine, dar mi-am dat cuvântul că voi înmâna *Premiul Amici* de anul ăsta. Este un premiu privat, foarte prestigios, continuă ea, și mi s-a cerut să-mi reprezint familia la prânzul de gală. Plănuiam ca mâine dimineață să-mi scriu micul discurs.

— Premiul Amici?

— Mm-m-m, da...

Plutea, visa și nu simți schimbarea subtilă din strânsoarea brațelor lui.

— Și ai fost aleasă să-l prezinți?

— Tradiția cere ca în fiecare an premiul să fie înmânat de un membru al unei familii laureate în trecut.

— Și, desigur, tatăl tău...

— Da, i s-a decernat premiul acum cinci ani.

Buzele lui continuau să stea îngropate în părul ei răvășit. Laura întoarse capul să-l sărute, dar nu reuși decât să-l atingă pe gât.

— Știi cine va primi premiul anul ăsta?

— Nu, este strict secret. A, câștigătorul știe, sunt sigură. Oricine-ar fi, și-a petrecut întreaga viața îmbunătățind arta producerii vinurilor. Trebuie să fie cineva... ca tatăl meu, iar el a trebuit să aștepte ani și ani! Dar hai să nu mai vorbim despre asta, iubitule. Ce contează pentru noi cine câștigă Premiul Amici? Asta va fi mâine, iar noi avem seara de-acum... toată seara. Ți-am spus numai ca să înțelegi de ce...

— Da, acum înțeleg o mulțime de lucruri.

Îi dădu drumul, încet. Laura se desprinse din brațele lui, surprinsă.

— Ce s-a întâmplat?

— Între noi, vrei să spui?

Chipul lui Vic se întunecase mai tare ca oricând, iar ochii îi erau lipsiți de orice expresie.

— S-au întâmplat prea multe, Laura.

Laura n-avea idee cât de puternică era furia pe care și-o stăpânea el. Credea că o tachina din nou. Sigur că da! Îi explicase prostește un lucru despre care trebuia să știe și el câte ceva, asta era!

— Am uitat. Vreau să zic, știu că ești străin de producția vinicolă, dar sunt sigură că ți-a explicat cineva despre *Premiul Amici di Vino*. Acum chiar am vorbit ca o snoabă nesuferită, nu-i așa? Iubitule, îmi pare atât de rău...

Când Vic vorbi, glasul lui era mai rece decât gheața.

— Nu te scuza. Ești o D'Asti, ai uitat? Sunt sigur că nici un D'Asti n-a recunoscut vreodată o greșeală, mai ales în fața unui străin.

Accentuase neplăcut ultimul cuvânt. Se întoarse și porni spre un gheridon. Luă o țigară dintr-o tabacheră de argint, o aprinse și trase adânc fumul în piept, fără a privi spre Laura.

— Îmbracă-te.

În cameră era aproape înăbușitor de cald, dar totuși Laura tremura îngrozitor. Își luă rochia, o trase pe ea, netezindu-și părul atât cât putea. Vic continua să stea întors cu spatele. Îl ocoli, oprindu-se în fața lui.

— Nu sunt obișnuită ca un bărbat să-mi întoarcă spatele.

Vic privea în foc, ale cărui văpăi îi conturau asprimea trăsăturilor, fumul țigării ce se înălța atingând părul negru atât de plăcut sub mângâierea degetelor ei. Laura îi smulse țigara dintre buze.

— Uită-te la mine când îți vorbesc! Spune-mi de ce te porți așa. N-am vrut să spun nimic jignitor. E adevărat că am avut vieți foarte diferite și... și s-ar putea să fiu diferită de tine, Vic, dar încerc să te înțeleg.

— Mda, am spus că ești diferită, Laura. N-am spus că ești mai bună! replică el, ridicându-și sacoul de jos. Te duc acasă.

Laura rămase la fel de năucită ca și cum i-ar fi tras o palmă. Era răzbunare, pur și simplu. Vic căuta un soi de răzbunare. Pentru ce anume? Nu știa. Cumva, îi atacase orgoliul masculin, iar el riposta în cel mai dureros fel în care un bărbat putea lovi o femeie.

— Să mergem.

— Nu te deranja!

Aruncă țigara în foc, făcând să sară scântei pe podelele lustruite. Apoi, se repezi să-și ia șalul.

— Nu te-aș lăsa să mă duci acasă nici dac-ar trebui să opresc un străin pe stradă și să mă rog de el!

Vic ajunse la ușă înainte ca Laura să poată ieși.

— Nu te mai purta ca o puștoaică răzgâiată și isterică.

Îi luă mâna de pe clanță, strivindu-i degetele în pumn.

— Am spus că te duc acasă...

— Nu mă atinge!

Vocea ei era atât de plină de silă, încât îl descumpăni un moment. Laura își smulse mâna din strânsoarea lui.

— Singurul lucru pe care-l mai doresc de la tine e plăcerea de a vedea cum te duci dracului!

Vic rămase singur, doar cu ecoul pașilor ei răsunându-i în urechi. Ușa de la intrare se trânti, zgomotos și definitiv ca un blestem.

Capitolul 4

Rolls-Royce-ul torcea pe străzi cu grația unei splendide pisici negre. Giorgio nu scăpa pietonii din ochi, astfel încât nu auzea nimic din conversația de pe bancheta din spate - o conversație cum nu se putea mai interesantă!

— Toată dimineața te-ai purtat ca o fantomă și arăți de parc-ai fi și speriată de fantome. Pentru numele lui Dumnezeu, scumpete, ce s-a-ntâmplat aseară?

Laura ar fi dat orice ca Lucy să tacă din gură.

— Ți-am spus de nu știu câte ori că aseară nu s-a întâmplat nimic.

Numai de-ar fi știut prietena ei ce ironie amară ascundea acest răspuns!

— Nu mă lua cu cioace, Laura. Toată noaptea te-am auzit plângând și tânguindu-te.

— Nu fi ridicolă. N-ai auzit decât vântul.

— Unde te-a dus Vic?

— În North Beach, la un mic restaurant al unui văr de-al lui.

— Și de ce-ai venit acasă cu taxiul? Ți-ai luat tălpășița fiindcă nu era un local destul de elegant pentru tine?

— Ce prostii spui! Dacă vrei să știi, restaurantul era excelent. Am luat un taxi... fiindcă i s-a stricat mașina.

— Și vrei să te cred? Îl cunosc pe Vic, în veci n-ar lăsa el să se strice ceva în torpila aia italienească pe care o conduce.

— Ăsta-i adevărul. Of, Lucy, mai lasă-mă și tu în pace!

Știa că, dacă nu-i înceta cât de curând durerea de cap, avea să urle.

De zece ori, în primele ore ale dimineții, fusese cât pe ce să ia telefonul pentru a suna la comitetul *Amici di Vino* ca să anunțe că era bolnavă și nu putea veni la recepție. Dar cel care o salvase era Giorgio. Calm și politicos, îi adusese pe terasă cafeaua fierbinte și sucul de portocale. Singură, bându-și cafeaua și privind strălucirea soarelui pe armăturile podului, Laura jurase să nu-i dea lui Vic Remo satisfacția de a-i fi stricat ziua. În cele din urmă, reușise să încropească un mic discurs pentru prânzul festiv. Slavă Domnului că Lucy încă mai sforăia, după ce priveghease toată noaptea, iar Tina apăruse doar pentru o secundă, băuse un pahar de suc și o tulise la cumpărături. Comentariul surorii ei despre seara trecută fusese scurt și la obiect:

— Nu te condamn să ai șters-o de la operă cu Vic Remo, surioară!

Sper că te-ai distrat bine. Unul ca el nici nu există!

În drum spre recepție, Lucy continua s-o piseze cu cele întâmplate în seara trecută.

— De ce nu mi-ai spus că-l cunoșteai pe Vic?

— Nu-l cunoșteam. Abia alaltăieri l-am întâlnit prima oară, când a venit la cramă cu niște treburi.

Lucy se și repezi:

— Ce treburi?

— Nimic important. Nici măcar nu mai țin minte. Lucy, te rog!

Nu mai suporta. Ziua avea să fie o catastrofă; o simțea în golul din stomac. Hotărârea de dimineață o părăsea cu repeziciune și simțea că o lua cu grețuri.

Tresări mai-mai să cadă de pe banchetă, când Lucy îi luă mâna, bătând-o călduros pe dosul palmei. Era clar că se hotărâse să schimbe tactica.

— Nu contează dacă ai dormit sau n-ai dormit azi-noapte, oricum în dimineața asta arăți minunat.

Cu excepția expresiei chinuite din ochii ei, desigur, dar Lucy avu atâta minte încât să n-o mai menționeze.

— Îți mulțumesc.

În sfârșit, Laura întoarse capul spre ea, cu un zâmbet vag.

— Rochia asta nu-i prea adolescentină?

Grija exagerată pe care o acordase pieptănăturii și machiajului o ajutase să-și mai recapete calmul. Totuși, nu înțelegea de ce alesese o rochie albă atât de nepretențioasă.

— Noo...! E perfectă. Uite, scumpete, aproape am ajuns. Sigur nu vrei ca Giorgio să te ducă înapoi acasă? Poate nu ți-ar strica să tragi un pui de somn.

— Nu, mulțumesc, am să mă descurc. Și, Lucy, murmură ea, ești o prietenă minunată, iartă-mă că toată dimineața m-am răstit la tine.

— Lasă, nu-i nici o scofală! Altfel, pentru ce există prietenii?

Pe fața ei cam din topor se ivi o expresie mămoasă, în timp ce o strângea cu putere pe Laura de mână.

— Un singur lucru am să-ți mai spun, și pe urmă îmi țin gura în legătură cu tine și Vic. Ei, hai, nu-ncepe iar cu figurile! Nu m-am născut ieri-alaltăieri, să știi. Vreau să-ți spun că, spre deosebire de ceea ce cred despre mine cititorii - și recunosc că le-am arătat multe rufe murdare ale înalte societăți din orașul ăsta - sub lăptăria asta a mea cât toate zilele bate o inimă adevărată. Prin urmare, orice te-ar necăji atât de rău, sunt gata să te-ascult. Ți-a intrat bine-n cap?

— Da, draga mea Lucy. Mi-a intrat în cap cât se poate de bine, și-ți mulțumesc.

— Bun. Hai, să mergem.

Lucy avu nevoie de ajutorul lui Giorgio pentru a coborî din

limuzină, dar imediat ce ajunse pe trotuar își regăsi stăpânirea de sine.

— Laura, vreau să-ți văd frumusețea asta de față zâmbind cu gura până la urechi, iar picioarele astea superbe să se fâțâie cât mai vizibil.

Își înfoie și scutură toate penele turcoaz care-i garniseau făptura bondoacă, până se asigură că arăta impecabil.

— Și-acum, vino! Suntem o pereche superbă, nu? Hai să-i bucurăm pe babalâcii ăștia cu niscaiva infarcturi!

Braț la braț, Laura și Lucy ocoliră râzând lăculețul unde ținea sfat un grup de lebede albe, pe fundalul pitoresc al Palatului Artelor Frumoase, cu arcadele și cupolele sale renascentiste. Laura se opri un moment să admire priveliștea, când un glas insistent o smulse din visare.

— Lauretta! Domnișoară Kaye!

Unul dintre „babalâcii" comisiei *Amici di Vino* urca panta cu pas vioi, desfăcând brațele în semn de salut. La peste optzeci de ani, era un expert de renume mondial în vinuri, milionar și președinte onorific al comisiei - un om încântător, pe care Laura îl cunoștea de-o viață.

— Îmi pare rău că am întârziat puțin, Signor Angelotti, spuse Laura, îmbrățișându-l pe bătrân. Ce mai faceți?

— Mai bine ca oricând! Lauretta, draga mea copilă, unul dintre noii noștri membri moare să te cunoască.

Se întoarse, făcându-i semn unui om care venea spre ei.

— Îmi permiți să te prezint lui Ricardo Canova? Domnișoară Kaye, ce-ați zice să vă escortez la locul rezervat pentru dumneavoastră...? se oferi el și plecă în trap mărunt cu Lucy agățată strâns de braț, anunțând, peste firavu-i umăr, că prânzul era gata să înceapă.

Dacă n-ar fi fost iritată la auzul numelui de Ricardo Canova, Laura s-ar fi distrat cu spectacolul oferit de Lucy și Signor Angelotti împreună. Îndepărtându-se cu pași poticniți, Lucy tot încerca să se uite înapoi spre Laura.

Când în sfârșit întoarse capul, Laura văzu cei mai reci ochi cenușii pe care-i întâlnise vreodată, iar în minte i se iviră imediat diamantele de la gâtul trufaș al lui Carole Canova. Va să zică, acesta era șeful lui Vic. Omul care voia să-i fure pământul și, probabil, trăgea sforile operațiunilor necurate ale lui Vic. Simți că-i reveneau amețelile.

— Voiam să vă cunosc, domnișoară D'Asti, ca să vă spun cât de mult l-am admirat pe tatăl dumneavoastră.

— Pe tatăl meu? L-ați cunoscut?

Nu se așteptase să-i vorbească despre tatăl ei. Canova alesese genial subiectul; era nevoită să-i admire tupeul.

— L-am întâlnit de câteva ori, dar mă refeream la reputația lui.

Ricardo Canova era un om zvelt, nu prea înalt, îmbrăcat extrem de meticulos. Părul lui argintiu punea tușa finală pe o înfățișare care s-ar fi putut numi agreabilă, cu excepția răcelii din ochii aceia cenușii,

care îi trimitea Laurei fiori pe șira spinării. Își putea imagina clar cât de ușor ar fi putut Canova să domine pe cineva cu privirea lui de gheață, așa că avu inspirația să nu se abată de la adevăr.

— Tatăl meu și-a câștigat reputația frângându-și spatele în vie, ca să producă cele mai alese vinuri din California. Intenționez să-i duc mai departe această reputație și voi continua să produc cele mai bune vinuri, încă mulți ani de-acum încolo.

Toți ceilalți invitați se așezaseră la masă. Ricardo Canova îi oferi brațul.

— O misiune admirabilă, deși cam deplasată pentru o femeie.

Laura fu nevoită să-i accepte brațul, înghițindu-și replica tăioasă care-i venise pe buze. Printre mesele decorate cu trandafiri albi, prânzul decernării *Premiului Amici di Vino* începea într-o ordine desăvârșită. Laura mergea pe lângă Canova, dezgustată de atingerea mâinii lui. Era la fel de rece ca ochii.

— Până acum câteva zile, murmură ea, atât de încet încât să n-o audă și alții, vă cunoșteam numele numai în legătură cu băncile.

Privea drept înainte, răspunzând la zâmbetele și saluturile oamenilor care reprezentau sufletul industriei vinurilor. Majoritatea îi erau prieteni.

— Cum ați devenit membru al acestei onorate societăți vinicole? Și această calitate ați cumpărat-o, domnule Canova?

Canova nu-i răspunse, dar o privi brusc, cu o nouă expresie de respect.

— Permiteți-mi să vă conduc la masa dumneavoastră. Sunt sigur că aveți locul foarte aproape de masa principală. La urma urmei, în care alt loc ar putea sta o D'Asti?

Laura îi mai suportă prezența până ajunse lângă masa prelungă a prezidiului, unde îl expedie scurt:

— La revedere, domnule Canova.

Și se aplecă s-o audă pe Lucy, care o întreba ceva de la masa alăturată.

— De ce voia să te cunoască bătrânul Canova? N-avea nici o legătură cu afacerea asta despre care ți-a vorbit Vic, nu?

— Șșșt. Pentru numele lui Dumnezeu, Lucy, vorbește mai încet!

— Bine, bine, da' să știi că tipul ăsta are ceva care-mi dă fiori!

— Exact la fel simt și eu.

După ce se răsuci din nou spre masa ei, Laura încercă să converseze firesc cu vecinii și să ciugulească din mâncărurile epicureice care se tot perindau prin fața ei pe parcursul festinului. Nu mai avea grețuri și amețeli. Acum se simțea mult mai rău - complet amorțită. La un moment dat, spre sfârșitul chinuitorului prânz, își dădu seama că în după-amiaza aceea n-avea nici o șansă să poată vorbi în public. Îl rugă pe Signor Angelotti să găsească pe altcineva în locul ei.

— Îmi pare rău, dar nu mă simt prea bine. Nu e un deranj prea mare...?

— În nici un caz, copila mea, răspunse bătrânul, bătându-o pe dosul mâinii cu compasiune. Vei putea măcar să înmânezi premiul laureatului de anul ăsta?

— Da, asta pot s-o fac.

— Mă bucur atât de mult! Îmi voi prelungi puțin preambulul, asta am să fac. Probabil că toți vor adormi, glumi el, dar sunt sigur că se vor trezi când am să anunț cine a câștigat premiul! Da, da, comisia asta mai are câteva trucuri noi în mânecă!

Și Signor Angelotti se îndepărtă, chicotind cu gândul la surpriza pe care o pregătea. Laura luă paharul și bău prima înghițitură de vin din ziua aceea. Simțindu-se dintr-o dată mai bine, mai sorbi puțin. Ce remarcă ciudată făcuse bătrânul! Meditând la cuvintele lui misterioase, începu să se întrebe cine era câștigătorul din acel an. Oricum, avea să afle curând.

Mesele fuseseră degajate și tocmai se servea cafeaua, din niște fermecătoare urne antice de argint, când Signor Angelotti își ocupă locul în capul mesei. Cuvântarea lui începu cu comentariile obișnuite despre îndelungata și onorabila istorie a *Premiilor Amici di Vino*. Laura asculta cam distrată și abia când ridică la buze a doua ceașcă de cafea îl auzi spunând un lucru care-i atrase cu adevărat atenția.

— ...Tradiția este o calitate minunată, dar industria vinurilor, la fel ca toate celelalte industrii ale zilelor noastre, trebuie să găsească oameni care privesc în viitor, care folosesc ingenios tehnologia modernă pentru progresul industriei și al produselor. Astăzi onorăm un asemenea om, deși este recent înscris în rândurile noastre...

Nu! Era imposibil. Canova n-avea cum să fi mituit comisia. Premiul Amici nu se putea cumpăra nici cu toți banii din lume.

Dar, cu cât îl asculta mai mult pe Signor Angelotti lăudând tehnologia modernă și viitoare și practicile comerciale dinamice, cu atât Laura devenea tot mai convinsă că Ricardo Canova realizase imposibilul.

— ...Pentru că el a avut inventivitatea și spiritul vizionar de a prevedea o nouă piață care încă nu a fost explorată niciodată, vinurile noastre californiene sunt acum lăudate de cunoscătorii europeni...

„Pentru că a avut tupeul și banii necesari ca să-i alunge pe micii cultivatori de pe pământurile lor!" fu cât pe ce să strige Laura.

Cafeaua din ceașca ei începu să danseze - îi tremura mâna. Se grăbi să pună ceașca la loc pe farfurioară.

— ...Comisia a hotărât să rupă legăturile cu trecutul și să recunoască public o personalitate care va fi credincioasă vechilor noastre tradiții, dar va și deschide drumul spre posibilități tot mai mari pentru podgorenii Californiei. Cu inima plină de bucurie, o invit

pe domnișoara Lauretta D'Asti să înmâneze *Premiul Amici di Vino* din acest an, în memoria ilustrului ei tată...

A, nu, n-avea s-o facă! Atunci, pe loc, Laura se hotărî ca nici moartă să nu-i ofere lui Canova premiul cu propriile ei mâini. Trebuia să găsească pe altcineva!

— ...unui tânăr cum nu se poate mai vrednic, domnul Vic Remo!

Cineva o scutura de umăr. Numai Lucy putea să fie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se-ntâmplă cu tine, Laura? Ridică-te! Toată lumea te așteaptă!

Cum, necum, reuși să se ridice în picioare. Câțiva pași, și ajunse la masa prezidiului. Avu chiar putere să-i adreseze un ușor zâmbet lui Signor Angelotti, în timp ce lua în primire premiul din mâinile lui. Când se întoarse spre mulțime, fu cu atât mai șocată să vadă că toți aplaudau, în culmea fericirii! Cel mai larg zâmbet radia de pe singurul chip unde nu s-ar fi așteptat niciodată să vadă entuziasmul, cel al lui Ricardo Canova.

Probabil că Vic stătea lângă ea de o bună bucată de vreme, căci îl auzi pe Signor Angelotti amintindu-i:

— Lauretta, draga mea, așteptăm.

— Domnule Remo... vă înmânez *Premiul Amici!*

Mâinile lui bronzate se întinseră să primească frumosul pergament, iar Laura văzu că bandajul dispăruse, deși urmele colților Bellei erau încă foarte vizibile.

— Din partea mea, și în... în... memoria tatălui meu... doresc, vreau să spun, adică, vă prezint felicitările mele...

— Vă mulțumesc, domnișoară D'Asti.

Glasul lui era scăzut dar intens, cu o surprinzătoare tonalitate de emoție sinceră.

— Îmi face o cinste deosebită să primesc acest premiu de la dumneavoastră.

Fața Laurei se ridică spre el, așteptându-se să vadă un zâmbet sarcastic. Degeaba, însă. Vic arăta sincer - și nespus de atrăgător!

O smulse din buimăceală mulțimea care începu să se adune în jurul mesei. Nu mai suporta, trebuia să iasă. Găsi ușa și nu se opri decât pe malul lacului. Lebedele, nemulțumite de deranj, stropiră revoltate cu aripile.

— Laura!

— Nu vreau să te văd!

Stând pe mal, Laura făcu un efort să nu-și ia ochii de la lebede.

— De ce?

— După cele de-aseară!

— Știu, Laura. Nu-ți cer să mă ierți, dar sper numai...

— Puțin îmi pasă ce speri, sau vrei, sau faci. Numai să te văd umflându-te în pene n-am chef!

— Nu mă umflu în pene, Laura, ți-o jur. Uită-te la mine.

— Nu.

— În regulă. Dar atunci măcar ascultă-mă.

Vic trase adânc aer în piept.

— Acum o lună, când mi s-a spus că primisem premiul, am fost cu adevărat surprins. După ce a trecut șocul, însă, mi-am dat seama că nu era o idee chiar atât de absurdă. Am muncit din greu la îmbunătățirea industriei...

Aceste cuvinte o făcură să se răsucească în loc, încordată ca un arc.

— Din câte știu eu, n-ai făcut nimic!

Vic o apucă de umeri, zgâlțâind-o cu putere.

— Știi ceva? Am început să mă cam satur de disprețul tău!

În sfârșit, furia îi explodase.

— Aseară, când îi tot dădeai înainte că numai un om care a nădușit în vie, ca scumpul tău tată, merită să câștige premiul, mi-a venit să...

— Ți-a venit să ce?

O strângea cumplit de dureros, dar Laura nici nu se clintea.

Dintr-o dată, Vic își dădu seama cât de adânc i se înfipseseră degetele în carnea ei și-i dădu drumul, aproape făcând-o să-și piardă echilibrul.

— Ai tu un talent deosebit să mă atingi unde mă doare, este? murmură el, făcând un pas înapoi, pentru a nu mai fi tentat s-o înșface din nou. Ia spune-mi, ce anume te înfurie atât de mult la mine?

— Ești un încrezut, domnule Remo!

— Iar dumneata ești o ipocrită, domnișoară D'Asti! replică el.

O privi lung, retezându-i orice proteste, cu o expresie aflată mai presus de aroganță.

— Ți-am pus în față o problemă a dracului de complicată, de când ne-am cunoscut, nu-i așa?

— Ce problemă? Habar n-am la ce te referi.

— Ba cred că știi foarte bine la ce mă refer. În timp ce mă privești de sus, de la înălțimea nasului tău aristocratic, te și milogești de mine să te-nhață și să te răstorn frumușel în pat și-acolo să...

Laura lovi din răsputeri, dar fără să se uite unde dădea. Vic îi prinse mâna din zbor, cu mult timp înainte de a-i atinge obrazul, și o strânse necruțător, strivindu-i degetele. Nici unul dintre ei nu auzi țipătul lui Lucy:

— Vic, termină!

Lucy zbieră încă o dată, înainte ca Vic să elibereze mâna Laurei.

— Ți-ai ieșit din minți de tot? șuieră Lucy, cu o privire criminală în ochi; apoi se întoarse imediat spre Laura, care nu scosese nici un sunet. Te-a lovit, scumpete?

Încet, Laura clătină din cap. Roșeața adusă în obrajii ei de cuvintele lui Vic se răspândea acum în jos, când văzu că la scenă asistase,

printre mulți alții, și Ricardo Canova.

— N-am nimic. Dar, te rog, Lucy, hai să plecăm de-aici!

Se desprinse din strânsoarea lui Lucy și o luă la fugă spre stradă. Slavă Domnului că Giorgio parcase mașina chiar în fața porții! În timp ce Lucy se zbuciuma gâfâind s-o ajungă din urmă, nu înainte de a-l mai fi blagoslovit pe Vic cu câteva cuvinte alese, Giorgio porni motorul, iar peste câteva momente Rolls-Royce-ul demară, dispărând.

Gâgâind ostil, lebedele iritate îi dădeau târcoale lui Vic, care stătea rigid. Speriate la auzul unui pas mai apăsat apropiindu-se, se împrăștiară.

— N-am apucat să te felicit, Vic. Sunt foarte mândru de tine, băiatul meu!

Vic privi o secundă spre mâna întinsă, apoi în sfârșit o strânse.

— Îți mulțumesc, dar meriți premiul la fel de mult ca mine.

În ochii lui Canova se zări o lucire caldă, dar nu mai mult de-o clipă.

— Prostii! Eu n-am avut decât atâta minte să recunosc un adevărat talent, nimic mai mult. Am știut eu că rentează să investesc în tine!

Îl privi lung pe Vic, încercând să-și amintească de tânărul sărac și bătăios pe care-l cunoscuse cândva. Da, într-adevăr! Toți acei bani și eforturi se cheltuiseră cu cap. Vic Remo nu-i înșelase deloc așteptările. Totuși, se mai cereau clarificate câteva amănunte.

— Aș vrea ca și contractul D'Asti să fie semnat și predat cât mai curând posibil.

Și, dacă-l cunoștea bine pe Vic, știa că o mică amenințare n-ar fi făcut decât să-l stimuleze.

— Din moment ce între tine și Laura D'Asti par să existe anumite animozități, te scutesc de însărcinarea asta.

— Nu!

Vic avea multe motive pentru a nu se recunoaște înfrânt în afacerea D'Asti.

— Am început negocierile și le voi duce până la capăt. Dar, fir-ar să fie! De ce nu mi-ai spus adevărul despre Laura? M-am dus la Sonoma așteptându-mă să găsesc o hoașcă neputincioasă, și când colo am găsit o frumusețe... vreau să zic, e tânără, și așa mai departe...

— Tu aveai datoria să afli informația asta, nu eu, murmură Canova.

Vic nu-i spusese decât strictul necesar în legătură cu afacerea. Era posibil ca, în Laura D'Asti, să-și fi găsit în sfârșit un adversar pe măsură? Era frumoasă, dar avea și voință. Uneori, sexul și afacerile se combinau cu rezultate excelente, dar dragostea și afacerile nu făceau niciodată casă bună. Totuși, Vic mai merita o șansă.

— Atunci, procedează cum vrei, dar am nevoie de contract în șaptezeci și două de ore. Și-acum, să lăsăm asta și să vorbim despre altceva.

Întrucât nu știa cum să abordeze subiectul, se hotărî să-l atace direct.

— Carole a plâns toată noaptea de i-au ieșit ochii din cap. Ce s-a întâmplat între voi?

— Nu te privește.

Vic simțea că era din nou pe punctul să explodeze. Nu voia să vorbească despre Carole, mai ales cu iubitorul ei tată.

— Carole e majoră și vaccinată, și mai are și-un șir întreg de foști soți după ea. Eu în locul tău nu mi-aș bate capul. Își poate purta singură de grijă.

— E fiica mea și o iubesc.

Expresia din ochii cei reci nu se schimbă.

— Crede că e îndrăgostită de tine.

— Atunci face o mare greșeală, pentru că nu i-am promis nimic.

— Ea nu așa vede lucrurile.

— Dacă nu le vede așa, se minte singură și te mai minte și pe tine. Ascultă, Canova, ți-am spus că nu vreau să discut despre povestea asta, se răsti el, întorcându-se să plece.

Canova îl apucă de braț.

— Vreau să fie fericită.

— Atunci, nu te mai amesteca în viața ei, replică Vic, smulgându-se din mâna lui. Iar cât despre mine, nu e nevoie să știi altceva decât că am să-ți obțin proprietatea D'Asti.

Capitolul 5

Tina își privea îngrijorată sora, care umbla încoace și-ncolo prin dormitorul însorit, scoțând haine dintr-o valiză. Acuzând o durere de cap îngrozitoare, Laura o lăsase pe Tina să conducă mașina în ajun, când se întorseseră acasă de la San Francisco, și ajunseseră la vinărie cu întârziere. Tina adormise imediat. Era clar că și Laura făcuse același lucru, din moment ce-și despacheta bagajele abia acum.

— Îmi pare rău că ți s-a făcut atât de rău la prânzul *Premiului Amici*, Laura. În dimineața asta te simți mai bine?

Laura se opri să cugete la un răspuns, lăsând șalul alb pe care-l purtase la operă să-i alunece printre degete.

— Da, iubito, mult mai bine, îți mulțumesc.

Nu arăta deloc mai bine. Ba chiar, arăta mult mai rău, își spuse Tina, întinzându-se pe burtă de-a latul patului.

Bella, pe care Laura o ignorase toată dimineața, se ridică în picioare și veni să adulmece mâna Tinei, dornică de afecțiune. În timp ce scărpina absentă între urechi cățeaua tristă, Tina continuă să urmărească mișcările Laurei. Era o dimineață caldă, iar ziua se anunța caniculară. Tina purta un sutien și un slip bikini, iar Laura avea pe ea cea mai scurtă cămașă de noapte cu putință, care i se lipea de sânii și șoldurile transpirate.

În ajun, întorcându-se de la cumpărături în casa pe care se așteptase s-o găsească goală, Tina dăduse în schimb peste Lucy, care părea atinsă de un acces de constipație, și peste Laura, care era verde de-a binelea și insista să plece imediat acasă. Tina abia reușise să prindă un moment singură cu Lucy și nu reușise să scoată de la ea decât atât:

— Vic Remo ăsta! Să nu care cumva să pun laba pe el, că-l omor!

Iarăși Vic Remo. Deși proastele dispoziții ale Laurei începuseră înainte ca acest domn Remo să fi apărut în viața ei, Tina era sigură că seducătorul bărbat fusese catalizatorul actualei stări vecine cu leșinul a surorii ei. Încercă să mai smulgă câteva informații de la Laura, cât putea de diplomatic.

— Ar fi fost excelent să mai stăm câteva zile în oraș, nu crezi? Dacă nu te îmbolnăveai, vreau să zic...

Laura mai împături câteva haine și le puse în sertarul de sus al scrinului. Rămânând cu spatele spre Tina, dădu din cap, apoi

murmură:

— Ți-am promis că te duc la masă în oraș. Îmi pare rău că n-am apucat.

— A, nu face nimic, se grăbi Tina s-o asigure, întrebându-se cum să aducă vorba despre Vic Remo. Încercăm noi altă dată, curând. Nu mi-ai spus prea multe despre prânzul festiv. Ai întâlnit ceva lume interesantă?

— Da, sigur că da. M-am bucurat să-i revăd pe atâția dintre prietenii tatei.

Tina nu asta voia să audă.

— Mă rog, vreo... mutră nouă?

— De ce mă întrebi? se interesă Laura, privindu-și prudentă sora.

— Mă întrebam dacă a fost acolo și Vic Remo. Ieri, mi s-a părut că Lucy a pomenit ceva de el.

Nu degeaba se spunea despre Tina că era obraznică!

— Da, a fost acolo.

Tonul repezit și categoric al Laurei îi frânse surorii ei inima. Nedorind s-o mai facă să sufere, întrebă în schimb:

— Ei, nu-mi spui și mie cine a câștigat *Premiul Amici*?

Laura trase adânc aer în piept. Putea încerca să continue cu acea șaradă în cel mai firesc mod posibil, sau putea să cedeze, lăsându-se pradă isteriei pe care și-o înfruntase toată dimineața. Dar, privind mai atentă fața luminoasă a Tinei, înțelese dintr-o dată că avea și o a treia variantă - îi putea spune adevărul despre Vic Remo, Ricardo Canova și Vinăria D'Asti. În fond, de ce nu? Tina era o D'Asti, iar podgoria era și moștenirea ei. Laura se opri din despachetat și, cu un adânc oftat de ușurare, se așeză pe pat, în fața surorii ei.

— Vic Remo a câștigat *Premiul Amici*...

— Dar e imposibil! strigă Tina, surprinsă. Ce legătură are el cu vinurile?

Apucând cu afecțiune mâinile Tinei, Laura începu să-i explice planul lui Canova de a achiziționa podgorii de prima calitate din Sonoma, fără să ocolească nici motivele mercenare ale implicării lui Vic în intrigile lui.

— Podgoria noastră are probleme, dificultăți financiare. A, asta nu-i o noutate și nici nu vreau să-ți faci griji. Când s-a îmbolnăvit tata... ei bine, atunci au început problemele.

— De-asta te-ai măritat cu Frank Spandoni? întrebă Tina, strângând-o de mână, dornică să-și înțeleagă mai bine sora și problemele ei.

— Da, tata a considerat că Frank putea scoate vinăria de la strâmtoare, dar n-a reușit. Oricum, murmură Laura, a murit înainte de a fi avut posibilitatea să încerce ceva.

— Laura, ți-e dor de el?

— De Frank? Ce prostii mă întrebi! Sigur că mi-e dor de el.

— Vreau să zic, ți-e dor de el ca soț?

Laura se simți zguduită, nu fiindcă s-ar fi temut să răspundă la întrebarea Tinei, ci pentru că sora ei avusese intuiția de a i-o pune. Dintr-o dată, își dădu seama că, probabil, Tina ghicise adevărata natură a conflictului dintre ea și Vic Remo. Își îngădui să zâmbească. Va să zică, aceasta era surioara mai mică pe care o protejase ea.

— La drept vorbind, Tina...

Se întrerupse, când ochii Tinei se îngustară prevenitor. Fata sări mlădios de pe pat, repezindu-se la ușă. O deschise larg, pentru a ieși în holul mare care străbătea casa pe toată lungimea. Peste un moment, reveni în cameră, furioasă, trântind ușa.

— Ce-a fost?

Totul se întâmplase atât de repede, încât Laura nici nu apucase să se ridice de pe pat.

— Ascultă, Laura, murmură Tina, cu glas scăzut. Am să-ți dau un sfat. Am câteva idei pentru a o lua pe scurtături, economisind bani și eventual salvând vinăria, dar primul lucru pe care trebuie să-l faci e s-o dai afară pe cotoroanța asta egoistă și iscoditoare!

— Pe Donna Evangelina?

— Da' pe cine?

Tina sări la loc pe pat, urmată de Bella, căreia începea să-i placă toată agitația.

— Am apucat să-i zăresc oroarea aia de rochie neagră tulind-o în camera ei. Și nu-i prima dată când am surprins-o trăgând cu urechea! Of, surioară dragă, de ce n-o trimiți tu pe fățarnica asta cuvioasă înapoi în Italia, unde-i e locul? Te porți cu ea de parc-ar fi o regină, și totuși nu te poate suferi!

— Nu pot s-o dau afară din casa mea, răspunse Laura, simțind un junghi de vinovăție. E mama lui Frank și, atâta timp cât trăiește, voi răspunde de ea și am s-o tratez cu respect.

Își îmblânzi predica, îmbrățișând-o pe Tina.

— Oricum, îți mulțumesc pentru sfat. Și-acum, ce-ar fi să-mi dezvălui câteva dintre ideile alea bune ale tale de a salva vinăria?

— Mi-aș putea amâna absolvirea cu încă un an. Între timp, mi-aș găsi o slujbă și ți-aș mai da și ție o mână de ajutor.

— În nici un caz!

Bella, căreia îi era interzis să se zbenguiască pe mobilă, sări de pe pat cu un lătrat sonor, la auzul vocii ascuțite a Laurei.

— Trebuie să termini colegiul, iar atunci mă vei putea ajuta mult mai mult, nu înțelegi?

— Cred că ai dreptate. Dar de ce nu l-aș putea ajuta pe Matt încă de-acum? Va avea nevoie de un asistent, imediat ce începe vinul să se învechească, iar asta costă întotdeauna foarte scump. Pot face și eu

același lucru! Știi doar că sunt în curs de a deveni un oenolog foarte bun.

Laura stătu câteva momente pe gânduri.

— Ei, acum ai venit într-adevăr cu o idee foarte bună! Numai că nu vreau ca munca asta să-ți perturbe studiile.

— Nici o grijă, n-o să mi le perturbe. Ba chiar, probabil că la universitate va face o impresie extraordinar de bună. Da, e excelent! Am să te-ajut și pe tine, și vinăria, și voi lucra cu Matt!

Privind-o pe Tina cum se lumina la gândul de a lucra cu Matt Moyer, Laura se hotărî să rezolve o dată pentru totdeauna singurul punct dureros care exista între ele. Nici una nu-l menționase vreodată, dar știau despre ce era vorba.

— Tina, vreau să-ți spun un lucru foarte important.

Din nou avu senzația stranie că fata știa precis ce anume se pregătea să-i spună.

— Matt și cu mine n-am fost niciodată mai mult decât prieteni.

— Matt te-a iubit dintotdeauna, Laura.

— Nu-i adevărat, răspunse ea, îndepărtând părul Tinei din jurul feței. Când o să găsească o fată care-l va iubi cu adevărat, va ști s-o recunoască... O fată ca tine.

— Laura, eu am crezut tot timpul că...

În acel moment, sună telefonul, iar Laura se neliniști din nou.

— Nu vreau să vorbesc cu nimeni.

Tina răspunse, dar Laura auzi clar vocea stridentă a lui Lucy Kaye cerând s-o cheme la telefon. Ezită, dar în cele din urmă luă receptorul din mâna Tinei. La urma urmei, îi datora prietenei sale o explicație pentru comportamentul ei bizar.

— Bună, Lucy. Ai ajuns înapoi la Sonoma în dimineața asta...?

*
* *

În timp ce conducea mașina spre piața orașului, Laura se bucura că acceptase invitația lui Lucy la masă, în celebra Casă Vallejo. Era localul favorit din Sonoma pentru relaxare, conversații și mâncăruri alese. Ocoli încet cele patru laturi ale scuarului, până găsi un loc de parcare.

Era o zi însorită și uscată. Traversând strada, Laura porni prin scuarul familiar, cu peluzele, fântânile și platanii săi de pe marginea aleilor. Zâmbi ca de obicei la adresa urâțeniei monumentului de bronz înălțat de bineintenționatele Fiice de Baștină ale Vestului de Aur în cinstea Republicii Steagului Ursului. Prefera onestitatea simplă a primăriei care se înălța în centrul pieței. Construit din pietre extrase din apropiatul Munte Sonoma, turnul central al clădirii găzduia un ceas mare de bronz, cadou de la tatăl Laurei, pe care familia îl

menținea în perfectă stare.

La vederea lui, Laura își aminti că se apropia revizia anuală. Alți bani! Ajungând la marginea parcului, privi spre o clădire mare din lemn prin fața căreia trecuse de zeci de ori, însă care acum părea să-i rânjească sarcastic. Era Canova Bank. Numai una dintre nenumăratele sucursale din California, desigur. Sediul principal al băncii se afla în magnificul complex din San Francisco. Oare și biroul lui Vic se găsea în acel complex? se întrebă ea.

Însuflețită la gândul frustrării lui, acum când era clar că nu mai avea nici o șansă de a pune mâna pe Podgoria D'Asti, Laura ieși din parcul scuarului, unde o văzu pe Lucy făcându-i cu mâna din fața Casei Vallejo.

— Ai întârziat, Laura! Începeam să cred că n-ai să mai vii.

Lucy părea îngrijorată, exasperată și moleșită de căldură. Purta o costumație destul de potolită, dar stricase tot efectul trântindu-și în creștet o ditamai pălăria de cowboy, cu tot cu pană înfiptă-n panglică.

— De ce-a durat atâta, scumpete?

— M-am plimbat prin parc, era atâta răcoare și liniște. Îmi pare rău că te-am lăsat să mă aștepți în căldura asta.

— Mă bucur că te-ai putut relaxa câteva minute, îi zâmbi radios Lucy. Parc-ai fi o țigăncușă fermecătoare, cu fusta și bluza asta bălțată.

— Pe o asemenea vreme, n-am suportat să mă îmbrac mai formal, râse Laura, netezindu-și fusta multicoloră, cu poale evazate.

Porniră încet prin curtea din fața localului, cuprinse de vraja decorului verde care înconjura restaurantul. Era o casă colonială prelungă, restaurată, lăudându-se cu o grădină unică în Napa-Sonoma. Cu un oftat mulțumit, Laura privi în jur, spre proprietatea declarată Obiectiv Istoric de Stat.

— Ați făcut o treabă excelentă cu proprietatea asta, tu și voluntarele tale, Lucy.

— Am muncit din dragoste, crede-mă.

Lucy își mijii ochii, își scoase pălăria și-și scutură părul tapat. Vechea *estancia* fusese într-un hal fără de hal în momentul când Lucy lansase efortul de restaurare, investind în acel proiect o grămadă de bani. Și ea nutrea sentimente deosebite pentru Casa Vallejo. Redacția ziarului ei fusese amenajată în fostul garaj al trăsurilor.

— Dar banii cei mai mulți ni i-au adus balurile tale de caritate, la vinărie, îi aminti ea Laurei. Ia zi, când mă lași să mai organizez acolo un prânz de binefacere?

Laura nu se simțea în stare de bairamuri mondene, oricât de nobilă ar fi fost cauza.

— Curând... se eschivă ea.

Lucy nu insistă.

— Mi-e o foame de lup. Hai, scumpete, să mâncăm.

Când ajunseră la pavilionul cu sala de mese, câțiva grădinari și alți angajați le făcură cu mâna. Se așezară la o masă retrasă, sub un smochin ornamental, iar o ospătăriță scundă și înfiptă, cu rochie lungă, veni imediat să le ia comanda.

— Bună ziua, domnișoară Kaye! O, domnișoară D'Asti, n-ați mai trecut de mult pe la noi. Ne bucurăm să vă revedem!

— Mulțumesc, Suzie.

Laura nu avea nevoie să studieze lista; o știa pe de rost.

— Cred că eu iau o salată californiană...

— Pune două acolo, o întrerupse Lucy, ridicând din umeri, cu un gest spre talia ei amplă. Nu pot să sufăr mâncarea pentru iepuri, da' m-am hotărât să trec la cură de slăbire.

Laura și Suzie își stăpâniră râsul, dar chelneriței îi scăpă totuși un chicotit.

— O, domnișoară Kaye, dacă țineți dietă nu e bine să mâncați o salată preparată din carne de pasăre grasă, garnisită cu semințe de susan prăjite și felii mari de avocado, nu-i așa?

— Ba cum să nu, și vreau chiar să-mi pună mai mult avocado. Oi fi ținând eu cură de slăbire, da' n-am nici un chef să mor de foame!

Suzie plecă, încă chicotind, cu comanda. Laura nu mai putea să amâne inevitabilul.

— Draga mea prietenă, cred că-ți datorez o explicație.

— Nu-mi datorezi nimic, replică Lucy, rezemându-se de spătar. Oricum, însă, sunt gata să ascult tot ce simți nevoia să-mi spui.

Laura stătu un moment pe gânduri. În fond, de ce nu? Nu mai putea ține multă vreme totul închis în suflet.

— Vinăria are mari dificultăți...

— Iar oferta mea de a te ajuta cu câțiva parai rămâne în picioare.

— Iar răspunsul meu rămâne nu! Dar îți mulțumesc din nou, Lucy. N-am adus vorba decât fiindcă Ricardo Canova a aflat despre deficitul vinăriei și de-asta l-a trimis pe Vic la mine, alaltăieri. Canova moare să pună mâna pe pământurile mele și nu va avea liniște până nu le înhață.

— Ascultă, Laura, poate că n-ar fi o idee chiar atât de rea să-i vinzi pământurile tale lui Canova.

— Ai înnebunit...

Laura se pregătea să spună mult mai mult, însă chiar atunci Suzie le aduse mâncarea. Salatele erau fenomenale și meritau comentarii și laude. De asemenea, Suzie adusese la masă o sticlă de vin alb D'Asti calitatea întâi, ca omagiu la adresa Laurei, gest pentru care se cuvenea să-i mulțumească. Totuși, imediat ce ospătărița se retrase, Laura șuieră:

— Cum adică, să-i vând lui Canova pământurile mele?

— Foarte simplu. Ascultă-mă un moment. Canova a cumpărat câteva podgorii și a plătit întotdeauna cele mai mari prețuri. Continuă să le țină în funcțiune la cel mai înalt nivel, iar foștii proprietari se distrează de minune cheltuindu-și prada grasă. Deci, ce-i rău în a te debarasa de o cramă învechită? Ești tânără și frumoasă și nu ți-ar strica vreo câteva bănițe pline de la Canova, să le toci tot restul vieții! Ce-i cu tine, îți place să suferi?

— Credeam că mă înțelegi!

Laurei nu-i venea să creadă.

— N-am să-i vând podgoria lui Canova! Îl urăsc - și-l urăsc și pe Vic Remo!

— Deci asta era, comentă Lucy, cu ochii mijiți, turnându-și puțin vin în pahar. Îl urăști pe Canova, ceea ce te face să-l urăști și pe Vic.

Laura își luă paharul și bău.

— Domnul Remo și-a câștigat pe merit disprețul meu.

— De ce? Ți-a făcut un avans sexual sănătos și cinstit pe care tu l-ai confundat cu o tentativă vicleană de a te deposeda de pământurile tale?

— N-am confundat nimic. Și exact asta a făcut.

— Atunci înseamnă că nu-l cunoști deloc pe Vic Remo. El își încheie tranzacțiile de afaceri la birou, nu în dormitor.

Laura se mai jucă puțin cu salata, apoi aruncă furculița în farfurie, dezgustată.

— Ce te face să fii o asemenea autoritate în privința lui Vic? De ce-i iei mereu apărarea?

— În primul rând, pentru că-l cunosc de când era mic, iar în al doilea rând, fiindcă e unul dintre puținii oameni din lumea asta pe care-i iubesc cu adevărat.

Laura nu se așteptase la un asemenea răspuns. O privi lung pe Lucy. Prietena ei părea serioasă și sinceră.

— Atunci, îmi pare rău pentru lucrurile pe care le-am spus despre el. Hai să schimbăm subiectul.

Renunță complet la salată și-și mai turnă vin. Era un D'Asti de soi ales, pentru care merita să se lupte și cu Vic, și cu oricine altcineva!

— Ba nu, hai să vorbim despre Vic, insistă Lucy, împingând în lături nesuferita mâncare pentru iepuri, ca să bea împreună cu Laura. Când eram tânără și proastă, am fugit din casa mea bogată, cu convingerea că puțină suferință mă va ajuta să mă găsesc pe mine însămi. Mi-am luat o garsonieră friguroasă în North Beach și am suferit un an - tot tacâmul: am degerat, am flămânzit, m-am umplut de purici, și n-am dovedit nimic! Ba chiar, am devenit vegetariană, așa să-mi ajute Dumnezeu!

Se uită urât la farfuria plină cu avocado și-i mai dădu un brânci peste masă.

— Singurul lucru bun cu care m-am ales din experimentul meu idiot a fost că întotdeauna îmi cumpăram afurisitele de zarzavaturi de la magazinul lui Remo. Am ajuns să-i cunosc foarte bine pe oamenii aceia minunați. Mama și tata Remo îl adorau pe Vic, iar el își idolatriza părinții. Și-a făcut constituția asta de atlet cărând lăzi de colo-colo încă de la vârsta de opt ani, dar niciodată nu l-a deranjat munca grea. Sigur, acum e bogat, dar tot mai muncește din răsputeri pentru banii lui. Nu s-a schimbat mult de-atunci - pe dinăuntru, vreau să zic - și am rămas buni prieteni.

— Uneori, nici chiar cel mai bun prieten nu-și dă seama când cineva s-a schimbat...

— Cu Vic e foarte ușor, râse Lucy. Treci peste exteriorul lui de gheață - pe dinăuntru, e un sicilian pursânge, generos, vesel, pasional.

Apoi, cu dibăcie, atacă esența problemei.

— Nu te condamn că te-ai aprins după el, deși snoaba din tine nu-l consideră destul de bun pentru o D'Asti!

Alungă cu un gest grăbit protestul scandalizat al Laurei.

— Nici tu și nici Vic nu m-ați dus de nas, scumpete. Și tu i te-ai vârât pe sub piele și ai niște efecte foarte interesante asupra orgoliului lui. Ai uitat c-am văzut ce scenă înfocată ați jucat ieri lângă balta cu rațe?

Laura gândea nu repeziciune și furie. Discuția lor confidențială o apucase pe un drum complet greșit. Încolțită, trase de timp turnând vin.

— Nu sunt snoabă, dar am fost învățată să respect anumite valori.

— Asta-i o scuză jalnică pentru teama de a recunoaște că te simți atrasă fizic de cineva, sau că începi să te îndrăgostești de el.

— Lucy, pentru numele lui Dumnezeu, nu e vorba despre așa ceva!

— Ba este vorba despre așa ceva, nu te mai minți!

Lucy o privea pe Laura cu milă, dar și cu multă înțelegere.

— Oricât ar părea de nebunesc, noi două avem foarte multe în comun.

Nedumerirea Laurei o făcu să chicotească.

— Bine, tu te-ai născut frumoasă, eu m-am născut urâtă, dar amândouă suntem fete din Sonoma, cu rădăcini de pe vremea Republicii Spaniole. Am fost crescute în spiritul respectului față de familie. Eu am cedat în fața voinței părinților și m-am măritat cu unul pe care mi-l aleseseră mămica și tăticu'.

Laura o privi șocată.

— N-am știut... Ce s-a întâmplat cu soțul tău?

— Soțul meu era un băiat de treabă pe care-l silise familia lui să se însoare cu mine. Un pierde-vară. Nu, n-am divorțat de el. L-am rătăcit pe undeva prin Africa, unde plecaserăm în așa-zisa noastră lună de miere. I-am dat un cec în alb și l-am pus pe liber. Și el s-a bucurat la

fel de mult să scape de mine, iar peste câțiva ani am anulat căsătoria. Oricum ar fi ieșit o catastrofă!

— Aici ne deosebim! se burzului Laura. Căsnicia mea n-a fost o catastrofă.

— Dacă te simți mai bine crezând asta, atunci nu te mai contrazic.

În tăcerea din grădină, cele două femei se măsurară cu privirea. Ochii Laurei coborâră cei dintâi.

— Poate că, dacă acordai măcar o șansă căsniciei, murmură Laura încercând să-și ascundă propria nefericire, n-ai fi stat singură atâția ani.

— Nu sunt singură.

— Nu ești... Ce vrei să spui?

Lucy se întreba dacă să i se confeseze sau nu. Nu se temea de dezaprobarea Laurei, așa că se hotărî să riște.

— Am întâlnit un om pe care-l puteam iubi cu adevărat, acum vreo zece ani. Cam târziu în viață, dar nu prea târziu. Le-am dat cu tifla tuturor și mi-am asumat riscul. Și nu-mi pare rău, fiindcă de-atunci încoace am fost foarte fericiți, Giorgio și cu mine.

Laura era convinsă că auzise greșit.

— Giorgio?! E șoferul tău. Lucy, este șoferul tău!

— Exact. Am încercat să fac din el un om cinstit, dar nu vrea să se însoare cu mine. Îi place situația așa cum e. Ai putea spune, cred, că și el e un om independent.

Clătină din cap cu tristețe.

— Ești șocată.

— Nu sunt.

— Ba ești. Păcat, numai, că ești șocată din alte motive decât cele serioase.

— Nu sunt șocată deloc! Sunt numai surprinsă, atâta tot.

După ce Suzie aduse nota de plată și o tuli cu un zâmbet cât toate zilele și un bacșiș gras în buzunar, Lucy privi fața lipsită de expresie a Laurei și, oftând, se ridică.

— Ziarele nu se publică singure. Cred c-ar fi cazul să mă întorc la lucru.

— Lucy! strigă Laura, sărind în picioare. Te rog, spune-mi adevărul. Crezi că Vic a meritat *Premiul Amici*?

— Mai mult ca sigur!

— N-o spui numai fiindcă ții la el?

— Ascultă, scumpete, și eu am fost la fel de uluită ca tine când moș Angelotti a anunțat câștigătorul, dar mi-am dat seama imediat că merita premiul. Crede-mă, am fost de două ori mai exigentă cu Vic, tocmai fiindcă mi-e prieten. Haide, fii sinceră! Vremurile s-au schimbat, iar vechile obiceiuri nu sunt întotdeauna cele mai bune, să știi.

Laura era gata să accepte, dar o sâcâia încă o posibilitate.

— Deci, nu crezi că s-ar fi putut ca banii lui Canova să convingă comisia să-l voteze pe Vic?

— Fii realistă! mugi Lucy, exasperată. Toți babalâcii ăia sunt multimilionari! N-au ei nevoie de banii lui Canova, și sunt oameni de cel mai înalt calibru moral. Ia spune-mi, continuă ea, punând degetul pe rană, crezi că tatăl tău s-ar fi lăsat mituit?

Laura își duse mâinile la ochi, complet derutată și deznădăjduită.

— Of, Lucy! Poate că m-am înșelat...!

Și se aruncă în brațele prietenei sale, strângând-o cu putere, fără să-i mai dea nici o altă explicație.

Capitolul 6

În mod surprinzător, Matt Moyer părea foarte hotărât. O așteptase pe Laura să se întoarcă de la Sonoma și îi deschise portiera mașinii imediat ce se opri.

— Laura, vreau să-ți vorbesc.

Laura știa despre ce era vorba. Vinul pus la învechit atinsese faza critică. I se frânse inima, dar căută totuși să-și păstreze detașarea.

— Ce căldură... Hai în casă, să bem ceva rece, Matt.

Porni spre scară, încercând să amâne cât mai mult posibil inevitabilul.

— Mulțumesc, poate că e mai bine așa... Câteva minute pierdute în plus nu mai contează cu nimic, cred.

Laura nu s-ar fi așteptat ca Matt să fie vreodată atât de brutal, dar știa sub ce presiuni lucra. Și pe ea o apăsau atât de multe! Întâlnirea cu Lucy o secătuise. Îi venea să se închidă în dormitor și să nu se mai gândească la nimic.

— Salut! o smulse din gânduri salutul vesel al Tinei.

— Credeam că-n după-amiaza asta urma să te întorci la universitate...?

Tina puse tava cu pahare cu *espresso* aburite pe masa verandei, la umbră, înclinându-și capul cu mândrie.

— Era vorba că-l ajut pe Matt, ai uitat, surioară? Azi-dimineață am sunat la universitate și i-am spus profesorului ce-am hotărât. A găsit că e o idee extraordinară, așa că până săptămâna viitoare nu mă mai duc la cursuri.

Arăta în culmea fericirii.

— Și-acum, lasă arțagul și vino să bei un café frappé! Și tu, Matt.

Matt o privi complet aiurit.

— Să mă ajuți pe mine, Tina? Cu ce să mă ajuți?

Privirea Tinei se abătu spre Laura, care pricepu aluzia.

— Îți explic totul imediat, Matt. Până atunci, stai jos.

Bănuia că sora ei plănuise toată după-amiaza această mică petrecere. Ori de câte ori se uita la Matt, pe fața fetei apărea extazul. Laura dorea să accepte cât putea de mult acea curte neortodoxă.

Matt se așeză, cu un zâmbet vag spre Tina, care-i oferi paharul de espresso cu frișcă.

— Cu ce să mă ajuți? insistă el.

— Cu un plan pe care l-am gândit împreună, amândouă, răspunse Laura. Spune-ne ce părere ai, Matt.

Și îi explică ideea Tinei de a-l ajuta la procesul de învechire a vinului. Când termină, ambele surori rămaseră în așteptarea reacției.

— E o idee foarte bună, consimți Matt, pe gânduri; apoi zâmbi larg spre Tina, dar imediat începu să clatine din cap. Însă riscăm să nu mai avem ce vin să învechim!

— E chiar atât de grav? șopti Laura.

— Da. Aș spune că dacă mai lăsăm vinul să doarmă în butoaiele alea încă șaptezeci și două de ore, vom pierde toată cantitatea.

„Și toată podgoria", adăugă Laura în sinea ei. Pentru prima oară, posibilitatea clară a unui asemenea eveniment o izbi în plin. Vic avusese dreptate.

— Îți mulțumesc că mă consideri utilă, spuse Tina, cam dezamăgită că Matt trecuse atât de ușor peste oferta ei. Mi-am învățat bine meseria, să știi.

— Sunt sigur că ai învățat-o, Tina, se grăbi el să se scuze, și-mi va plăcea să lucrez cu tine, dar...

Se simțea prea frustrat ca să termine fraza.

— Ia nu mai fiți așa de pesimiști! izbucni Tina. Există atâtea metode noi pe care le putem încerca înainte de a ne da bătuți! Ce-ar fi să înghețăm vinul? La asta nu v-ați gândit?

— Costă prea scump și e prea imprevizibil, obiectă pe loc Matt.

— Putem experimenta și cu alte metode, nu? Ce-avem de pierdut?

Tina și Matt începură o dezbatere aprinsă despre avantajele și dezavantajele diverselor tehnici de temporizare. Între timp, Laura își amesteca băutura cu spumă în pahar, fără o vorbă. În cele din urmă, nu mai suportă.

— Ce-ar fi s-o inviți pe Tina la cină, sau la un bar? îi propuse ea lui Matt pe neașteptate. În seara asta nu se mai poate face nimic și amândurora v-ar prinde bine puțină recreere. Putem reîncepe testarea vinului mâine în zorii zilei. Acum suntem prea obosiți ca să mai gândim limpede.

„Plecați de-aici!" îi venea să strige. „Lăsați-mă-n pace! Vă rog, plecați!"

— Și ție ți-ar folosi câteva ore de odihnă, încuviință Tina, și nu e nevoie să-ți faci griji cu cotoroanța... ăsta, cu Donna Evangelina... Iar are una din migrenele alea ale ei ucigașe. I-am dus în cameră o tavă cu delicatesele ei favorite, așa că nu va coborî la cină.

Era o seară cu lună plină, iar Laura se hotărî să se joace puțin cu Bella. Luă o crenguță de pe jos și o aruncă spre casă. Imediat, Bella alergă s-o aporteze. Râzând, Laura îi urmări cu privirea salturile energice, și în acel moment văzu umbra care pândea de pe verandă.

Așteptă ca Bella să-i depună la picioare bățul, înainte de a saluta:

— Bună seara, Donna Evangelina.

Aruncă din nou crenguța, iar cățeaua se repezi după ea.

— Iartă-mă, nu știam că ești aici.

Soacra ei ieși din colțul verandei, mergând încet spre trepte. Ca de obicei, era îmbrăcată complet în negru. Avea o expresie la fel de întunecată ca hainele.

— Dacă știai că sunt aici, ai fi evitat să vii jos?

Laura trecu peste această remarcă.

— Tina mi-a spus că te simțeai rău. Ți-ai mai revenit?

— Nu prea. Până trece căldura asta, o să mă doară capul încontinuu.

Bella reveni cu crenguța. Simțind că stăpâna ei se plictisise de joc, se trânti pe verandă, cu botul pe labe. Laura o scărpină între urechi.

— Poate că te-ai simți mai bine dacă ai purta rochii mai subțiri...

— Voi cinsti memoria fiului meu ținând doliu după el până mor, șuieră Donna Evangelina, observând cu dezgust nedisimulat că Laura nu purta nimic pe sub bluza subțire de mătase. Nu ca nevastă-sa!

Laura știa că degeaba ar fi încercat să poarte o conversație civilizată, așa că porni spre ușă. Dar Donna Evangelina o apucă de braț, strângând-o cu o furie feroce, sălbatică.

— Nimic nu ți-ar conveni mai mult decât să scapi de mine, așa-i? Tare ți-ar mai plăcea să mă expediezi înapoi în Italia!

— *Signora*, știi că nu te voi sili niciodată să pleci din această casă.

— Atâta ți-ar trebui! N-ai să mă alungi niciodată, fiindcă i-ai promis lui Frank că, dacă i se întâmplă ceva, vei avea grijă de mine, nu?

— Da, și știi bine c-am să mă țin de cuvânt.

— Câtă cinste! Câtă iubire!

Asprimea trăsăturilor bătrânei se accentuă când aceasta își repezi fața spre a Laurei.

— Dacă erai o nevastă la fel de cinstită și iubitoare, fiul meu ar mai fi trăit și azi!

— Știm amândouă că moartea lui a fost un accident. Eu n-am avut nici o legătură! protestă Laura, încercând zadarnic să scape din strânsoarea ca o menghină.

— Minți!

Vocea bătrânei coborî până la o șoaptă unsuroasă. Donna Evangelina nu-și mai putea stăpâni ura.

— Tu i-ai ordonat să plece în seara aia și n-ai mai putut de fericire când l-a găsit Beppo!

— Asta-i o nebunie! Signora, dă-mi drumul!

Între cele două femei existase tot timpul o animozitate rece, dar reținută și politicoasă. Pe Laura o șoca această izbucnire de ură fățișă.

— Ia spune-mi, Lauretta, insistă bătrâna, strângând-o ca într-o cătușă de oțel, te gândești vreodată la Frank? Îți amintești de el când dispari pentru zile în șir la San Francisco - liberă, capricioasă, vie!? Îți dai osteneala să te gândești la răposatul tău soț când te curvăsărești ca o târfă cum ai fost dintotdeauna?

Simțind că-i venea rău, Laura își smulse brațul. Toate instinctele o îndemnau să fugă, să scape din casa aceea, altfel n-avea să supraviețuiască. Dar nu vedea încotro s-o ia...

O orbi o lumină atât de puternică încât îi smulse un țipăt. Își aruncă brațele în sus, pentru a-și apăra ochii, în timp ce lumina devenea tot mai intensă. Apoi auzi duduitul motorului. În clipa următoare se lăsă tăcerea și, din nou, întunericul.

— Vic?

— Ai pățit ceva, Laura?

Ochii i se adaptară încet la întunecime. Vic purta o cămașă albă, contrastând cu pielea bronzată a feței și mâinilor cufundate în umbră.

— N-am nimic...

Trase adânc aer în piept și continuă, concentrându-se asupra fiecărei silabe:

— M-ai luat prin surprindere, atâta tot.

Nu putea fi adevărat! În timp ce-l privea pe Vic apropiindu-se încet, Laura auzi în spatele ei un scrâșnet uscat. Nu, totul era cât se putea de real!

— Cred că nu vă cunoașteți. Vic Remo, iar dumneaei este soacra mea, *Signora* Evangelina Spandoni.

Vic murmură un salut politicos în italiană. Laura se minună să audă cât de calm răspundea Donna Evangelina, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Soacra ei se interesă, plină de solicitudine:

— Nu sunteți din zonă, nu-i așa, domnule Remo? Nu-mi amintesc să vă mai fi văzut.

— Într-adevăr, *signora*, nu sunt.

— Aha, înțeleg... murmură femeia, privind de la Vic la Laura cu malițiozitate deschisă. Atunci, trebuie să faceți parte dintre... cunoștințele Laurettei, de la San Francisco.

Vic nu putu distinge expresia Laurei și preferă să nu comenteze strania aluzie a bătrânei. Aceasta, însă, nu părea să aștepte un răspuns.

— Înțeleg...!

Și porni grăbită spre ușă, cu privirea drept înainte.

— Mă doare capul. Trebuie să mă duc în camera mea.

După ce Donna Evangelina plecă, Vic așteptă ca Laura să risipească tăcerea încordată care se lăsase. Primele ei cuvinte, însă, îi fură adresate Bellei:

— Termină! Treci în casă imediat!

Din prima clipă când Donna Evangelina o înșfăcase pe Laura de braț, cățeaua începuse să scoată un mârâit lugubru, iar apariția lui Vic n-o liniștise nici pe departe.

Cu o privire tristă spre stăpâna ei, Bella intră în casă. Laurei îi trecu prin minte ideea de a o urma, trântind ușa masivă de stejar în fața lui Vic Remo, dar preferă să-și adune curajul, ca să scape o dată pentru totdeauna de prezența lui tulburătoare.

— Nu trebuia să vii aici, la vinărie, Vic. Nu înțeleg de ce nu mă lași în pace! Nu-ți intră-n cap că nu-mi pot vinde pământul? Nu mă mai hărțui și dispari odată din viața mea!

— Ai terminat cu ordinele?

Tonul lui o amuți. Dracu' să-l ia! Iar începea cu arogant a lui autoritară și neînduplecată!

Vic își mută greutatea de pe un picior pe altul, iar Laura se pomeni făcând un pas înapoi. Uimită, nu-i putu răspunde decât în șoaptă:

— Da, asta-i tot ce-am avut de spus...

— Atunci, taci și-ascultă-mă. Știi că avem ceva de lămurit, Laura, și nu are nimic de-a face cu vinăria.

A, da! Știa la ce se referea. Adunându-și puterile, Laura se rezemă de balustrada de lemn, lângă scară.

— Nu știu dacă te iubesc, dar am de gând să aflu în seara asta, continuă Vic calm, înapoindu-se la mașină, pentru a deschide portiera. Urcă.

Nu era prea târziu. Încă ar mai fi putut să intre în casă, la adăpost. Măcar pentru acea seară... Dar a doua zi? Dar în toate zilele următoare? Desprinzându-se de balustradă, Laura coborî încet treptele. Cu o scurtă privire spre Vic, intră în mașină. Abia după ce Vic închise portiera și o blocă, își aminti că jurase să nu-i mai vorbească niciodată.

*

* *

— Niciodată n-am crezut că te-ai teme de mine, spuse Vic, aruncându-i o privire scurtă, direct în ochi.

— Nu mă tem de tine.

Mișcarea mașinii o făcu să se clatine. Vic redeveni atent la drum și încetini lin la baza unei pante în curbă.

— Carole se teme de tine?

— Nu, murmură el, cu un glas lipsit de viață. Las-o în pace. Recunosc că m-a intrigat un timp, cu unele dintre talentele ei neobișnuite, dar nimic mai mult.

Vorbea intenționat brutal, ca să nu încapă nici o confuzie.

— Nu i-am spus niciodată că o iubeam, Laura.

Ar fi vrut să-l creadă, dar cuvintele lui o făceau să se înfioare.

— Să nu vorbești niciodată așa despre mine.

— Niciodată. Îți jur. N-aș face decât să mint.

Deodată, drumul începu să urce din nou, iar Vic schimbă vitezele. Apoi, își luă sacoul de pe bancheta din spate și îl petrecu peste umerii tremurători ai Laurei.

— Vino mai aproape. Cuprinde-mă cu brațele.

Aplecându-se într-o parte, Laura își încârligă încet degetele prin părul lui, înainte de a-și lăsa mâna să-i cadă pe umeri. Se apropie și mai mult, golindu-și mintea de orice gânduri.

— Unde mă duci? șopti ea.

— Într-un loc unde putem fi complet singuri. Pe coastă, lângă Inverness.

Ajunseseră în apropierea oceanului. Printre straturile de ceață se distingea silueta unui sat cuibărit între brizanții furioși ai Pacificului și apele liniștite ale Golfului Tomales.

— Da, vreau să fiu singur cu tine...

Laura începu să-și miște palma peste materialul pantalonului, de-a lungul coapsei lui. Își continuă mângâierea excitantă, știind că Vic trebuia să-și țină ambele mâini pe volan.

— Aș putea opri chiar aici...

— Nu, zâmbi ea. Mai avem mult de mers?

— Nu cred, răspunse Vic, încetinind. Dar, cu ceața asta deasă, nu pot fi sigur.

După încă vreo opt sute de metri, coti la stânga, pe un drum de țară care străbătea o pădurice. Dădu din cap, mulțumit că nu se rătăcise, și opri lângă un șir de cabane rustice mari.

— Așteaptă puțin aici, bine?

Laura îl privi cum urca spre cabana principală, cu cămașa albă strălucind prin ceața cenușie. Strângându-și mai tare sacoul lui pe trup, închise ochii, cu capul rezemat de tetieră. De câte ori, se întrebă ea, venise Vic singur cu cineva în locul acela izolat și romantic? Cu toată ceața, găsise imediat drumul.

— Dă-mi voie să te-ajut. E destul de întuneric pe-aici.

Vic îi deschisese portiera. În mână îi atârna o cheie mare de alamă.

Laura coborî și porniră încet pe o cărare cu pietriș, pentru a se opri în fața unei cabane. Două felinare de trăsură ardeau îmbietor lângă ușa clădirii de lemn, iar la lumina lor Laura văzu în apropiere o tufă de trandafiri înfloriți. Întinse mâna să culeagă o floare.

— Ai grijă, o preveni el. Au spini ascuțiți. Îți culeg eu unul.

Rupse un trandafir alb și, ținând bobocul de capătul tulpinii, descuie ușa cabanei.

Nimic din aspectul exterior al acesteia n-o pregătise pe Laura pentru frumusețea dinăuntru. Vic se rezemă de ușă, privind-o cum se rotea încet în loc.

— M-am așteptat la un farmec rustic, dar asta e o minunăție! zâmbi ea.

Încăperea spațioasă, cu tavan înalt, era decorată în tonuri închise, cu excepția patului care domina un colț încăpător, acoperit cu o plapumă albă de puf și nenumărate perne. Singura sursă de lumină era focul din șemineul uriaș.

— Am uitat de trandafir, îi spuse ea lui Vic.

În timp ce străbătea încet spațiul care-i despărțea, Vic începu să rupă spinii trandafirului, unul câte unul, cu degetele lui lungi și puternice.

— Acum e perfect, murmură el, aproape la fel de perfect ca tine.

Ridică trandafirul, atingându-i ușor gura cu el.

— Mi-ai spus să fiu egoistă, șopti ea, abia putând să mai respire, așa că-ți cer să mă săruți.

— Asta a fost în cealaltă noapte. În noaptea asta nu mai am răbdare...

Laura zâmbi la vederea dorinței nedisimulate din ochii lui senzuali.

— Nu mă interesează! Insist...

Se întrerupse, mușcându-i ușurel colțul gurii.

Dorise doar un sărut, dar avu parte de mult mai mult. Feroce, Vic o strânse la piept cu un braț, iar cu mâna liberă îi apucă de guler bluza descheiată și o smuci în jos, imobilizându-i coatele. Răsucindu-se astfel încât s-o lipească și mai strâns de el, îi luă în sfârșit gura în stăpânire, sărutând-o cu patimă. Era un sărut care nu se compara cu nici unul dintre cele pe care le mai împărtășiseră împreună. Iar el continua să-i absoarbă gura, iar și iar... Reacționau unul față de altul frenetic, convulsiv, cu o intensitate care-i devora pe amândoi. Undeva, între plăcerea sfâșietoare și delicioasa tortură, Laurei i se păru că-l auzea gemând:

— Te iubesc, Laura. Te iubesc...

Poate că fusese doar imaginația ei. Își dorea atât de mult să-l audă rostind acele cuvinte...

— Vic...?

Laura se trezi din somn buimacă și înfrigurată. Întinse mâna, dar Vic nu era lângă ea.

În clipa următoare se învăpăie o lumină roșiatică, iar Laura îl văzu pe Vic îngenuncheat lângă șemineu, scuturându-și palmele de praf.

— Așa e mai bine, zâmbi el, repezindu-se înapoi în pat.

— Ce rece ești! șopti Laura, învelindu-l strâns cu plapuma. Lasă-mă să te încălzesc.

Îi simți palma atingându-i fruntea, ca pentru a se convinge că nu era o iluzie, și îl întrebă - trebuia să știe:

— Ai șoptit „te iubesc”. Vorbeai serios?

— Da.

Mâna lui îi încercui fața, mângâind pielea mătăsoasă cu o nervozitate care-i contrazicea tonul calm.

— Dar tu?

Laura dădu din cap, deși în întuneric Vic nu putea s-o vadă.

— Este prima oară când i-am spus cuiva „te iubesc, dragul meu".

Surescitată de schimbarea din ritmul respirației lui, continuă să-i mângâie mușchii tari ai pieptului. Degetele i se agățau în părul aspru.

— E deja dimineață? întrebă ea.

Draperiile groase de la ferestre împiedicau să intre în cameră cea mai slabă rază de lumină.

— Nu, minți Vic. Și nu te opri... te rog...

Primul lucru pe care-l văzu Laura când ieși din cabană fu cerul presărat cu nori albi și pufoși. Ceața din timpul nopții se risipise. Soarele ardea strălucitor, deși vântul continua să sufle cu putere.

— Îmi pare rău... murmură Vic, văzându-i bluza ruptă.

— Să nu-ți pară.

Laura ezită doar un moment, înainte de a se avânta în brațele lui.

— O splendoare, nu-i așa? întrebă ea, fascinată de priveliște.

— Da, ești o adevărată splendoare.

Vic o sărută, mai blând de astă dată.

— Vino, vreau să-ți arăt ceva.

Laura îl urmă până în cealaltă parte a spațiului dintre cabane, unde o aștepta o panoramă splendidă. Valurile oceanului străluceau în golful cu ape liniștite. Grădina cabanei principale era un curcubeu de culori, iar în copaci cântau fel de fel de păsări.

— Îmi place să vin aici ca să mă destind, spuse Vic, ținându-i șuvițele de păr pe care vântul i le răvășea. Dar, de-acum încolo, vom veni împreună.

— Împreună?

Vic simți tremurul care o străbătuse.

— Nu mai poți trăi cu povara asta pe umeri. Există doar o singură soluție, Laura, și știi foarte bine care e. Trebuie să vinzi podgoria. Nu, stai...

O strânse mai tare în brațe, ca să nu poată fugi.

— Ascultă-mă! Vinul trebuie să fie procesat cât mai curând. Știi asta, nu? Ce echipamente veți folosi? Cum vă veți descurca fără bani?

— E și mai grav, Vic. Matt se teme că mai avem doar trei zile - maximum.

Blestemul gros care se rostogoli din pieptul lui o surprinse pe Laura. Nu-i mai putea pune la îndoială sinceritatea.

— Vreau să-mi spui adevărul, îi ceru ea. Dacă aș semna imediat contractul, vânzându-i lui Canova vinăria...

Vocea îi tremura puțin, dar își impuse să continue.

— ...mi-ai promite că poți salva vinul? Te rog să nu mă minți.

Vic îi atinse ușor buzele cu ale lui, în timp ce calcula în minte cu repeziciune, trecând în revistă procedurile complicate.

— Dacă aș redacta contractul azi, iar Canova și cu tine ați semna hârtiile mâine, pot instala echipamentele necesare în trei zile.

— Dar s-ar putea să nu mai avem la dispoziție trei zile!

— Nu-ți face griji, pot ține în suspensie esența vinului, un timp, după ce preiau operațiunea. E o activitate foarte costisitoare și delicată, dar se poate face.

Dintr-o dată, o răsuci în loc, cuprinzându-i fața în mâini.

— Laura, iubita mea, o imploră el, ceea ce-ai face ar fi și spre binele nostru! Nu mai putem rămâne dezbinați de conflictul ăsta!

Laura îi strânse cu putere mâinile, rugându-se să ia decizia cea mai înțeleaptă, în timp ce-și înghițea lacrimile arzătoare.

— Da, voi vinde.

Nici unul nu mai putu scoate o vorbă. Rămaseră strâns încleștați. Peste câteva minute părăsiră cabana și în curând ajunseră la mașină.

— Te iubesc, îi șopti Vic, în timp ce pornea motorul. Și-mi place să stai cât mai aproape de mine, ai uitat?

Cuprinzându-l cu un braț pe după umăr, Laura se rezemă de el oftând.

— Va trebui să renunț și la casă?

— Nu, voi insista asupra acestui punct și altor câteva, la fel de importante. Lasă toate grijile în seama mea, Laura.

Motorul se însufleți, duduind, iar Vic scoase cu grijă mașina pe drumul de țară îngust.

— Trebuie să le spun Tinei și lui Matt despre vânzare. Și lui Beppo... și soacrei mele.

Vic strânse din fălci. Da, Donna Evangelina. Voia s-o scape pe Laura și de această problemă, dar trebuia să procedeze cu băgare de seamă.

— Laura, cum a murit soțul tău?

Îi auzi ușoara exclamație și-i apucă strâns o mână.

— Iartă-mă... N-aveam dreptul să te întreb așa ceva.

— Ba nu, iubitule, ai tot dreptul.

Ridicându-i ușor mâna la buze, Vic i-o sărută.

— În cazul ăsta, spune-mi.

— Da, murmură ea, atunci poate că voi uita în sfârșit și eu toată tragedia. S-a întâmplat atât de repede... Plouase zile în șir. Cu toții eram îngrijorați, nu numai de riscul distrugerii viilor, din cauza umezelii continue, ci și pentru că vinul începea să se mucegăiască în butoaie.

Surprins, Vic îi privi fața răscolită de amintiri.

— Nu înțeleg. De ce erau în pericol butoaiele?

— Știi că beciurile sunt sub nivelul solului. Aveam pompe, dar erau

vechi și nefolositoare. Într-o seară, la cină, eram atât de disperată că apa putea să se infiltreze în butoaie, sau să le facă să putrezească, încât Frank a plecat să le verifice - după o ceartă îngrozitoare cu mama lui, care insista că vinul nu merita ca el să iasă pe-o asemenea furtună! Nu înțelegea valoarea vinului și îl domina pe Frank întotdeauna. El, însă, a ieșit totuși. Și nu s-a mai întors niciodată.

Din Petaluma, Vic o luase pe o scurtătură care ducea direct la proprietatea D'Asti din Sonoma. Opri mașina la poartă și o cuprinse pe Laura în brațe.

— Continuă. Ce s-a întâmplat?

— După o oră, văzând că nu se mai întorcea, am alergat și eu în pivniță. În camera de degustare, l-am găsit pe Beppo în genunchi, cu trupul lui Frank în brațe. Îl găsise mort.

Desprinzându-se din brațele lui, Laura privi via de afară. Proprietatea ei - până a doua zi.

— N-am aflat niciodată cum se întâmplase accidentul. Probabil că Frank a alunecat, a căzut și...

Nemaiputându-și stăpâni suspinele, izbucni:

— Vic, se înecase într-o apă adâncă de numai câțiva centimetri!

Vic nu încercă să-i potolească plânsul; își ținuse prea mult timp în frâu lacrimile. Scoase o batistă din buzunarul sacoului aflat încă pe umerii ei.

— Mulțumesc, murmură Laura, încercând să zâmbească. Dar mă tem că am nevoie de mai mult - uite în ce hal arăt!

— În primul rând, replică el, arăți superb, și în al doilea rând, nu vreau să te mai văd niciodată suferind așa. E un ordin, înțelegi?

— Da, să trăiți! glumi ea, închizând ochii, încă răvășiți de durere. Dar...

— Nu, Laura, vorbesc serios. Coșmarul s-a terminat. Sau se va termina în curând, după ce rezolvi și problema cu Donna Evangelina. Nu-ți dai seama că profită de tine? Acordă-i respectul pe care-l merită, dar n-o mai lăsa să fie stăpână pe viața ta. Frank Spandoni a murit într-un accident, pur și simplu. Nu-i datorezi absolut nimic lui Donna Evangelina!

Într-adevăr, soacra ei nu părea capabilă decât să răspândească în jur ură și venin. Ei bine, trebuia să se adapteze la o viață diferită, la fel cum și ea era învățată să trăiască altfel.

— Trebuie să-i găsesc pe Tina și Matt, Vic. Apoi, îți promit că voi vorbi și cu soacra mea.

Când Vic dădu să pornească mașina, Laura clătină din cap.

— Nu, prefer ca de-aici să merg pe jos. Vreau să fiu singură un timp, înainte... înainte de a le spune tuturor despre vânzarea podgoriei. Înțelegi?

— Înțeleg, dar vreau să vin și eu cu tine.

— Nu, trebuie s-o rezolv în felul meu. Dar îți mulțumesc, iubitule, adăugă ea, sărutându-l, înainte de a coborî din mașină. Mă suni diseară?

— Sigur. Dau o fugă până acasă, mă schimb, apoi îl abordez pe Canova și punem contractul la punct. Am să-ți telefonez imediat ce mă întorc acasă.

După ce o mai sărută o dată, Vic întoarse mașina, îi făcu Laurei cu mâna și porni spre San Francisco.

Știa în adâncul sufletului că luase hotărârea cea mai înțeleaptă. Privind peste vie, simți un bot umed și familiar atingându-i mâna. Bella îi venise în întâmpinare. Credincioasa Bella! Laura se aplecă s-o mângâie pe cap.

Când ajunseră în apropierea casei, un lătrat jucăuș al Bellei o făcu să ridice privirea. Și văzu o mașină de comandă, mare și luxoasă, parcată chiar în fața ei. Trecură câteva secunde până când Laura observă că pe placa de înmatriculare era scris numele „Carole”.

Capitolul 7

— Lauretta, draga mea copilă! o întâmpină Donna Evangelina, cu ochii plini de maliţiozitate, tamponându-şi uşurel gura cu un şervet. Văd că în sfârşit te-ai gândit să mai treci şi pe-acasă!

Dădu din cap spre Carole, apoi reveni către Laura.

— În timpul regretabilei tale absenţe, m-am întreţinut cu fermecătoarea logodnică a domnului Remo. Domnişoara Canova mi-a povestit câteva lucruri foarte interesante despre Vic Remo, iar eu i-am spus la rândul meu unele lucruri interesante despre tine, draga mea.

Laurei puţin îi păsa de minciunile pe care le turnase soacra ei, dar se întreba care dintre cele două femei alesese termenul logodnică. Îşi stăpâni nervii şi se întoarse spre Carole Canova.

— Dacă dădeai un telefon în prealabil, ai fi fost scutită de un drum, spuse ea, fără a face nici o încercare de a părea politicoasă.

— A, dar am telefonat, murmură Carole, cu cea mai nevinovată expresie. Când Donna Evangelina nu te-a găsit în dormitorul tău, continuă ea, accentuând uşor cuvântul tău, a avut bunăvoinţa de a mă invita oricum la vinărie. Era sigură că vei apărea în cele din urmă.

Savurând presupusa jenă a nurorii sale, Donna Evangelina se ridică în picioare ca o regină şi-i mai turnă lui Carole ciocolată în ceaşcă.

— Da, Lauretta, ştiam că trebuia să te întorci azi, din cauza încurcăturilor cu vinul pe care ai făcut prostia de a-l lăsa să se strice.

Se întoarse spre Carole, cu un zâmbet numai lapte şi miere.

— Întotdeauna am spus că femeile nu trebuie să se amestece în treburile bărbaţilor. Singura satisfacţie a unei femei ar trebui să fie aceea de a fi o soţie şi o mamă iubitoare, nu eşti de acord, domnişoară Canova?

— Categoric, toarse Carole, cu deplină convingere.

Zâmbetul lui Donna Evangelina nu se şterse, dar deveni veninos şi hâd.

— Mă simţeam mult prea rău ca să observ, Lauretta, dar nu cumva aseară ai plecat de-acasă împreună cu domnul Remo?

Laura nu era atât de naivă încât să dea cine ştie ce răspuns prostesc. În schimb, se duse la masă şi, cu mişcări calculate, se aşeză pe scaunul eliberat de soacra ei.

— Da, iar Vic m-a adus în dimineaţa asta acasă cu maşina.

Fu cam nedumerită de felul cum se îngustară ochii lui Carole, dar

nu pierdu vremea să stea pe gânduri.

— Cred c-am să beau și eu o ciocolată.

Nu-și clinti nici un deget pentru a se servi și, după o pauză stingherită, Donna Evangelina fu nevoită să-i toarne și ei o ceașcă. Bătrâna era nervoasă, iar Laura știa. O lăsă să fiarbă în suc propriu, amestecând spuma din ceașca pe care i-o trântise în față.

— Într-adevăr, te simțeai foarte rău. Mă simt vinovată că nu te-am lăsat să te odihnești. Îți mulțumesc că ai întreținut-o pe domnișoara Canova, dar acum insist să-ți vezi de sănătate. La revedere, *signora*.

O alungase pe un ton atât de categoric, încât tiranica bătrână amuți. Într-un târziu, reuși să-și vină în fire suficient pentru a o saluta pe Carole cu o înclinare țeapănă a capului. Pe Laura o ignoră cu desăvârșire. Foșnindu-și rochia neagră, cu spatele drept ca un vătrai, Donna Evangelina ieși din cameră.

Laura îi lăsă lui Carole timpul necesar pentru a o studia, completând toate golurile, după care își scoase încet sacoul lui Vic, întrebând:

— De unde știai că Vic a fost aici aseară?

Întrebarea n-o tulbură pe Carole.

— L-am așteptat la el în apartament, ca de obicei. Văzând că nu apărea, am început să intru la gânduri. În ultima vreme a devenit cam neatent și-i cunosc foarte bine apucăturile. Mi-am amintit de pozele care au apărut ieri prin toate ziarele, după ce câștigase nu știu de premiu din industria vinurilor. În majoritatea fotografiilor părea foarte interesat de o anumită brunetă care-i dăduse cu mânuțele ei premiul ăla tâmpit. Apoi mi-am amintit unde o mai văzusem tocmai pe bruneta aia! La premiera de la operă, firește, în aceeași seară când Vic m-a lăsat cu ochii-n soare! Nu ascult niciodată când Vic și tatăl meu discută afaceri - mă plictisește îngrozitor - dar în ultima vreme i-am cam auzit repetând numele D'Asti, așa că-ă-ă...

Zâmbi, încântată de propria-i deșteptăciune.

— Aseară, în timp ce-l așteptam degeaba pe Vic, i-am telefonat tatălui meu și am scos de la el informația că familia D'Asti locuiește în Sonoma - iar restul a fost un fleac. Nu mi-a fost greu să pricep că Vic încerca să te ademenească într-o mică aventură toridă, Laura. Cum spuneam, îi cunosc năravurile și știu cât de convingător poate fi, și pe plan profesional, și personal...

— Așa că ai sunat azi-dimineață și ai vorbit cu ramolita de soacră-mea...

— Ramolita de soacră-ta a fost o adevărată mină de informații.

— Așa că te-ai repezit aici, hotărâtă să faci o scenă de isterie. Regret că te dezamăgesc, dar Vic m-a lăsat la poartă. Și nu te grăbi să tragi concluzii - oricum nu încerc că mă ascund de nimeni - dar n-am vrut decât să fiu puțin singură.

Totuși, preferă să nu mărturisească adevărul despre vânzarea vinăriei. Referirea lui Carole la puterea de convingere a lui Vic, pe plan profesional și personal, lovise prea aproape de țintă.

— Ți-ai pierdut vremea de pomană venind aici să mă vezi.

— N-aș prea crede, replică surprinzător Carole. Poate e mai bine că nu l-am găsit pe Vic, la urma urmei. Nu văd de ce n-am putea rezolva încurcătura asta într-o manieră civilizată.

— Ce tot vorbești?

Nervoasă, Laura se ridică și se duse la fereastra dinspre atelierele vinăriei. Clădirile care găzduiau pivnițele se vedeau în depărtare. Își aminti că Tina și Matt continuau să muncească acolo din răsputeri.

— În regulă, Laura D'Asti, reluă Carole, pe un ton complet schimbat. N-am să mai fiu subtilă și-am să ți-o spun clar. Vic n-are încotro, s-a născut cu o biochimie care poate să se vâre pe sub pielea femeilor, mâncându-le îngrozitor. Nu mai face mutra asta înțepată, știi al naibii de bine la ce mă refer! Până acum, l-am putut păstra, dar mai știu și că s-a născut cu un sistem de auto-apărare. Încă n-ai aflat că e alergic la căsătorie?

Pentru prima oară, își coborî un moment garda.

— Mi-am călcat mândria în picioare și, de câteva ori, m-am prefăcut că nu vedeam. În cazul tău, însă, lucrurile se schimbă. Îmi creezi probleme serioase.

Își deschise poșeta și scoase un carnet de cecuri mic, plat, cu scoarțe din piele de vițel. Semnând un cec în alb, îl rupse și-l puse pe masă, lângă Laura.

— Nu știu dacă vei fi silită sau nu să vinzi ferma asta nesărată - mă doare-n cot, crede-mă - dar știu că nici o femeie n-a avut vreodată destui bani. Fii cu cap, iubito. Știu câte parale face Vic, așa că nu te sfii să completezi aici o sumă grasă, cu multe zerouri. Sigur că, în schimb, aștept să te achiți. Știi ce înseamnă asta, nu? Să nu-l mai vezi niciodată, nimic mai simplu!

Laura nu se atinse de cec. Îl privi ca pe o lighioană gata să sară de pe masă și s-o muște.

— De ce?

Întrebarea aproape o șocă pe Carole.

— De ce te înjosești așa pentru un om care nu te iubește? A, nu, protestă Laura, nelăsându-i timp să intervină, știu că nu te iubește! Și nici tu nu-l iubești.

Înhăță cecul în alb de pe masă, îl făcu ghemotoc în pumn, apoi i-l aruncă din răsputeri lui Carole în față.

— Altfel, nu l-ai umili așa!

Hârtia ricoșă din obrazul femeii, căzându-i în poală. Carole o lăsă acolo.

— Să-l iubesc? Dar n-am spus nimic despre iubire.

— Atunci de ce te zbați așa ca să-l păstrezi?

Carole luă cecul, clătinând din cap neîncrezătoare.

— Sigur n-ai să te răzgândești? Și nu mai face așa pe moralista. Nu ești prima jucărie a lui Vic pe care-am plătit-o ca să dispară, și n-ai să fii nici ultima. Ai nevoie de bani și, sinceră să fiu, se va plictisi de tine destul de curând. Nu e de nasul tău.

Probabil că Laurei i se citea dezgustul pe față, căci Carole ridică din umeri și îndesă cecul la loc în poșetă.

— Am să-ți spun de ce îl vreau numai pentru mine, șopti ea cu voce răgușită. Pentru sex. Și să știi că reușesc să-l satisfac bine...

Ultima dată când o văzuse pe Carole, Laura o auzise pe Lucy spunând: „pe sub toate sclipiciurile ei, Carole Canova nu e decât o drăguță, normală și banală nimfomană". Și, doar cu câteva ore în urmă, Vic însuși mărturisise: „M-a intrigat un timp, cu unele dintre talentele ei neobișnuite". Cât de trist! Toată furia îi secase și era recunoscătoare că nu se mai simțea superioară.

— Să nu-mi spui că te-ai îndrăgostit de el! o acuză Carole, ghicindu-i gândurile. Ar însemna că m-am înșelat. Nu ești numai proastă, ești și nebună!

Sări de pe scaun, apropiindu-se de Laura.

— Știu că e fermecător și irezistibil, dar nu-i lăsa talentele de amant să-ți sucească mințile. Ce-a făcut, râse ea, cu un sunet antipatic, ți-a servit tratamentul sicilian complet, cu tot cu cafenea, lumânări și vin de casă? Sau a fost mai exotic și nebunatic - pe ascunzătoarea de pe coastă, în vuietul vântului...?

— Taci din gură!

O gură pe care Laurei tare i-ar mai fi plăcut s-o cârpească.

— În interesul tău propriu, taci! M-am săturat de toate minciunile tale despre el, și de tine m-am săturat! Ai știut să găsești intrarea în casa mea, vei ști să găsești și ieșirea. Imediat!

— Laura?

De cât timp se afla acolo sora ei? se întrebă Laura, răsucindu-se în loc. Matt era lângă Tina, iar cu ei se mai afla un străin. Acesta părea cel mai surprins. Dar nu pe Laura o privea, ci pe Carole. Descumpănită, Laura spuse primul lucru care-i trecu prin minte:

— Tocmai voiam să te caut, Tina. Și pe tine, Matt.

Ocoli masa, ignorând-o pe Carole care le întorsese tuturor spatele, bătoasă, privind pe fereastră.

— Haideți afară, îi chemă Laura. Am ceva serios să vă spun.

Dar cine era acel străin? Doar nu le putea spune în fața altora că se hotărâse să vândă vinăria!

Tina se uita cu gura căscată, și la Laura și la Carole. Înainte de a spune ceva, Matt o atinse ușor pe braț.

— Un moment, Tina. Să-i explic Laurei totul, bine?

Carole rămase la fereastră, încremenită ca o statuie de marmură. Necunoscutul stătea la fel de nemișcat. Laura fu nevoită să sugereze, diplomatic:

— N-am putea să mai așteptăm?

— Regret, nu se poate, replică ferm Matt. Tina și cu mine ne-am stors creierii încă din zori căutând o cale de a ține vinul în suspensie, dar n-am găsit decât un zero cât toate zilele.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să vă spun...

Laura ezită. Fusese cât pe ce să facă o gafă cumplită.

— Adică, să vă ajut...

— Tot nu conta, Laura. N-ai fi schimbat cu nimic rezultatele.

Insistența lui Matt era contagioasă.

— Spune-mi, îi ceru Laura, ce s-a întâmplat cu vinul?

— Trebuie să-l îmbuteliem imediat, altfel îl pierdem. Altă cale nu există, crede-mă.

— Dar nu-i adevărat!...

Fu cât pe ce să pronunțe numele lui Vic.

— Mi... mi s-a spus că poate fi ținut mai multe zile în starea asta critică.

— Numai cu ajutorul unor echipamente speciale. Esența vinului a atins punctul de vârf, Laura. Dacă îl neglijăm acum, în veci n-o să mai putem produce ceva atât de fin ca Ochiul Șoimului. Sigur, vom avea un vin de prima calitate, dar nu va fi suprem. Nu înțelegi?

— Ești convins, Matt?

Matt se întoarse spre necunoscut.

— Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Bill Hoyt. E cel mai bun expert chimist în domeniu pe care-l cunosc. Tina și cu mine ne-am hotărât să-i cerem sfatul, azi-dimineață. Spune-i, Bill.

— Așa este, domnișoară D'Asti.

În timp de Bill Hoyt confirma teoria lui Matt, Laura profită de ocazie pentru a-l studia mai atentă. Colțuros, dar nu lipsit de atracție, avea aerul unui om competent și demn de încredere.

— După părerea mea, folosind vechile metode, ar trebui să începeți operațiunile imediat. Vă ajut cât pot, domnișoară D'Asti. S-ar putea să nu salvăm toată cantitatea, dar...

— Dar măcar o parte tot o putem salva! interveni Tina. Surioară, ce-i cu tine? De ce eziți?

— Da, aveți dreptate. Îți mulțumesc, Bill.

Se hotărâse. Știa că nu mai putea aștepta ajutorul lui Vic, dacă voia să salveze vinul la calitatea supremă.

— Atunci, să mergem înainte.

Cu un strigăt fericit, Tina își aruncă brațele pe după umerii lui Matt.

— Trebuie să vorbim cu toți agricultorii din Sonoma, spuse acesta.

Sunt sigur că nu vom duce lipsă de voluntari.

De-a lungul anilor, familia D'Asti ajutase mulți localnici ajunși la ananghie. Aveau să primească un sprijin generos.

— Putem începe diseară, lucrând zi și noapte, dacă e necesar.

— O sun pe Lucy, spuse Tina, fără a da drumul mâinii lui Matt. Poate ne dă și ea o mână de ajutor.

Laura, molipsită de entuziasmul ei, le zâmbi. Însă continua să aibă o nedumerire.

— Îți sunt foarte recunoscătoare, Bill, dar aș dori să știu de ce faci asta pentru mine.

Specialistul răspunse chibzuit:

— Ieșirea acestei producții va fi un moment unic în istoria vinului. Aș dori să se rețină că am jucat și eu un mic rol. Nimic mai simplu, domnișoară D'Asti.

În tăcerea tensionată care urmă acestei declarații sincere, vocea guturată a lui Carole Canova căzu ca o blasfemie:

— A, nu, Bill Hoyt, nu-i deloc atât de simplu.

Captivată de noul proiect, Laura uitase cu totul de ea. Privi uimită cum Carole își luă poșeta și se repezi spre ușă, unde se opri în fața lui Bill.

— Ai așteptat mult ca să i-o plătești tatălui meu, nu-i așa? Răzbunare! Asta vrei, Bill? Sau doar să mă lovești pe mine?

— Niciodată n-am vrut să te lovesc, Carole.

— Nu minți!

Îi mai aruncă o ultimă privire, mai-mai să-l sfâșie, și ieși.

Tina era uluită; Matt părea și el destul de șocat. Cea dintâi își reveni Laura.

— Mi s-a spus că ești un bun chimist și tocmai mi-ai explicat că respecți realizările familiei mele, îi spuse ea lui Bill. Dar ceea ce mă interesează de fapt este: cine ești?

— Laura, interveni insistent Matt, sora ta mi-a spus despre planul murdar al lui Canova de a te cumpăra. Mă bucur că l-ai trimis la dracu', și pe el și pe Vic Remo. Oricum, i-am cerut lui Bill ajutorul. Am încredere și în competența lui, și în el ca om.

Ironia cuvintelor lui despre Canova și Vic o făcu pe Laura să se crispeze, dar nu era momentul să-i mărturisească adevărul. Bill Hoyt continua să ascundă un mister, iar Laurei nu-i plăceau deloc misterele.

— Pot avea și eu încredere în tine, Bill?

— Sper că da, mai ales după ce-ți voi spune că îmi pun în joc și slujba, și cariera, oferindu-mi serviciile în acest proiect. Sunt chimistul principal al lui Ricardo Canova.

Laura se uită de la Bill la Matt, apoi la Tina și din nou la Bill. Cu toții păreau să-și țină respirația.

— Importanța acestei producții nu e singura cauză pentru care îl

sfidezi pe Canova, nu-i așa?

— Într-adevăr, recunoscu el. Canova a avut nevoie de priceperea mea, și mi-a plăcut să lucrez pentru el. Am și o socoteală veche de achitat, recunosc, dar de asta am să mă ocup mai târziu. Crede-mă pe cuvânt, domnișoară D'Asti, n-are nici o legătură una cu alta.

Laura îl credea.

— Încrederea lui Matt e singura garanție de care am nevoie. Haideți, să ne-apucăm de treabă!

Capitolul 8

Vic era epuizat, dar și entuziasmat de ceea ce reușise să realizeze pentru Laura. Aplecându-se peste birou, scoase din buzunar contractul. Luptase din greu ca să obțină toate concesiile: Laura urma să-și păstreze casa, se menținеau toți angajații actuali, iar vinăria avea să se numească în continuare D'Asti. Un alt avantaj era un cont de depozit pentru studiile Tinei. Da, Laura avea să fie mulțumită. Întinse mâna spre telefon.

— Vic, iubitule! Ce faci? Ore în șir te-am așteptat!

Ușa dormitorului era întredeschisă, iar Vic o împinse până la capăt. Pe mocheta albă se întindea o dâră de haine aruncate - o fustă de mătase, o bluză, un pantof de piele, un sutien subțire de dantelă și, în mijlocul învălmășelii, un șirag de perle. Carole, tolănită pe pat, le mișca alene cu degetele de la picior.

— Unde-ai fost toată ziua?

— La birou. Mă crezi sau nu, unii dintre noi mai și muncesc ca să aibă din ce trăi. Și mai scutește-mă, începi să vorbești ca o nevastă.

Înghițindu-și replica veninoasă pe care i-o provocase sarcasmul lui, Carole îl privi cum se dezbrăca.

— Sunt dispusă să te iert, deși te porți mizerabil cu mine, iubitule... șopti ea, pe un ton destul de serios.

— Cât ai de gând să mai continui jocul ăsta prostesc?

— Nu cred că e un joc.

— Nici eu. M-am săturat de tot teatrul tău, Carole. Ți-am spus de la început că nu-i dau nici o șansă, iar acum o repet: s-a terminat.

— Nu-mi place să fiu expediată ca o boarfă de două parale, Vic!

— Termină.

Vic era calm; repetaseră de prea multe ori scena.

Carole se ridică în capul oaselor, înnebunită.

— Ce-ai vrea să fac acum? O plecăciune grațioasă, spunând „mii se mulțumiri pentru tot, iubițel”? Ce-aștepți de la mine? ridică ea tonul, cu voce ascuțită.

— N-ai înțeles nimic, Carole. Efectiv, nu mai aștept nimic de la tine.

Răceala din glasul lui o făcu în sfârșit să-și piardă controlul.

— Canalie!

Dacă mizase pe o reacție, Carole avu o cruntă dezamăgire. Singurul

răspuns fu plesnetul rapid al apei pe pardoseala de marmură a dușului.

Furia i se întețea. După ce dușul se opri, începu zumzetul aparatului de ras. Totuși, Carole avu grijă să se facă auzită până în baie, când spuse:

— Azi am fost la Laura D'Asti!

— Ce...?

Vic apăru în ușă, strângând prosopul în pumn.

— De ce?

Era gata să-și piardă calmul. Pentru prima dată, Carole simți că-i era frică. Nu trebuia ca Vic să afle despre cec!

Ridicând sfidătoare bărbia, răspunse:

— Din curiozitate feminină, nimic mai mult. Știu că ai o relație cu ea, iubitule, nu încerca să negi.

— De ce-aș nega? replică el, pe un ton binevoitor, dar cu ochii plini de dispreț. Ce i-ai spus, Carole?

— Nimic! Însă scumpa ta Laura are să-ți spună câteva lucruri foarte interesante. Era vorba să-i cumperi ferma pentru tatăl meu, nu-i așa?

— Da.

— A semnat contractul?

— Încă nu.

— Dar a promis c-o va vinde?

— Da.

Furia lui Vic amenința să explodeze în orice moment. Carole își savura triumful.

— Iubitule, mă tem că văduvioara noastră e o escroacă. În prezența mea, a ordonat să se îmbutelieze imediat un vin cu totul special. Urgent și în mare secret. Vic, scumpule, mă tem că te trage în piept!...

Reacția lui Vic fu cu totul alta decât cea așteptată. În locul furiei, pe chip i se ivi surprinderea, apoi îngrijorarea. Ca și cum Carole nici n-ar fi existat, scoase din debara o pereche de blugi, apoi își luă un pulovăr pe gât și se încălță rapid cu niște cizme de teren. Strigătul ascuțit al lui Carole îl ajunse în ușă:

— Unde te duci?

— Încă n-ai priceput? replică el, fără nici o undă de emoție. Când pleci, poți lăsa cheia apartamentului pe biroul meu. N-o să mai ai nevoie de ea.

După ce ușa se trânti, Carole abia reuși să nu arunce cu ceva în perete. Nu era momentul pentru istericale. Trebuia să-și păstreze sângele rece.

Deci, totul se sfârșise. Ce era de făcut? Știa că nu suporta să rămână singură.

Răspunsul, când îi veni în minte, o năuci prin simplitatea lui. Luă telefonul de pe noptieră și formă numărul casei D'Asti, rugându-se să

nu răspundă Laura.

Avu noroc. Un glas necunoscut spuse:

— Alo?

Slavă Domnului! Cu voce tremurătoare, știind că nu mai putea da înapoi, Carole ceru:

— Aș dori să vorbesc cu Bill Hoyt, vă rog.

— Carole mi-a spus că ai ordonat procesarea și îmbutelierea vinului. De ce?

— Voiam să-ți telefonez, dar am atâtea pe cap...

— Răspunde-mi, Laura. De ce?

Răvășită și frântă de oboseală, Laura se rezemă la pieptul lui.

— Azi-dimineață, Matt a făcut o serie nouă de teste. Vinul a ajuns la limită și va intra rapid în declin. Nu mai avem timp, Vic.

— Ești sigură că Matt are dreptate? întrebă el, strângându-i brațele ca într-o menghină. Dacă a greșit, cu echipamentele vechi de-aici riști să pierzi aproape tot vinul. Nu mă interesează câți oameni vă vor ajuta, pur și simplu n-o să meargă.

Îi dădu drumul.

— În trei zile, cu echipamente moderne, aș fi putut salva toată cantitatea. Doar dacă nu cumva...

Avu înțelepciunea să nu vorbească despre contract, întrebând-o în schimb:

— Te-ai răzgândit în legătură cu vânzarea?

— Nu, în nici un caz, răspunse ea, cu o privire vinovată peste umăr, spre pivniță. Dar...

— Dar încă nu i-ai spus Tinei, nici celorlalți, așa e?

— N-am avut timp!

De ce n-o credea? Nu știa prin ce chinuri trecea?

— Oricum, testele lui Matt au fost confirmate de Bill Hoyt.

— De Hoyt? Chimistul lui Canova? Nu înțeleg...

Fusese luat pe nepregătite și nu-i plăcea deloc.

— Cum a ajuns Hoyt să se amestece în toată povestea asta?

— Matt i-a cerut sfatul, având încredere în competența lui. Iar Bill vrea să ne ajute, chiar dacă asta-l va costa slujba. N-ai să-l alungi, nu-i așa?

— Crezi că am dreptul?

— Nici nu mai știu ce să cred! Toți par să înțeleagă, numai tu nu!

— Laura!

Urmând-o cu pași mari, Vic o ajunse din urmă înainte de a păși pe prima treaptă.

— Nu mă interesează decât fericirea ta. Dacă nu mă crezi, plec chiar acum și niciodată n-am să mă mai întorc. Dar, dacă ai încredere în mine, lasă-mă să fac și eu un test acum, scurt și foarte simplu. Pot

începe imediat îmbutelierea și-ți promit că voi salva toată cantitatea.

— Dar cum, pentru numele lui Dumnezeu...?

— Ai încredere-n mine. Cu o singură condiție - trebuie să dirijez întreaga operațiune și să fiu singurul care va da ordine.

De două zile, crama forfotea de activitate ca un stup de albine. Lăzile cu sticle acopereau acum doi pereți, iar Laura începea să-și dea seama că erau pe punctul de a săvârși un miracol. După ce-și efectuase testul, Vic declarase că noul vin era chiar mai bun decât Ochiul Șoimului și ar fi fost o crimă să nu-l pună pe loc la conservat.

Soarele tocmai ajunsese la orizont, iar briza înserării sufla pe deasupra solului. Laura se bucura că ieșise din cramă, pentru a nu pierde momentul. Inspiră adânc, plimbându-se agale, cu brațul lui Vic pe după umeri. Trecură prin dreptul lucrătorilor la vie, ascultându-le cântecele.

— Am uitat să te întreb despre contract. L-ai adus cu tine, Vic?

— Da, îl am în mașină. Hai să-l citești, vrei?

— Bine, dar nu pot suferi jargonul legal. Mai bine descrie-mi-l tu.

Vic îi expuse toate concesiile pe care i le smulsese lui Canova. Când încheie, Laura îl îmbrățișă, mai ales fiindcă auzise că putea să păstreze casa.

— Îți mulțumesc, dragul meu. O, te iubesc atât de mult!

Deodată, lângă conac opri un furgon mare.

— Asta ce-o mai fi?

Se apropiară repede să vadă mai bine. Spre marea ei surprindere, Laura văzu, pe portieră, sigla unei firme, înscrisă cu multă artă și gust. Scria: Brutăria Spandoni, Sacramento.

— Nu știam că soțul tău mai avea și alte rude pe-aici, comentă Vic.

— Ba da, familia Spandoni e foarte numeroasă, murmură Laura, nedumerită. Dar nu i-am cunoscut și nu așteptam nici o vizită.

Enigma se rezolvă când pe ușa din față apăru Donna Evangelina, coborând treptele ca un galion de război cu toate pânzele sus, fără să se uite nici la stânga nici la dreapta, cu câte o valiză în fiecare mână. Se trânti pe scaunul din față al furgonului, iar autovehiculul porni înainte ca Laura să-și fi dat seama prea bine ce se întâmplase.

— O, nu! N-o pot lăsa să plece așa...

— Laura, iubito, stai liniștită. Mai bine nici că se putea.

— M-am purtat necuviincios cu ea, încercă Laura să-i explice, simțindu-se vinovată. Iar acum, am silit-o să plece din casă.

— Nimeni n-o poate sili pe Donna Evangelina să facă un lucru, dacă ea nu vrea. Sunt convins că la rudele ei se va simți foarte bine. Oricum, cu asta, toate fantomele trecutului au dispărut.

Aceste cuvinte își făcură efectul.

— Ai dreptate, Vic, n-a mai rămas nici una, ți-o jur.

— Atunci, dovedește. Să lăsăm orice altceva și să ne gândim numai la noi.

— Bine, am să-ncerc.

Nu putea rezista rugăminților lui. Efectiv, nu putea să-i refuze nimic!

— Hai să vedem contractul.

Mașina era parcată în același loc unde Vic o lăsase cu două zile în urmă. Laura aruncă o privire peste contract, apoi îl împături și-l vârî sub braț.

— Le voi spune tuturor, imediat ce terminăm de îmbuteliat vinul.

Strigătul lui Matt îi întrerupse, puternic și limpede. Repezindu-se amândoi spre clădirea cramei, îl găsiră în ușă, radiind de emoție.

— Haideți jos în pivniță, amândoi! Tot vinul e în sticle!

Laurei abia dacă-i venea să creadă. Chiar și după ce o văzu pe Tina însemnând ultima sticlă, rămase cu impresia că totul era doar un vis.

— Iubitule, îi șopti ea lui Vic, niciodată n-am să-ți pot mulțumi, știi asta.

— Lasă-mi puțin timp, și-am să găsesc eu o cale, replică el, zâmbind.

În ultimii doi ani, Lucy adunase cu migală majoritatea detaliilor și știa că Vic era răspunzător de schimbarea din sufletul Laurei. După ce-i adresă un semn discret de salut, se întoarse spre prietena ei.

— Ascultă, scumpete, întâmplător îl cunosc pe cel mai bun litograf din California, lucrează pentru ziarul meu. Ce-ar fi să-ți facă el eticheta, iar eu am să ți-o tipăresc, în condiții - lux! De acord? Va fi darul meu pentru o fată grozavă ca tine!

Era un dar atât de generos, încât Laura nu-și găsea cuvintele pentru a-i mulțumi, așa că-și aruncă brațele pe după gâtul lui Lucy cuprinzând-o strâns. Ar fi fost cel mai emoționant moment, dar Bill Hoyt risipi toată vraja cu doar câteva cuvinte.

— Dacă semnezi contractul pe care-l ții acum în mână, domnișoară D'Asti, nu vei mai avea nevoie de nici o etichetă.

— Ce vrei să spui?

— Imediat ce contractul va fi semnat, toate sticlele astea vor porni spre uzina principală a lui Ricardo Canova. Într-o oră, toate vor purta eticheta Canova Gold, crede-mă!

— A, nu, Bill, zâmbi Laura, care încă nu înțelegea toate implicațiile cuvintelor lui. Nu înțelegi. În contract se stipulează că tot vinul produs de podgoria asta va purta eticheta D'Asti.

— Știu eu ce spun, replică Bill, pe un ton se scuză, dar în același timp morocănos. Am văzut cum au pățit-o și alți podgoreni care-și vânduseră vinăriile lui Canova. Sigur, în contract poate scrie că se va menține numele original, dar avocații care lucrează pentru Canova sunt cei mai mari rechini, așa că-și poate permite să calce totul în

picioare. Nimeni n-a câștigat vreodată un proces împotriva lui Ricardo Canova! Dacă ține la o anumită recoltă, își trântește pe ea eticheta personală și nimeni nu mișcă-n front!

— Așa e! strigă unul dintre fermieri.

— Da, și mie mi-a făcut la fel! adăugă altul.

Până și bătrânul Beppo se revoltase. Ridică pumnul, jurând:

— Eu n-am să lucrez pentru Canova! Nimeni nu mă poate sili să muncesc pentru un hoț, *per un ladro*!

Când în sfârșit vorbi și el, Matt Moyer exprimă gândul căruia nimeni încă nu îndrăznise să-i dea glas:

— Remo, ai știut tot timpul că așa avea să se întâmple, nu?

— Ești nebun! se răsti Vic. Nu știu ce se stipula în celelalte contracte, dar știu ce scrie în al Laurei, pentru că eu l-am scris. Și voi avea grijă să fie respectat!

— Nu te cred! Cred mai degrabă că ai muncit ca un sclav ca să îmbuteliezi vinul ăsta pentru Canova, nu pentru Laura! replică Matt revoltat. Numai vinul l-ai vrut, pentru șeful tău!

În ochii săi gălbui apăruse o expresie stranie.

— Sau asta, sau Canova te-a fraierit și pe tine - una din două!

Fără să se uite spre Laura, care era gata să leșine, Vic răspunse:

— Am să-ți aduc toate dovezile de care ai nevoie!

Când Laura ridică privirea, Vic ieșise.

— Unde s-a dus?

— Să discute cu Canova, sunt sigură.

Lucy era gata să izbucnească în plâns, dar Laura nici nu observă. Vic. În acel moment, pentru ea nu mai conta decât Vic.

— Stai! Iubitule, așteaptă-mă! Vreau să vin și eu cu tine!

Capitolul 9

Biblioteca din casa Canova era prelungă, cu plafon înalt și ferestre cât peretele, prin care se vedea panorama uluitoare a golfului. Ricardo Canova stătea în picioare lângă un splendid birou Empire, adâncit în lectura unei hârtii pe care o ținea într-o mână tremurătoare. Nu era clar dacă-i observase sau nu. Rosti doar două cuvinte:

— Bill Hoyt!

Vic atinse prevenitor mâna Laurei, care-și stăpâni exclamația. Rămaseră lângă fereastră, dominați de proporțiile sălii. Laura se minuna să vadă cât de admirabil își controla Vic nervii. În ceea ce-l privea pe Canova, acesta părea obsedat.

— Bill Hoyt! S-a întors la el. Carole, vreau să spun.

Trânti hârtia pe birou.

— I-a dat mesajul ăsta valetului și a plecat de-acasă, acu' o jumătate de oră. Fără bagaje, fără bijuterii, fără nimic!

Clătină din cap, cu buzele crispate, nevenindu-i să creadă.

— Crezusem c-am distrus relația asta cu ani în urmă. Și uite că, dintr-o dată, trei soți mai târziu, a ajuns la concluzia că încă îl mai iubește pe primul!

Încă nu părea să fie pe deplin conștient de prezența lor. Continuă pe același ton:

— Aveam atâta nevoie de frumusețea ei în casa asta, de când m-a părăsit maică-sa... Și încă mai am nevoie de ea...

În sfârșit, capul lui Canova se ridică, smucit.

— Scuzați-mă, eram preocupat de ceva.

Imediat, deveni calm și atent.

— Sunt foarte surprins să te văd aici, domnișoară D'Asti, dar fii binevenită! Îți pot oferi ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

Mai degrabă s-ar fi înecat înainte de a accepta ceva de la el.

— Nu? Dar măcar ia loc, bine?

Laura, care simțea că i se tăiau picioarele, se așeză pe un scaun din apropiere.

— Și pe tine mă bucur că te văd, Vic, deși așteptasem o veste de la tine ieri.

— Vinul D'Asti a atins punctul limită mai devreme decât ne așteptaserăm.

— Și ce măsuri ai luat? întrebă Canova, cu o undă de nervozitate în glas.

— L-am salvat. Am lucrat patruzeci și opt de ore nonstop, ca să-l salvez până la ultima picătură.

Pe chipul demn al lui Canova se întipări o expresie de admirație sinceră.

— Perfect! Trebuie că ai muncit ca un maniac ca să instalezi toate acele echipamente în cramă. O reușită remarcabilă!

— Am terminat totul, spuse Vic foarte răspicat, fără a sta să explice că nu folosise nici unul dintre echipamentele lui Canova. Cu o singură excepție: etichetarea.

— Nici o problemă, prietene. De fapt, nu-ți bate capul cu etichetele, zâmbi acru Canova.

— Când încep o treabă, îmi place s-o duc până la capăt, Canova, știi bine asta.

— Da, dar acum e altceva. De etichetare am să mă ocup personal, continuă Canova, netulburat și sigur pe sine. Nu cred că ți-am spus, dar intenționez ca pe ultima recoltă de vin Andrea D'Asti să aplic eticheta Canova Gold.

— În contract nu scria așa.

Încordarea din glasul lui Vic îl făcu pe Canova să ridice privirea, dar făcu un gest nepăsător, ca și cum acest detaliu ar fi fost prea neînsemnat pentru a-l discuta.

— Tu ai un singur cusur, Vic - ești prea cinstit, îi spuse el serios. Ca să te apăr de tine însuți, am fost nevoit să-ți ascund un lucru. Întotdeauna, în trecut, am găsit căi de a trece peste contracte. Fără publicitate, fără scandaluri la tribunal - doar o sumă mare de bani pe sub masă. Voi onora toate clauzele din contractul D'Asti, cu excepția etichetei. Acest vin îmi aparține mie.

Canova era sub orice critică! Laura nu mai putea să tacă.

— De ce trebuie să fie a dumneavoastră recolta asta?

— Sincer, nu cred că vrei să știi răspunsul la această întrebare, domnișoară D'Asti, murmură Canova, apropiindu-se de fereastră pentru a privi spre golf. Știi, nu-mi face nici o plăcere să te rănesc.

— Nu, nu pe Laura ai vrut s-o lovești, interveni Vic, începând să înțeleagă toată povestea. Voiai să dai în Andrea D'Asti, nu-i așa? Chiar dacă bietul om a murit.

— Să zicem că voiam să șterg o insultă.

Canova continua să privească luminile de jos.

— Domnișoară D'Asti, știai că tatăl dumitale mi-ar cerut un mare împrumut înainte de a muri?

— Tatăl meu...?

Era imposibil!

— Nu, n-am știut...

Canova oftă.

— Ei bine, acum poți să afli totul. Sunt sigur că avea o disperată nevoie de bani, altfel...

— Altfel, nu s-ar fi înjosit să apeleze la tine pentru un împrumut, completă Vic, sarcastic.

Canova se întoarse spre el, dintr-o dată nedumerit.

— Cum spuneai, urmă Vic, e mai bine să știm toată povestea. Continuă.

Ochii lui Canova deveniră și mai reci, în timp ce se încrunta.

— Andrea D'Asti voia să cumpere tractoare și să înlocuiască unele dintre pompele uzate din clădiri.

Mâna lui Vic se rezemă pe umărul Laurei, apăsat. Altfel, tânăra femeie nu și-ar fi putut controla tremurul.

— Da, aveam mare nevoie de pompe...

— Cred că i-am oferit o soluție foarte cinstită. I-am spus că-i dăruiesc banii, dacă se folosește de influența și reputația lui pentru a mă ajuta să câștig *Premiul Amici*. Mi-a râs în nas.

Privi din nou pe fereastră.

— Când i-am oferit din nou banii în dar, cu condiția ca în plus să-mi vândă vinul cel nou, despre care știam că avea să se învecheasc magnific, astfel încât să-mi pot revendica premiul, a râs și mai tare. Dar, continuă el, nu fără o undă de mândrie, recolta a meritat așteptarea.

Își îngădui să râdă scurt.

— Te pot asigura, draga mea domnișoară D'Asti, că faima acestui vin va tămădui toate rănile pe care mi le-a pricinuit tatăl dumitale!

— De ce să-ți fie permis să distrugi viețile unor oameni pentru un premiu care în afara industriei vinului nici măcar nu este cunoscut? Nu e drept! Ai tot ce ți-ai putea dori! strigă Laura cu înverșunare, privind în jur.

— Am achiziționat foarte mult, draga mea, preciză Canova, revenind la birou; cuvintele respect, reputație și iubire pluteau în aer, aproape audibile, ca și cum ar fi fost strigate cu furie. Celorlalți le e foarte greu să înțeleagă pasiunile secrete ale unui om.

Văzu felul cum o ținea Vic pe Laura de umeri.

— Pe unele dintre ale tale le-am și ghicit, Vic.

— Știai totul despre viața Laurei încă din prima zi când mi-ai dat însărcinarea asta, nu-i așa?

— Sigur că da. Și a ieșit destul de frumos pentru toată lumea, nu ești de acord? Se vede clar că ai câștigat adorația domnișoarei D'Asti, eu am obținut vinul, iar ție, prietene, îți va reveni și un supliment de prima mână. Și-acum, dă-mi contractul.

Încet, Vic se apropie și aruncă fascicula de hârtii pe birou. Îl privi pe Canova cum le despăturea fără grabă și începea să caute în partea

de jos a fiecărei file.

— N-ai să găsești ceea ce cauți, murmură Vic. Laura n-a semnat contractul. Nu ai nici o palmă din pământul D'Asti, iar eticheta ta nu va apărea pe nici o sticlă din recolta asta.

Stăpânirea de sine a lui Canova fu remarcabilă. Tocmai i se refuzase un lucru la care râvnea de aproape patru ani, dar totuși nici nu tresări.

— De ce te-ai răzgândit, domnișoară D'Asti? Ai condamnat vinăria la moarte, știi asta, nu-i așa?

— Prefer să închid vinăria pe veci, decât să mai am de-a face cu dumneata, replică Laura, în timp ce se ridica, apropiindu-se grăbită de Vic. Slavă Domnului că am aflat adevărul - și că l-a aflat și Vic - înainte de a semna contractul!

— Știi, Vic, niciodată nu m-am așteptat să-mi faci una ca asta...

Chipul dăltuit în piatră al lui Canova părea marcat de o adâncă durere. Apoi, însă, ridică din umeri.

— Mare păcat, zău așa. O vinărie excelentă și o carieră strălucită se vor duce de izbeliște în același timp, și numai din cele mai prostești și idioate motive.

— Nu ți se pare că ești cam prea pesimist? întrebă Vic, batjocoritor. Nu despre cariera mea vorbesc, oricum aș fi aflat despre metodele tale ilegale în afaceri, mai devreme sau mai târziu, și-atunci s-ar fi zis și cu parteneriatul nostru. M-ai învățat să fiu necruțător, dar cred că în cele din urmă te-aș fi dezamăgit, cu cinstea mea. Nu, în legătură cu vinăria cred că ești pesimist.

În sfârșit, autocontrolul îl părăsi, iar următoarele cuvinte fură rostite cu aprindere:

— În viața mea n-am muncit mai greu ca în ultimele două zile, și niciodată n-am fost mai fericit! Orice-am realizat, am făcut-o fără nici un cent din banii tăi murdari și nimic din echipamentele tale afurisite! Vinăria ar putea fi salvată, dacă cineva ar ține la ea îndeajuns pentru a investi timpul și banii necesari ca s-o reorganizeze. Ce părere ai, Laura?

Îi ridică fața spre el, astfel încât privirile li se întâlniră.

— Aș dori să încerc - cu titlu permanent, desigur.

— Nu aș accepta o asemenea propunere, șopti ea, atingându-i gura cu buzele ei calde, o dată, apoi încă o dată, decât tot cu titlu permanent.

Ajunseseră aproape de ușă, când auziră glasul lui Canova.

— Cum ai reușit, Vic?

Rămăsese în picioare lângă birou, cu spatele drept și ochii ca de cremene.

— Cum ai reușit să salvezi tot vinul într-un timp atât de scurt, fără bani și echipamente moderne?

Râsul lui Vic păru deplasat în pustietatea maiestuoasei biblioteci.

— Mă crezi sau nu - am făcut-o cu ajutorul oamenilor. Te-ai mira să vezi câte genuri diferite de oameni au venit din toată Napa-Sonoma ca să ne ajute. Și nu și-au frânt șalele numai datorită reputației familiei D'Asti. Au făcut-o doar dintr-un sentiment profund, pe care ei îl numesc *fratellanza*. Incidental, Canova, asta înseamnă prietenie.

Laura ar fi putut adăuga că însemna și iubire, dar știa că tonul batjocoritor al lui Vic era de ajuns - și că ultimul sens al acelui cuvânt îi era rezervat în primul rând ei.

Sfârșit

C U P R I N S

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Observații

[←1]
Teckel.

[←2]

Operă în trei acte compusă de Giuseppe Verdi pe libretul în limba italiană al lui Francesco Maria Piave. La baza operei stă romanul lui Alexandre Dumas fiul, *Dama cu camelii*.